Eşimle Tanışmayı Unutmuşuz

Hayat Yayınları: 374
Aile ve Çocuk Eğitimi Dizisi: 26

Kitabın Adı
Eşimle Tanışmayı Unutmuşuz

Kitabın Yazarı
Sema Maraşlı

Editör
Selim Çoraklı

© 2009, Hayat Yayıncılık İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-5365-09-7
Sertifika No: 12451

Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2014
Kapak Tasarım : Esranur Bozdemir
İç Tasarım : Erol Şahnacı
Baskı & Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahallesi Fatin Rüştü Sokak
No: 1-3/A Bayrampaşa / İSTANBUL
Tel: (0212) 612 95 59 Fax: (0212) 613 09 83
Sertifika No: 11946

Hayat Yayın Grubu
Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1
34050 Eyüp - İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayingrubu.com - hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayingrubu - facebook.com/hayatyayingrubu

Eşimle Tanışmayı Unutmuşuz

sema maraşlı

SEMA MARAŞLI

Kahramanmaraş'ta doğdu. İşletme ve Davranış Bilimleri okudu. İlk kitabı "Bana Bir Masal Anlat" 2001 yılında yayınlandı. Hikâye kitaplarıyla 2002 yılında ödül aldı. www.cocukaile.net sitesinde evlilik üzerine yazılar yazmaktadır. Üç çocuk annesi olan yazar İstanbul'da yaşamaktadır.

Çocuk Kitapları:

- *Mırmır Balığı*
- *Pırpır ile Hırhır*
- *Bana Bir Masal Anlat*
- *Geçmiş Olsun Çoban Yıldızı*
- *En Güzel Hediye*
- *Mektuptaki Sır*
- *Okulda Tuzak*

Evlilik ve Aile Kitapları:

- *Eşim Aşkım Olsun*
- *Eşimin Eşi Yok*
- *Eşimle Tanışmayı Unutmuşuz*
- *Kulak Âşık Olurmuş Gözden Evvel*
- *Muhabbet Olsun*
- *Sevmek Bu Kadar Güzelken*
- *Gelin Kaynana İlişkilerini Tatlıya Bağlayalım*

www.semamarasli.com
www.cocukaile.net

İÇİNDEKİLER

Eşimle Tanışmayı Unutmuşuz 7
Gönülsüz Aş 19
Damakta Çikolata 31
İki Yüzlü Ayna 37
Bükçe 47
Sünger 57
Aşk Karın Doyursaydı 65
Gurur Kırıkları 73
İyi Koca 81
Tatlı Tarifi 89
Ana Kucağı 97
Miyav 103
Akıllı Gelin 111
Zor Karar 117
Aman Başına Bir İş Gelmesin 125
Kıyas 133
Bu 141
Yüzde Seksen 147
Bana Sevmeyi Öğret 151

Yıldızları süpürürsün, farkında olmadan,
Güneş kucağındadır, bilemezsin.
Bir çocuk gözlerine bakar, arkan dönüktür,
Ciğerinde kuruludur orkestra, duymazsın.
Koca bir sevdadır yaşamakta olduğun, anlamazsın.
Uçar gider, koşsan da tutamazsın...

William Shakespare

Eşimle Tanışmayı Unutmuşuz

Kırk katlı, mor çizgili apartmanı nihayet bulmuşlardı. Yolu şaşırmışlar, bir saatten beri yanlış yollarda dolanıp durmuşlardı. Cevahir, sinirden patlamak üzereydi, yüzü kızarmış, fena halde gerilmişti. Arabayı park edip inince, başını kaldırıp binayı iyice bir süzdükten sonra gülmeye başladı.

- Halan göğe çıkmış, dedi.

- Daireyi de kırkıncı kattan almış, dedi Bennu, rahat bir nefes alarak. Halasının evine asık yüzle girmemeleri iyi olurdu.

- Her katta yedi daire varmış. Halam eskiden beri havalıydı, şimdi artık iyice uçmuştur. Umarım ev için aldığım hediyeyi beğenir.

Giriş katta bulunan dört asansörden ilk baştakine girdiler. Kapı tam kapanmıştı ki birden bire açıldı ve içeriye, beyaz sakallı, nur yüzlü yaşlı bir adam girdi. Bennu'nun içi titredi. Girişte adamı görmemişlerdi, ayak sesini duymamışlardı, birden bire nereden hasıl oldu, diye düşündü. Onlar kırk numaraya bastılar. Yaşlı adam bir numaraya basmayınca Cevher sordu;

- Amca siz kaç numaraya çıkacaksınız?

- Sizinkiyle aynı evladım.

Asansör otuz beşinci katı geçerken birden zınk diye durdu. Karanlık ve Bennu'nun çığlığı neredeyse aynı saniye içinde gerçekleşti. Cevahir,

- Korkma şimdi jeneratörler devreye girer, dedi ama onun sesinde de bir korku belirtisi vardı.

Cevahir'in cep telefonu aklına geldi. Çıkarıp kapağını açınca asansörün içi az da olsa aydınlandı ve ikisinin de ilk gördükleri tam karşılarında, gülümseyen yüzü o ışıkta bile belli olan, beyaz sakallı yaşlı amcaydı. Hiç korkmuş gibi durmuyordu.

Bennu derin bir nefes aldı. "Eh adamın tuzu kuru, yaşayacağı kadar yaşamış, niye korksun ki?" diye düşündü. Bir iki dakika sessizce bekledikten sonra asansörün içi aydınlandı ve asansör hareket edecek gibi oldu, sarsıldı fakat yeniden durdu, içeri anında tekrar karardı. Bennu,

- Ne oluyor, niye durdu şimdi! diye panik içinde bağırdı.

Cevahir yeniden cep telefonunu açtı.

- Elektrikler geldi galiba ama sanki asansör arızalandı. Sen en iyisi halanı ara da bir yardım çağırsın, dedi.

Bennu, hemen elini çantasına attı, cep telefonunu bulmak için ama bir türlü bulamıyordu. Cevahir kendi cep telefonunu onun çantasının üstüne tuttu ama bir türlü göremiyordu.

- Bir dakika ben telefonunu çaldırayım daha kolay olur, dedi Cevahir, telefonu çaldırdı ama Bennu'nun çantasından hiçbir ses gelmiyordu.

- Arabada kalmış olmalı, dedi Bennu. Adresi yazdığım kağıdı ararken çantamın içini boşaltmıştım. O arada telefonu arabanın cd çalar bölmesinin altındaki boşluğa koymuştum. Gözümün önünde unutmam diye düşünmüştüm ama unutmuşum.

- Tüh ya benim de şarjım az. Bir saat içinde buradan çıkmazsak havasızlıktan ölebiliriz.

Sonra bir ümitle yaşlı adama baktılar. Cevahir,

- Siz de telefon var mı amca? diye sordu.

- Ben telefon kullanmıyorum, bana gerek olmuyor, dedi.

"İşte şimdi gerek oldu dedeciğim." diye içten içe söylendi Bennu.

- O zaman telefonu çok dikkatli kullanmamız lazım, dedi Cevahir. Bu durumda halanın numarası benim telefonda olmadığına göre onu arayamayacağız. Babamı ya da arkadaşlardan birini arayayım, adresi vereyim de bir yardım getirsinler.

Bennu itiraz etti:

- Niye kendi babanı arıyorsun canım, benim babamı arayalım da o halama haber versin.

Cevahir telefonu ona verdi. Bennu telefonu eline aldığında telefondan, şarj bitiyor, diye uyarı sesi geldi. Bennu hemen babasını aradı. Fakat babası telefonu açmadı. Cevahir,

- Ver ben babamı arayayım, şarj bitirse kalırız burada, dedi.

- Bir kez daha arayayım yine açmazsa sen ara, dedi Bennu. Yeniden denedi. Telefon bu kez açıldı ama telefonu babası değil Bennu'nun annesi açtı. Bennu bir nefeste,

- Anne telefonun şarjı bitiyor, babam yok mu, telefonu hemen ona ver, dedi.

- Baban lavaboda, Cevahir'in adını ekranda görünce, yabancı değilmiş ben açayım, dedim. Bennu ne oldu, niye bana söylemiyorsun, başınıza bir iş mi geldi? diye telaşlı bir sesle sordu.

- Anne biz Türkan halama gelmiştik.

- Türkan halana mı? Kızım bu yaptığına inanamıyorum. O kadın geçmişte beni o kadar üzdü, hor gördü, ben onunla gö-

rüşmeyin dedim, hadi baban "o benim kardeşim" deyip dinlemiyor, sen bari beni çiğneyip onu görmeye gitmeseydin.

- Anne şimdi bunların zamanı değil, telefonun şarjı bitecek, durum...

- Zaten benim sözlerimin hiçbir zaman, zamanı olmadı bu ailede nedense. Baban.., derken telefon üst üste birkaç sinyal verip kapandı.

Cevahir bağırmaya başladı.

- Ne yapıyorsun ya... Annenle dedikodu et diye mi verdim sana telefonu.? Bak işte kapandı. Az sonra da havasızlıktan boğuluruz burada.

Bennu ağlamaya başladı.

- Dinlemedi ki beni, söyleyemedim.

- Bende suç, seni dinlediğim için. Babamı ya da bir arkadaşımı arasaydım şimdi yardım için çoktan kolları sıvamışlardı.

- Babam halamı ararsa daha çabuk yardım gelir, diye düşündüm. Gerçi halam geleceğimizi biliyor, gelmeyince merak edip belki babamları arar.

- Tamam yeter Bennu! Hiç konuşma sus, daha fazla sinirlendirme beni. Umarım annen mezar taşımıza "Dedikodu yüzünden öldüler." diye yazdırır.

İkisi de sustu. Cep telefonunun ışığı da gidince asansörün içi tekrar kararmıştı. Sonra birden bire yaşlı adam nur gibi parlamaya başladı. Yüzü, karanlık gecede parlayan ay gibiydi. Işığın kaynağı yaşlı adamın elindeki el lambasıydı.

Bennu birden yaşlı adamdan huylandı. Azrail'in can almaya, insan şeklinde geldiğini duymuştu. Bir filmde de buna benzer bir şey görmüştü. Yoksa bu dede kılıklı adam Azrail miydi? Aniden ortaya çıkmıştı, onlarla aynı kata gidiyordu ve benim telefona ihtiyacım olmuyor, demişti. Meleklerin telefona ihtiyacı olmaz zaten, diye düşündü.

Yok canım daha neler, vesvese ediyorum, diye düşündü. Azrail olsaydı kendiliğinden parlardı, yanında lamba taşımazdı, diye kendini rahatlatmaya çalıştı. Ama aklı bir kez üretmeye başlamıştı. Belki de ölüm vakti gelmeden önce korkutmamak için kendini belli etmiyor, lamba kullanıyordu. Yoksa bu devirde cebinde lamba taşıyan mı kalmıştı? Bu kesin Azrail, diye düşündü.

Cevahir'e sarılmak geldi içinden ama Cevahir sinirli sinirli saçlarını karıştırıyordu. Ne zaman çok sinirlense böyle yapardı.

Bennu gözlerini yaşlı adamdan ayıramıyordu. Ölecekler miydi şimdi? Bennu buna inanamıyordu. Çocukları aklına geldi. Küçük beş, büyük dokuz yaşındaydı. İyi ki onları yanımıza almamışız, diye düşündü. Evde, yanlarında teyzesi kalmıştı. Gerçi yaşasalar annesiz babasız ne kadar mutlu olabilir, diye düşündü. Hayır ölmek istemiyordu, çocuklarını büyütmek istiyordu. Onların büyüdüğünü görmek istiyordu. Birden ayağa kalktı ve asansörün kapısını tekmeleyip ağlayarak bağırmaya başladı.

- Kurtarın bizi, ölüyoruz, diye bağırdı. Cevahir onu tuttu.

- Bu asansörler çift kapılı sesin asla dışarı çıkmaz, boş yere kendini yorma. Ayrıca büyük ihtimalle bu kattaki daireler boş.

- Ben ölmek istemiyorum, çocuklarımız annesiz babasız kalacak dedi, hıçkırarak.

- Dur canım, hemen panik yapma daha öldüğümüz yok. Bu hava bize daha epeyce gider. Bu arada belki asansörün bozulduğu fark edilir, bir yardım gelir. Böyle yaparak nefesini tüketme.

Cevahir yere oturdu Bennu'nun da elinden tutup çekti. Yan yana oturdular. Cevahir,

- Dua edip beklemekten başka yapacak bir şey yok, dedi.

İkisi de dua ettiler bir süre. Fakat Bennu'nun ümidi yavaş yavaş kesiliyordu. Gözlerini yaşlı adama dikmişti. O da tam

karşılarındaydı. Kısa bir sessizlikten sonra aklına bir fikir geldi. şansını denemeliydi.

- Bizim iki tane yavrumuz var, daha çok küçükler, biz olmadan yapamazlar, dedi boynunu bükerek. Bu yaşlı adam, eğer Azrail'se belki acır da canlarını almaktan vazgeçer, diye düşündü. Çok tatlılar, görseniz, dedi.

- Ölüm Allah'ın emri. Gelirse ne bir saniye ileri ne de bir saniye geri. Çare yok, ölümden kaçacak yer yok.

Yaşlı adamın sözleri üzerine Bennu onun Azrail olduğuna iyice kanaat getirdi. Fakat yaşlı adamın güler yüzlü çehresi, ona yaşamak konusunda biraz ümit veriyordu. Ondan kaçamazlardı ama o isterse yaşayabilirlerdi belki. Arılı şarılı koskoca melek, Allah'ın yanında bir hatırı vardır, onu ikna edersem Allah da onun ricasını kabul edebilir, diye düşündü. Bütün ümidini ona bağladı.

- Ben kocamla aynı zamanda ölmek istemiyorum. Birimiz ölsek birimiz kalsak da çocuklarımız hem anasız hem babasız kalmasalar, dedi.

- Severler ayrılmak istemezler, dedi yaşlı adam.

- Biz birbirimizi pek sevmeyiz, dedi Bennu.

Cevahir karısının yaşlı adama söylediklerine inanamadı. Korkudan kafayı yedi herhalde, diye düşündü. Yaşlı adamın Azrail olabileceği ile ilgili bir düşünce onun aklının ucundan bile geçmiyordu. Bennu'nun sözlerine canı sıkılmıştı.

- Beni sevmediğini bilmiyordum, dedi.

Bennu ona ne diyeceğini şaşırdı. Aslında, birbirimizi sevmeyiz, sözünü meleği kandırmak için söylemişti. Meleğe yalan söylenir mi, ölmeden çarpılacağım, ağzım gözüm yamulacak, diye korktu.

Sonra neden yalan olsun ki, diye düşündü. Cevahir'e ikide bir "beni sevmiyorsun, benimle ilgilenmiyorsun" diyen kendi değil miydi? O Cevahiri seviyordu ama kocasının sevgisine artık inanmıyordu. Yalan söylemediğini fark edince içi rahatladı.

- Senin beni sevdiğine inanmıyorum.

- Seni tabi ki seviyorum.

- En son kaç ay önce bunu bana söylediğini hatırlıyor musun? diye sordu. Cevahir cevap vermedi çünkü hatırlamıyordu.

Yaşlı adam kesti sözlerini.

- Kadınlar hep duymak isterler, dedi.

Bu adam niye konuşmamıza karışıyor diye canı sıkıldı Cevahir'in.

- Yeni evlendiğimiz zamanlarda söylüyordum, o sevdiğimi biliyor, dedi.

- Hayır bilmiyorum, diye atıldı Bennu. Her zaman sevildiğimi duymak isterim. Hadi söylemiyorsun davranışlarınla göstersen o da yok. Beni gerçekten sevseydin benimle zaman geçirmek hoşuna giderdi. İşin her zaman benden daha önemli oldu. Akşamları televizyon başındasın.

- İşten gelince yorgun oluyorum, biraz dinlenmek istiyorum.

- Tamam hadi onu kabul ettik ama gezmek için fırsat buldukça da arkadaşlarınla ve anne babanla zaman geçirmeyi tercih ediyorsun. Biz seninle aynı evde yaşayan iki yabancı gibiyiz. Sen kirayı ödeyip maddi ihtiyaçları karşılıyorsun, ben de temizlik bulaşık yemek. Evlilik bu mudur, sevmek bu mudur?

- Kadınlar çiçek gibidir ilgilenmezsen çabuk solar, dedi, yaşlı adam.

Bennu sevindi, melek benden yana umarım beni bırakır, diye düşündü. Sonra da bu düşüncesinden dolayı utandı, kendine kızdı.

Cevahir sinirlenmişti.

- Sen karışma amca karı koca kavgasına, dedi.

- Amca deme ayıp oluyor, diye atıldı Bennu.

- Ne demem gerekiyor, bayan doğru?

- O melek, dedi sustu Bennu. Sonra O melek gibi bir dede. Sen ona Melek Dede de.

- Canımın istediğini derim, bayan doğru. Canım, amca demek istiyor. Senin sürekli beni düzeltmeye çalışmandan bıktım. Beni olduğum gibi hiç sevemedin. Hep değiştirmek istedin, hep daha düşünceli, daha kibar, hayalindeki romantik erkek yapmak istedin.

- Ben sadece birlikte mutlu olmak istedim. Gayret gösterdim ama sen onu bile yapmadın.

- Yine beni suçluyorsun. Evlendiğimiz günden beri hep beni suçladın. şimdi belki de öleceğiz, giderayak sen yine beni suçluyorsun.

- Hayır ben seni suçlamadım, sadece sana beklentilerimi söyledim.

- Tamam o zaman. Belki bu son konuşmamız olur, herkes eteğindeki taşları döksün. Sen ne kadar farkındasın bilmiyorum ama sen konuştukça, ben hep kendimi suçlanmış hissettim. Kadın duygularından anlamayan, bir kadını sevmeyi ve mutlu edemeyen bir erkek olarak gördüm kendimi.

- Maksadım seni suçlamak değildi, ben kendi duygularımı söyledim sadece.

- Bunu beni suçlayarak ve öğüt vererek yapabileceğini mi zannettin?

Yaşlı adam kesti tartışmalarını.

- Bir kadın erkeğini suçlamamalı, çok yanlış, dedi.

- Çok haklısın, dedi Cevahir. Bunu bir de karım anlasa. Ya beni suçlayarak konuşuyor ya da üstü kapalı konuşuyor, ne dediğini anlamıyorum.

- Kadınları anlamak zor, dedi yaşlı adam. Kadınlar, elma isteyecekleri zaman, elma canım istiyor demezler, ipucu verirler, erkeklerin anlamasını beklerler.

- Bak çok doğru söylüyor Melek Amca, dedi Cevahir. Elma isteyeceğin zaman elma demiyorsun, tarif ediyorsun, sonra da senin ne istediğini anlamamı bekliyorsun. Anlamaz ve armut getirirsem, bu kez de "bunu istemiyordum" diyorsun. Ben de anlamadığım için kendimi aptal ve beceriksiz hissedip senden uzaklaşıyorum.

Cevahir'in sözleri Bennu'yu çok üzdü. Sözleriyle kocasını bu kadar yaraladığının farkında değildi. Bir süre konuşmadı. Cevahir'in söylediklerini düşündü. Cevahir'in kendini hiç dinlemediğini, sözlerini önemsemediğini düşünmüştü o güne kadar. Onun bu kadar etkilendiğini ve onu ne yapacağını bilmez bir durumda bıraktığını hiç fark etmemişti.

- Özür dilerim, böyle hissettiğini bana daha önce söyleseydin, konuşurken daha dikkatli olurdum.

- Erkekler güçsüz görünmekten çok korkarlar, onun için böyle şeyleri söylemezler, dedi yaşlı adam.

- Bilseydim Melek Dede hiç öyle konuşur muydum? Şimdi düşünüyorum haklı. Ben hep benimle ilgilenmiyorsun, bana zaman ayırmıyorsun, romantik değilsin, beni dinlemiyorsun, niye geç kaldın, niye haber vermedin, gibi sözler söyledim ona. Düşününce bunlar hep suçlayıcı kelimeler. Fakat söylerken farkında olmadım.

Bennu derin bir iç çekti.

- Ben hep ona, sen yeterli değilsin, mesajı vermişim. Ben öyle yaptıkça o da benden uzaklaşmış. Evlenirken niye kadın-

lara, erkeklerle nasıl konuşmaları gerektiği öğretilmez ki? Sizin oralarda da böyle mi?

Yaşlı adam gülümsedi.

- Dünyanın her yerinde kadınlar da aynı, erkekler de aynı.

Bennu'nun yine içi titredi. Yani bunlar, sizin gibi dünyalıların derdi, demek istiyor. Doğru ya, meleklerin böyle sorunu olacak hali yok, insan şekline girmedikçe onlarda cinsiyet yok, diye düşündü. Ölüm geldi yeniden aklına, tartışmanın hararetinden unutmuştu.

Az sonra ölecekler miydi, yoksa Melek Dede yaşamaları için yardımcı olacak mıydı? Şimdi ölmek istemiyordu; ama artık başka bir sebepten yaşamak istiyordu. Kocasını daha yeni tanımıştı ve ona karşı yaptığı hataları telafi etmek, kendini bağışlatmak istiyordu. Bunu Melek Dede'ye anlatması gerekiyordu.

- Melek Dede, ben bu hataları bilerek yapmadım. Kocamı çok seviyorum. Fırsatım olursa bundan sonra yapmam. Ben sadece onunla sevgi dolu sıcak bir ilişkimiz olsun istedim. Onunla daha çok zaman geçirmek, ondan güzel sözler duymak, sevgisini ve şefkatini hissetmek istedim. Fakat bunu söylemeyi bilmediğim için onu kendimden uzaklaştırmışım.

- Kadınlar erkeklerden en çok şefkat beklerler, dedi yaşlı adam.

Bennu'nun sözleri Cevahir'i etkilemişti.

- Ben de hatalıyım, dedi Cevahir. Seni anlamak için gayret göstermedim, kaçmayı tercih ettim. Biz erkeklere de savaş ya da kaç taktiği öğrettiler. Ya kavga ettim ya kaçtım. Seni hep duydum ama hiç dinlemedim. Bana da kimse kadınları anlamayı, şefkat göstermeyi öğretmedi.

Cevahir, konuşmasına devam ederken, kolunu Bennu'nun omzuna attı, sıkıca sarıldı ona.

- Kimse öğretmedi, biz de birbirimizi tanımak için hiç uğraşmadık. Eğer ölmezsek ilk yapacağımız şey birbirimizi tanımak olsun. Biz seninle tanışmayı unutmuşuz karıcığım.

Bennu'nun gözlerinden sicim gibi yaşlar akmaya başladı.

- Korkma tatlım, ölmeyeceğiz, bak hala rahat nefes alıyoruz.

- Ben onun için ağlamıyorum ki, dedi başını onun göğsüne dayarken.

Sonra kimse konuşmadı, artık sözler anlamını yitirmişti. Birbirlerine daha sıkı sarıldılar. Bir süre sonra nefes almakta zorlanmaya başladılar. Bennu, Melek Dede'ye bakıyordu. Yerinden kalkıp canlarını almasını bekliyordu. Melek Dede "Eşhedu" diye şehadet getirmeye başladı. Bennu bize "şehadet getirin" vakit geldi demek istiyor herhalde, diye düşünerek o da şehadet getirmeye başladı. Sonra kendinden geçti.

Bennu, gözünü hastanenin acil servisinde açtığında, başında Türkan Halası vardı. Hemen Cevahir'i sordu. Yandaki yataktan geldi ses,

- Ben iyiyim canım, merak etme. Gider miyim hemen öyle, daha seninle tanışacağız.

Bennu güldü, yaşamak ne güzel, diye düşündü. Ölümün kıyısından dönmüşlerdi. Onlar tam kendilerinden geçtiği sırada asansörün kapıları açılmış, yardım gelmişti. Halası onlar gelmeyince merak etmiş, telefonla onları arayıp ulaşamayınca kardeşini aramış, onlardan Bennu'nun "biz halama geldik" diye telefon açtığı öğrenince hemen harekete geçmiş, yardım çağırmış, son anda da yetişmişti.

- Yaşlı amca nasıl? diye sordu Cevahir.

Türkan Hala üzgün üzgün başını salladı.

- Siz genç olunca dayanabilmişsiniz sizi kurtardık ama amcanın yaşlı kalbi, o kadar havasız kalmaya dayanamamış. Onu

kaybettik. Karşı komşumun babasıymış. Memleketinden önceki gün gelmiş. Kızı dışarıda, çok ağlayıp üzülüyor.

Bennu'nun gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. Melek Dede gerçektende melek olup uçup gitmişti.

Evliliğin "S" lerden kurulu üç ayağı vardır.
Bunlar: Sevgi, Saygı ve Seks.
Bunlardan biri eksik olursa evliliğin dengesi bozulur.

Evli ve Mutlu Bir Kadın

Gönülsüz Aş

Nihat üstünü değiştirirken karısı Emine girdi içeriye. Emine, sanki bir yabancıymış gibi göz ucuyla baktığı kocasından gözlerini kaçırarak, elindeki çamaşırları dolaba koydu. Tam odadan çıkacaktı ki Nihat kapıyı kapatıp kapının arkasına çekerek onu öpmeye çalıştı. Emine namusu elinden gidecekmiş gibi, var gücüyle, kocasını iteledi fakat kollarından kurtulamadı. Sesini kısarak,

- Ne yapıyorsun yaaa.?! Çocuklar görecek.

- Sesini çıkarmazsan kimse bir şey görmez. Sadece bir iki öpücük alacağım.

- Dur bir ses var! Çocuklardan biri bu tarafa geliyor sanki.

Nihat gelen var mı diye durduğu anda Emine onun gevşeyen kollarından kurtulup kapıyı açtığı gibi odadan kaçmayı başardı.

Nihat'ın canı sıkılmıştı. Böyle olacağını bilseydim on yıl çocuk istemezdim, diye düşündü. Karısıyla gece muhabbetleri, evlendikten iki ay sonra bitmişti. İki ay sonra Emine hamile kalmış ve o günden itibaren çeşitli sebeplerle hep ondan kaçmıştı.

Nihat o günden beri kendini damızlık dana gibi görüyordu. İşi bitmişti ve karısı onu artık istemiyordu. Hamileyken mide-

si bulanıyor, orası burası ağrıyordu. Çocuklar küçükken onları yatırırken neredeyse her gece onların odasında uyur kalır, gece yarısı odasına gelirdi. Çocuklar biraz büyüyünce de "aman dur ses olmasın, çocuklar bir şey anlamasın." deyip durmuştu.

"Çocuklar bir şey anlamasın derken ben bu evlilikten bir şey anlamaz oldum." diye söylendi. Gerçi tek sebep çocuklar değil, diye düşündü. Hanımefendinin bir şeye canı mı sıkıldı, sırtını döner yatar, istediği şey alınmazsa uzun bir süre elini süremezin. Bedenini elinde bir koz olarak kullanıyor. Sanki ben bir sineğim, o da lolipop şeker. Ben ondan bir parça şeker yemeye çalıştıkça, o paket kağıtlarının arkasına saklanıyor.

Gerçi bazen onun gönlünü dinlemeyip zorla paketi açtığı da oluyordu, ama şeker mi yiyordu zehir mi yiyordu onu da pek anlamıyordu. İşte o zamanlar kendini tecavüzcü bir sinek gibi görüyordu.

Az sonra akşam yemeği için oturduğu sofrada yüzü hiç gülmedi. On üç ve on bir yaşlarında iki kızları vardı. Bu akşam çocuklar gözüne düşman gibi görünüyordu. Aslında kızlarını çok seviyordu, ama Emine'nin onları bahane etmesinden midir nedir, bu akşam onlara da sinir oluyordu. Birkaç şeyi bahane edip bağırdı çocuklara. Emine hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu.

Yemekten sonra Nihat televizyon izlerken Emine çayını, meyvesini getirdi. Biraz sinirim geçsin, diye seyretmeye başladığı televizyon iyice sinirini bozmuştu. Zap yaparken açtığı bir kanalda bir film vardı. Filmde kadın, kıro bir herife bir göz süzüyor, bir cilve yapıyordu ki Nihat'ın bütün kan beynine sıçradı. "Şu kıro herif kadar hatırımız yok, erkek olarak dünyada" diye söylenerek yatak odasına gidip yastığıyla birlikte bir de üzerine örtü alıp oturma odasındaki kanepenin üzerine uzandı.

Emine onun oturma odasındaki kanepede yattığını görünce çok şaşırdı. On dört yıllık evliliklerinde kocası ilk defa yatağını terk ediyordu.

- Niye burada yatıyorsun? diye sordu.

- Sen daha iyi bilirsin sorunun cevabını, dedi ters ters.

Emine zoraki gülerek,

- Amma da büyüttün ha. Hadi odamıza gel. Çocuklar görürse, babam niye oturma odasında yatıyor derlerse, ne diyeceğim onlara?

Nihat'ın odaya dönmeye hiç niyeti yoktu.

- Sen becerikli, akıllı kadınsın, on dört yıldan beri evin içinde beni başından savmayı nasıl becerebildiysen, çocuklara da münasip bir şey uydurursun.

- Ne başımdan savması ya abartıyorsun. Ayrıca ben böyle bir konuya nasıl kulp bulabilirim. Bak çocuklar sınavlara hazırlanıyorlar. Psikolojileri bozulacak.

- Benim psikolojim ne olacak? On dört yıldır kendimi bu evde "Tecavüzcü Coşkun" gibi hissediyorum! Seni, senin keyfini, uygun zamanı, uygun durumu kovalamaktan bıktım. Yeter artık buraya kadar. Sen beni istemiyorsan, ben seni hiç istemiyorum. Artık ayrı yatacağım.

- Bu yaptığın çok çocukça. Bak Keriman geçen hafta doksan yedi soru çözmüş. Dershanedeki öğretmenleri çok takdir ediyorlar. Çocuğun morali bozulursa sınavlarda tepetaklak olur.

- Ben de tepetaklağım. Çocukların sınavlarıyla ilgilendiğinin yarısı kadar benimle ilgilenseydin, şimdi ayrı yatmak zorunda kalmazdık belki. Sen her akşam çocukların başında oturarak soru çözme yeteneğini epeyce geliştirdin. Bir soru da benden olsun. "İhmal edilmiş bir koca, artı, kocasını başından savsaklayan bir kadın, eşittir ne yapar?" Bu gece bu soruyu çöz.

- Çocuklarını kıskandığına inanamıyorum. Bak önümüzdeki hafta dershanede sınav haftası. Sen böyle ayrı yatarsan çocukların morali bozulur. Ciddi bir şey var, boşanacağız falan zannederler. Bu kadar emeklerimiz boşa gider.

- Olabilir, belki boşanırız.

Nihat'ın sakin sakin söylediği bu söz Emine'de soğuk su etkisi yaptı.

- Böyle bir şey için boşanılır mı? diye kekeledi.

- Senin böyle bir şey diye hor gördüğün şey, benim için, bir erkek için çok önemli.

Emine ne diyeceğini bilemedi. Sinirle çıktı odadan. Yatak odasına gitti. Kocaman karyolanın bir ucuna kıvrıldı. Kocasının söylediklerini düşündü. Ciddi olabilir miydi? Yok canım beni korkutmak için söylemiştir, diye düşündü. O güne kadar kocasının ağzından ilk defa boşanma sözü duyuyordu. Böyle bir şey için boşanılır mıydı? Yok canım!

Birden içini bir şüphe kemirmeye başladı. Nihat acaba birini mi bulmuştu? Belki de onu aldatıyordu. Bu konuyu da bahane edip, ondan ayrılıp diğer kadınla evlenmek istiyordu. Canının sıkıntısından bütün gece uyuyamadı.

Sabah erkenden kalktı. Kahvaltıdan önce çocukların ballı sütünü hazırladı. Gülcan'ın yüzü asıktı. Emine'nin korktuğu o soruyu patada soruverdi.

- Anne, babam neden oturma odasında yatıyor?

Emine önemli bir şey yokmuş havasında cevapladı.

- Biraz tartıştık, önemli bir şey değil.

- Anne iyi misin? Nasıl önemli değil dersin. Bugüne kadar çok tartıştınız ama ilk defa babam ayrı odada yatıyor. Belli ki önemli.

- Siz kafanızı takınayın yavrum. Derslerinize bakın sınavlarınıza bakın. Biz sorunumuzu çözeriz. Bakın önümüzdeki hafta dershanede sınav haftası. Başka şey düşünmeyin.

- Nasıl düşünmeyelim anne. Huzursuz ortamda ders mi çalışılır, bir an önce barışın, okey!

- Okey kızım okey. Siz hadi okulunuza yetişin.

Çocuklar kapıdan çıkarken Nihat da kahvaltısını yapmadan evden çıkmıştı.

Nereye gitti şimdi, öteki kadının yanına mı gitti acaba, diye düşündü. Yok canım öyle bir şey olsa benimle olmak için bu kadar uğraşır mıydı, naz yapıyor diye kendini rahatlattı.

Emine bütün gün kocasını nasıl odaya dönmeye ikna edebileceğini düşündü. Aslında çözüm belli, diye düşünüyordu ama aklına gelen çözümü uygulamak işine gelmiyordu. Fakat başka da çözüm yok gibi görünüyordu. Akşam çocukları yatırdıktan sonra, saçlarını taradı, kendine biraz çeki düzen verdi sonra Nihat'ın yanına geldi.

- Hadi gel odamıza gidelim, dedi gözlerini süzerek.

Nihat şöyle bir baktı yüzüne, sonra sırtını döndü.

- Olmaz, bu akşam çok yorgunum, hemen uyuyacağım, dedi.

Emine bu cevaba çok bozuldu. Olduğu yerde kalakaldı bir süre, sonra sinirle odasına gitti. Reddedilmek zoruna gitmişti. Sinirinden saatlerce uyuyamadı. Bir daha ayağına gidersem ne olayım, deyip söylenip durdu. Sabah çocuklar sütünü içerken büyük kızı,

- Anne ne iş, babam hala ortalarda yatıyor, diye sordu.

- Önemli bir şey yok kızım, naz yapıyor, sen kafana takma.

Emine, bir daha kocasını yatağa davet etmemek için kendi kendine söz vermişti ama şu çocukların sınavları onu çaresiz bırakıyordu. Sınav olmasa, isterse yedi yıl orda yatsın, umurunda değildi ama sınavlar elini ayağını bağlıyordu.

Akşam daha etkili bir şeyler yapmalıyım, diye düşündü. Çarşıya çıktı, güzel bir parfüm aldı. Çocuklar yattıktan sonra saçlarındaki tokayı çıkardı, omuzlarından aşağı dökülen saçlarını iyice fırçaladı. Sonra "baştan çıkarıcı" sloganıyla televizyonda

reklâmını görüp aldığı parfümünden bolca sıktı. Umarım Nihat'ı baştan çıkarır, diye dua ederek gitti kocasının yanına. O daha odaya girmeden kokusu Nihat'ın burnuna dolmuştu. Nihat hemen gözlerini kapatıp uyuyormuş gibi yaptı.

Emine dikkatlice baktı ona, şaşırmıştı bu kadar erken uyumasına. Daha az önce uyanıktı. Yoksa kendisinin bazen yaptığı gibi uyumuş numarasına mı yatmıştı, emin olamadı. Eğilip hafifçe seslendi.

- Nihat Nihaaaat!

Fakat kocasından hiçbir cevap alamadı. Tekrar çağırdı.

- Nihat derin bir uykudan zorla uyandırıyormuş gibi bir ses tonuyla,

- Ne var ya çok uykum var, bir sus da uyuyayım, dedi.

Emine sinirle döndü odaya. Numara yaptığını anlamıştı. Benden daha iyi olduğu kesin, diyerek attı kendini yatağın üzerine. Akşamdan kocasının onunla olma niyetini hissettiği zaman, ondan önce yatıp uyumuş numarası yaptığı çok olmuştu. Emine Nihat'ın ne yaptığını anlamıştı. Onun bahanelerini ona karşı kullanıyordu. Ben de Emineysem seni bu odaya döndürmeyi bilirim, dedi hırsla. Üç günü kalmıştı. Bu sefer planı akşamdan yaptı. Sabah kızlara ballı süt hazırlarken o gün sorularına ne cevap vereceğini düşündü. Bu sefer küçük kız sordu.

- Yakında, çok yakında, deyip yolladı kızları.

Onlar çıkınca peşlerinden kendi de çıktı. Kuaföre gitti. Önce saçlarına kat kat kestirdi sonra kızıla boyattı. Kocası epeydir istiyordu da aldırış etmiyordu. Kendi kızıl saçı sevmiyordu ama kocasını odaya döndürmek için yaptırmıştı işte. Şu çocukların sınavı ona neler yaptırıyordu? Aynada kendini süzdü, yakışmıştı ona kızıl, değişik bir hava vermişti.

Akşam çocuklar kapıdan girer girmez ıslık çalmaya başladılar. Büyük kızı;

- Afet olmuşsun anne, dedi.

- Babam bu akşam kesin odaya döner artık, dedi küçük kızı.

Kıpkırmızı oldu. Kocasının inadı yüzünden çocuklara rezil olmuş, onların diline düşmüştü.

- Çok ayıp çocuklar böyle şeyler söylemez diye kızdı, mutfağa gitti.

Kızlar annelerinin bozulduğunu görünce fazla üzerine gitmediler. Emine en çok Nihat'ın tepkisini merak ediyordu.

Nihat çok şaşırdı onu görünce.

- Çok güzel olmuş, çok yakışmış, dedi.

Emine mutluluktan neredeyse uçacaktı. Tamam işte, olmuştu. Bütün akşam çok keyifli geçti. Neyse sınava üç gün kala halletmişti. Keyifle yatak odasına giriyordu ki odadan elinde yastık ve yorganla çıkan kocasının peşinden bakakaldı. Gözlerinden süzülen birkaç damla yaşa engel olamadı. Kendini yatağa atıp hıçkıra hıçkıra ağlamak geliyordu içinden. Fakat pes edemezdi. Sınava az kalmıştı. Lavaboya gidip elini yüzünü yıkadı. Nihat ışıkları kapatıp yatmıştı. Sessizce süzüldü kocasının olduğu odaya.

- Nihat hadi artık, odamıza gel, dedi.

- Niye, odanın lambaları mı bozuldu?

Dalga geçiyordu Nihat. Emine bozuntuya vermedi.

- Anlasana işte, hadi odamıza gel.

- Ya canım, bu akşam çok başım ağrıyor, migrenim tuttu. Başka gün inşallah, deyip yorganı kafasına çekip yattı.

Emine çaresizce odaya döndü. Aynadaki görüntüsüne takıldı gözleri. Kızıl saçlarını tek tek yolmak geldi içinden. İşe yaramamıştı işte, boşuna boyatmışım, diye düşündü. Kocaman yatakta sabaha kadar dönüp durdu. Sınavlara az kalmıştı ama artık pes etmişti. Dönmezse dönmesin ne yapayım, kendimi re-

zil ettim boş yere, diye düşündü. Çocuklar benim çocuklarınsa onun da çocukları. Biraz da o düşünsün, deyip yattı.

Gece rüyasında kızlarını gördü. İkisinin de elinde bir simit vardı. "Anne bu ne, bu ne?" diye bağırıyorlardı. Emine "Simit" diyordu "Hayır" diyorlardı. "Simit simit" diye bağırıyordu Emine. Çocuklar "Hayır" diyorlardı. Sonra kızlar annelerinin yanına yaklaşıp ellerindeki simiti Emine'nin kafasından geçirip boynuna takıyorlardı. "Bu sıfır anne, bu sıfır, senin yüzünden sınavdan sıfır aldık mutlu musun?" diye bağırıyorlardı. Emine kan ter içinde uyandı rüyadan.

Bir daha da uyuyamadı. Hayır, çocukları için vazgeçmemeliydi. Başka ne yapabilirim, diye düşündü. Aklına bir fikir daha geldi. Son şans olarak onu da denemeye karar verdi.

Ertesi sabah çocuklar ballı süt içerken gülüşüyorlardı. Büyük kızı,

- Anne kızıl saçlar işe yaramamış, dedi.

- Keşke sarıya boyatsaydın, erkekler sarı saçı daha çok severlermiş, dedi küçük kızı.

Emine ikisine de cevap vermedi, kızlar da üstelemediler. Emine boşa mı kendimi üzüyorum acaba, kızlar üzülüyor gibi değil de eğleniyor gibi duruyor, diye düşündü. Vazgeçmeli miyim diye düşünürken gece gördüğü rüya aklına geldi. Kızlar gider gitmez o da çarşıya çıktı.

Kendine seksi bir gecelik aldı. Eve gelince denedi, çok yakışmıştı. Kızıl saçlarıyla tam bir afet olmuştu. E artık yine hayır derse yapacak bir şey yok, diye düşündü. Bir gün kalmıştı, son şansını kullanacaktı. Düştüğü duruma inanamıyordu.

Akşam çocuklar yattıktan sonra geceliğini giydi. Kızıl saçlarını taradı, bolca parfüm sıktı. Üstüne bir sabahlık aldı. Her günkü yerine yatmaya giden Nihat'ı bir şey konuşmak istiyo-

rum, diye odaya çağırdı. Üstündeki sabahlığı çıkardı. Nihat onu iyice bir süzdü. Sonra çok şaşırmış gibi başını salladı.

- Aaa ne kadar ayıp, daha çocuklar uyumadı, asla olmaz. Sen şimdi yat, ben de gidip yerime yatayım, eğer bir kaç saat sonra canın isterse gel çağır beni, deyip çıktı gitti odadan.

Nihat Emine'yi onun silahlarıyla vurmaya devam ediyordu. Emine'nin en büyük bahanesiydi çocuklar. Şimdi olmaz çocuklar uyusun derken Nihat da uyuyup kalırdı. Emine kendini yatağın üstüne attı. Doyasıya ağladı. Bahanesi ne olursa olsun reddedilmenin ne kadar kötü olduğunu anlamıştı. Kocasını o güne kadar ne kadar incittiğini şimdi çok iyi anlamıştı.

Artık sınav falan umurunda değildi. Bu durumu düzeltmesi gerekiyordu. Fakat ne yapacağını bilmiyordu. Bütün gece düşündü. Ertesi akşam çocuklar yatınca kocasının yanına vardı. Olanca dürüstlüğüyle ona yaptığı hatayı anladığını söyledi ve ondan özür diledi. Bir daha o bahaneleri kullanmayacağı konusunda söz verdi.

- Niye yeni bahaneler mi bulacaksın? diyerek güldü Nihat.

- Hayır bir daha seni reddetmeyeceğim, dedi.

- Sınav zamanı olmasa da mı?

- Evet yaz tatili olsa bile, hadi şimdi odamıza gidelim.

- Tamam artık odada yatmaya başlayacağım ama sana dokunmayacağım.

Emine şaşırmıştı.

- Niye daha çilem dolmadı mı, hatamı anladım işte, ne istiyorsun ki!

- Benimle birlikte olmayı zoraki bir görev, bir sorumluluk ve mecburiyet olarak yapmanı istemiyorum. O zaman kendimi kötü hissediyorum. Beni istemeni ve keyif almanı istiyorum. Bunun için ikimiz de okuyup araştıralım. Benim de eksiklerim,

yanlış davranışlarım oluyordur mutlaka. Ben de kendimi düzelteyim, sen de gayret et. Sen beni kendin için isteyene kadar, sana dokunmayacağım.

- Ama neden?

- Sen "gönülsüz pişen aş, ya karın ağrıır ya baş" atasözünü biliyor musun?

- Evet.

- İşte sen gönülsüz olunca, benim ya karnım ya başım ağrıyor. Sonrasında kendimi kötü hissediyorum. İki kişi birlikte eğlenecekse biri ağlarken diğeri gülemez.

Emine Nihat'a hak verdi. O günden sonra birlikte eğlenmenin çaresine bakacaklardı. O gece birbirlerine sarılıp uyudular.

Ertesi sabah kızlar ballı sütü içerken büyük kızı,

- Anne bakıyoruz babamla barışmışsınız, babam odanıza dönüş yapmış. Sınavlardan önce iyi başardın doğrusu, ümidimiz azalmıştı, dedi.

Emine güldü.

- Sınav mı vardı bugün? İnanın gerçekten unutmuşum. Babanızla sizin sınavınız için barışmadım. Bunu kendim ve kocam için yaptım. Sınav sizin sınavınız. Artık sizin sınavınızın kaygısını ben çekmeyeceğim. Kendi kaygınızı kendiniz çekin, kaç alırsanız alın, bu sizin hayatınız.

Kızlar o kadar şaşırmışlardı ki küçük kızı elindeki sütü masanın üzerine koymaya çalışırken süt yere döküldü. Emine yerdeki sütü sildi.

- Bundan sonra ben kendi üzerime düşün bir şey olursa sadece onu yapacağım. Sınav sonuçlarınız için üzülmek, kaygı çekmek, kızmak yok artık. Herkes sorumluluğunu bilsin. Ben artık kendimi düşüneceğim biraz, dedi kızıl saçlarını arkaya doğru savurarak.

Kızlar bu çıkışa şaşırdılar fakat annelerinin yüzünün gülüyor olması hoşlarına gitti. Onlar da ilk defa not kaygısı çekmeden sınava girdiler ve o güne kadar aldıkları notların en yükseğini aldılar.

Senin gülün için harcadığın zaman var ya,
işte gülünü bu kadar önemli yapan şey odur.

Saint Exupery

Damakta Çikolata

Biricik Aşkım, Canım Kocacığım,

Sana bu mektubu yazma sebebim, dün akşam misafirlerin yanında kullandığın bir kaç kelimedir. Bütün gece söylediklerini düşünmekten uyuyamadım. Belki sen hatırlamıyorsun bile. Ben sana hatırlatayım. Misafirlerimiz nasıl tanışıp evlendiğimizi sorunca "Bizimki bir aşk evliliği değil." dedin.

Niye böyle dedin anlamadım ki. Görücü usulü olur, aileler tanışırırsa, aşk evliliği olamaz mı? Bir arkadaş toplantısında göz göze gelip birbirimize tutulmuş olmamız ya da filmlerdeki gibi yolda çarpışıp yıldırım aşkına tutulmuş olmamız mı gerekiyor aşık olmamız için?

Yavaş yavaş sevilemez mi? Klasik usullerde aşk mümkün değil mi? Sen annemlere benimle görüşmek için geldiğinde, seni görünce kalbim nasıl da çarpmış, "Ya beni beğenmezse?" diye nasıl da korkup heyecanlanmıştım. Hele gözlerin gözlerime değdiğinde kalbim kanat takıp uçup senin kalbine konmuştu. Sen de kalbinin kapılarını açmıştın. Bunu bakışlarından anlamıştım.

Kısa süre nişanlı kaldık. Nişan günüm benim için çok önemlidir. Çünkü o gün bana ilk defa "aşkım" dedin. Şaşırdın değil mi? Hatırlayamadın. Aslında bana o gün "aşkım" dememiştin.

Sadece adımı söylemiştin. "Zehra" demiştin. Öyle güzel söylemiştin ki! Daha önce adımı hiç kimse bu kadar güzel söylememişti. Benim adım ne kadar güzelmiş, diye düşünmüştüm. Ve aşk işte bu, demiştim. Ancak bir aşığın dudaklarından aşkının ismi bu kadar güzel dökülebilir.

Belki de ikimizin ciddi yapısından ne evlilik öncesi ne de sonrası birbirimize "aşkım, sevgilim" gibi süslü sözcükler hiç kullanmadık. O yüzden mektubun başındaki "aşkım" hitabına şaşırmış olabilirsin. Bana nişanlıyken yolladığın mesajlar da gayet ciddi mesajlardı ama ben içindeki aşkı hep hissettim.

Kadınlar "seni seviyorum" sözcüğünü duymak isterler ama ben buna hiç ihtiyaç hissetmedim. Çünkü sen davraıışlarınla beni sevdiğini bana hep gösterdin.

Bir kadın için "aşk" nedir? Bir kadın için aşk "şefkattir". İçinde şefkat olmayan bir aşkı, hiçbir kadının inandırıcı bulacağını zannetmiyorum. O olsa olsa tutku ya da cinsel çekimdir.

Çünkü kadınlar, severken, ilgilenirken, düşünürken dünyaya şefkat gözüyle bakarlar. Bunun için ki biz kadınlar, içinde şefkat olmayan bir sevgiyi asla inandırıcı bulmayız. Şefkati çok kimse merhametle karıştırır. Oysa ikisi çok farklıdır. Merhamet acımaktır, şefkat ise incelikli sevgidir.

Anneler çocuklarını acıdıkları için merhametleri ile değil, içten gelen karşılıksız sevginin en güzeliyle, şefkatleri ile severler. Şefkat küçük şeylerdedir ve aşk her zaman küçük şeylerin içine saklanır. Ve biz kadınlar için küçük şeyler çok önemlidir.

Ben şefkati, sende her zaman buldum, bunun için aşkımızdan eminim. Kışın evde terliksiz gezdiğim zaman, bazen ayağındaki sıcacık terlikleri çıkarıp veriyorsun, bazen benim terliklerimi bulup getiriyorsun "Üşüteceksin, terliksiz yere basma" diyorsun ya "İşte aşk bu" diyorum.

Hasta olduğumda benimle ilgilenip üzülüyorsun, işine gitmen gerektiğinde, beni iş yerinden arayıp "Nasıl oldun?" diye soruyorsun ya nasıl mutlu oluyorum, bilemezsin.

Hele yorgun olduğum günler, bana ev işlerinde yardımcı olman, çay demleyip getirmenden daha büyük bir aşk ilanı olabilir mi?

Kavga ettiğimiz, ben kanepede uyuyup kaldığım zamanlarda, beni uyandırmaya korkarak üstümü örttüğünde, "Aşk daha ne olsun ki!" diye soruyorum kendime.

Kısacık süren küslüklerimizde elinden oyuncağı alınmış çocuklar gibi somurttuğun zaman ona hiç dayanamıyorum. İşte o zaman barışmak için saçma sapan da olsa sebepler buluyorum.

Hani arabayı çarptığım gün bana kızıp söylenmemiştin de "Canın sağ olsun, sen iyisin ya o önemli" demiştin. O anı hiç unutamıyorum.

Bazen yanıma gelip oturuyor ve kolunu boynuma dolayıp bana sarılıyorsun ya; başım omzundayken, ben aslında bu dünyadan gidiyorum.

Akşamları sen televizyon izlerken, dizlerine başımı koyup uzanıyorum, kitap ya da gazete okuyorum ya aslında okumak orda benim için bir bahane. Ben dizlerinden bana yayılan vücut enerjini ve enerjinin dilinden aşkı dinliyorum orda.

Aslında bana aşkını dilinle de itiraf da ettin. Hani bir gün ailenle ilgili bir sırrı bana söylediğini öğrendiği zaman annen "Geline de mi söyledin?" diye sorunca "O benim en iyi arkadaşım." demiştin ya, ne kadar sevindiğimi sana o zaman söylememiştim.

Ben de seni her zaman en iyi arkadaşım olarak gördüm. Seninle konuşmak, şakalaşıp gülüşmek benim en büyük mutluluğum. Gülmek sana çok yakışıyor, sen gülerken ağzında güller açıyor, biliyor muydun? İşte bana o güller yetiyor.

Yıllardır her akşam senin gelme saatin yaklaştığında heyecanlanıyorum. Gözlerim gözlerine değdiğinde neden bilmiyorum ama utanıyorum. Belki de biliyorum, senin şefkatini çabucak şehvete çevirdiğim için olmalı. Tabi senin bu konuda bir şikayetin yok.

Bu benimle ilgili bir şey değil. Şefkatle ruhu okşanan kadın, bedeninin okşanmasını da ister. Bu ikisi birbirine bağlıdır. Kadınlar hoyrat bakışlardan ve hoyrat ellerden nefret eder. Sen bana hep sevgiyle dokundun. Bunun için sana teşekkür ederim.

Damağa yapıştırılabilen küçük çikolatayı sevdiğimi öğrendiğin günden beri, bana araya araya, o çikolatalardan alıp getirdiğinde çok mutlu oluyorum. İşte bu da bir aşk değil mi? Beni düşünmen...

Küçük çikolataları neden seviyorum biliyor musun? Çünkü aşkımıza benzetiyorum. Çikolatayı damağıma yapıştırıp o eşsiz lezzetini yavaş yavaş alıyor, tadını çıkara çıkara, keyfine vara vara, ağzımda eritiyorum. Tıpkı aşkımız gibi. Yıllardan beri seninle, acelesiz, keyfini çıkara çıkara yaşıyorum.

İşte bunun için, akşam neden "Bizim evliliğimiz, aşk evliliği değil." dedin, anlayamadım, sana çok kırıldım. Evet, bizim aşkımız, üç günde başlayıp beş günde biten, sonra nefrete dönüşenlerin aşkı gibi, hızlı bir aşk değil. Ben sana yavaş yavaş aşık oldum. Aşk başka ne olabilir ki, diye diye aşık oldum.

En güzeli yavaş yavaş, tanıya tanıya aşık olmak değil mi? Ve biliyorum ki benim aşkım çok büyük. Biz birbirimizi sözlerimizle değil, gözlerimizle sevdik. Ve gözler yalan söylemez, diye biliyorum. Ama eğer ben yanılıyorsam, sen bana aşık değilsen, bir daha bana öyle tatlı tatlı bakma, sevdiğim.

Her gün evde seni heyecanla bekleyen karın Zehra

Mehmet, az önce karısının iş yerine getirip masasının üzerine bir zarfın içinde bıraktığı mektubu bitirdiği zaman gülümsedi. O da akşam ona vermek üzere bir kağıt alıp şöyle yazdı.

"Konuşurken dil dolaşır, yanlış şeyler söyleyebilir, bunun için senden özür diliyorum ama haklısın gözler yalan söylemez. Sen gözlerime bakmaya devam et. Koklamaya doyamadığım, aşk çiçeğim."

Mehmet eve giderken bir kutu damağa yapıştırılabilen küçük çikolatadan aldı, yazdığı kağıdı kutunun içine koyup Zehra'sına götürdü.

En uzak mesafe
ne Afrika'dır,
ne Çin,
ne Hindistan,
ne seyyareler,
ne de yıldızlar geceleri ışıldayan...
En uzak mesafe, iki kafa arasındaki mesafedir,
Birbirini anlamayan...

Can Yücel

İki Yüzlü Ayna

Ayşegül beklemekten bıkmıştı. Zaten canı istemeye istemeye, çok gönülsüz gelmişti. Şöyle kimse görmeden kaçıversem mi diye düşünüyor ama gidemiyordu. Kanal 777'nin makyaj odasında boş gözlerle, makyajı tamamlanmış, şimdi de saçları yapılan programın diğer iki konuğuna bakıyordu. Canı makyaj falan istemiyordu. Çok hafif bir şeyler sürseler yeter, diye düşündü. O sırada cırtlak sesli program yönetmeni içeri girdi. Kuaföre,

- Ayşegül Hanım'a makyaj yapmayın, biraz solgun görünmesi iyi olur, dedi.

- Sadece pudra sürelim, göz altı çökmüş gibi çıkmasın, dedi kuaför.

- Hayır pudra da sürmeyin. Çökmüş görünmesi daha da iyi olur, deyip çıktı.

Ayşegül'ün iyice canı sıkıldı. O da makyaj istemiyordu ama çökmüş gibi görünmek de istemiyordu. Demek ki kocasından ayrılacak kadının iyi görünmesi ekran kurallarına uymuyordu. Tabi kötü görünmeli ki insanlar acımalı, acıdıkça kanalı değiştirmeden biraz daha ona bakmalılar. Kanal iki dakika bile diğer kanallardan fazla izlense, televizyon için kâr olacaksa her şey yapılabiliyor demek ki, diye düşündü.

Ben de reyting canavarına sunulacak yemlerden biriyim işte, diye acı gerçeği kendi kendine hatırlattı. Oysa bugüne kadar ne çok kınamıştı, aile sorunlarını ekrandan anlatan insanları. Niye kendilerini rezil ediyorlar, diye kızardı. İşte kendi de gelmişti. "Allah'ım bir daha kimseyi kınamayacağım, ne olur bana yardım et." diye dua etti.

Son günlerde başına gelenlere inanamıyordu. Son iki ay içinde neredeyse bütün hayatı değişmişti. Her şey iki ay önce kocası Yavuz'un kendini bir genç kızla aldattığını öğrenmesiyle başlamıştı. Etraflıca düşünmüş, ayrılmaya karar vermişti. Ondan sonra her şey çorap söküğü gibi gelmeye başlamıştı.

Ayşegül iki çocuğun alıp evden ayrılmış, arkadaşı Nuray'ın yanına yerleşmişti. Aslında annesinin yanına gitmek istemişti ama annesi "Bu devirde aldatmayan erkek mi var kızım, moda oldu moda. Hiç aldırış etme, otur evinde." deyince arkadaşına gitmekten başka çaresi kalmamıştı. Oldum olası modayla arası iyi olmamıştı.

- Biraz daha sürün, ayyy, koskoca televizyon makyaj masrafından mı kısmaya çalışıyorsunuz. Çok ayıp! dedi annesiyle gelmiş olan genç kız.

- Yaşınıza göre zaten ağır bir makyaj oldu, daha fazlası kötü durur, dedi kuaför.

- Hiç de kötü durmaz, pembe ruj iyi durmadı, kırmızı ruj sürün, ay çıkınam sonra.

Ayşegül onun yaptığı kaprise güldü. Yüzünde gerçekten yeterince makyaj vardı. Geldiğinde on sekiz ya da on dokuz, yaşlarında ancak gösteriyordu ama makyajdan sonra otuzunda gösteriyordu. Tam bir "küçük kadın" olmuştu. Üstünde bir sabah programı için çok abartılı bir kıyafet vardı. Israr ederek kırmızı ruju da sürdürdü. Bu kez de saç modeli konusunda sorun çıkarmaya başladı.

- Şöyle biraz daha havalı bir şey olsun, dedi.

Bedava kuaför bulmuşken değerlendireyim, der gibi bir hali vardı. Annesi de koyu bir makyaj yaptırmıştı. Ayşegül, bunların derdi ne acaba? Pek de dertli gözükmüyorlar, diye düşündü.

O sırada tak tak bir ayakkabı sesi duyuldu. Ayşegül başını çevirince ilk önce, sivri burunlu gıcır gıcır boyalı, erkek ayakkabısı gözüne çarptı. Ayakkabının sahibini görmek için başını kaldırınca, kalın bıyıklı, iri kıyım şarkıcıyı görünce iyice içi karardı. "Olamaz yaa bu da mı konukmuş, işte şimdi yandım." diye düşünüp geldiğine daha da pişman oldu. Bu adam program boyunca "Bacım, erkektir aldatır, sen yuvanı dağıtma." deyip bana sataşıp duracaktır. Yandım ki ne yandım, diye iç çekti.

Makyaj yaptıran küçük kadın, şarkıcıyı fark edince yerinden fırladı.

- Ay ben sizin çok büyük hayranınızım, sizinle aynı programda konuk olacağız herhalde, buna inanamıyorum. Bir imzalı resminizi verir misiniz?

Şarkıcı sanki bu sözleri bekliyormuş gibi hemen cebinden bir resmini çıkarıp imzalayıp verdi. Küçük kadın, yeniden makyaj masasına döndü.

Şarkıcı odadaki herkesi süzdükten sonra kasım kasım kasılarak makyaj odasını adımlamaya başladı. Herhalde jilet gibi ütülü duran pantolonu kırışmasın diye oturmuyordu.

Şarkıcının tavırları Ayşegül'e kocası Yavuz'u hatırlattı. O da bazen öyle yürürdü. Yavuz da onun gibi kaba ve kibirliydi. Sanki küçük dağları onlar yaratmışlardı. "Siz böcek bile yaratamazsınız ne kasılıp duruyorsunuz." diye içten içe bağırdı.

Kocası Ayşegül'ün ayrılma kararını kabullenemiyordu. Sürekli peşindeydi. Onun gibi bir adam terk edilebilir miydi! Bunu anlaması imkânsızdı. Ayşegül olayı öğrenince Yavuz önce hiç alttan almamış, esip gürlemişti. "Ne vardı aldattıysa, o erkekti yapar yapardı." Fakat Ayşegül evden ayrılınca yelkenleri suya indirmişti. Bir daha aldatmayacağına dair yeminler edip onu eve dönmesi için ikna etmeye çalıştı. Fakat Ayşegül'ün geri dönmeye niyeti yoktu.

Yönetmen yardımcısı yeniden geldi.

- Ayşegül Hanım, hiç heyecanlanmayın, çok rahat olun. Ağlamak falan isterseniz, kendinizi tutmayın. Ben sehpanın üzerine kağıt peçete koydurdum şimdi.

Ayşegül hiçbir şey söylemedi. Kadın resmen ağlamamı istiyor, diye sinirlendi. Peçeteleri de hazırlatmıştı. Reyting canavarı gözyaşı istiyordu demek ki. Evet ağlamak istiyordu ama kocasından ayrılacağı için değil, burada bulunduğu için, bağıra bağıra ağlamak istiyordu.

Aslında Ayşegül'ün ayrılmak isteme sebebi, aldatılması değildi. Aldatılmayı bir bahane olarak kullanıyordu. Ayrılmayı hep istiyordu ama dişe dokunur bir sebep olmayınca, etrafına derdini anlatamıyordu. şimdi aldatılmanın arkasına sığınmıştı. Hiç bitmeyen kavgalardan gözyaşı dökmekten bıkmıştı.

Kocasını sevseydi, onun aldatmasını belki affedebilirdi, nefsine kapılmış, diyebilirdi. Beşer şaşar, insan hata yapabilirdi. Fakat sevmediği, her davranışı ona batan, sürekli kalbini kıran, ona hep yalanlar söyleyen bir adamla, daha fazla yaşamak istemiyordu. Şimdi bile ona tahammül edemiyordu, eğer yaşar-

sa, bir on yıl sonra, ona gösterecek tahammülü kalmayacağına emindi.

Şarkıcının odadan çıkması Ayşegül'ü biraz rahatlattı. Küçük kadının saç işi bitmişti. Pek beğenmedim havalarında yerinden kalkıp, Ayşegül'ün yanındaki koltuğa oturdu.

- Siz ne yaptınız, sizi niye programa çıkaracaklar? diye sordu.

Ayşegül cevap vermedi. Konuşmayı canı istemiyordu.

- Hiç. Oldum olası bir televizyona çıkma merakım vardı, onu tatmin etmek için geldim, dedi.

Küçük kadın, bir kahkaha attı.

- İnanmayacaksınız ama ben de çocukluğumdan beri hep televizyona çıkmak istemişimdir. Şimdi çıkacağına inanamıyorum. Çok heyecanlı değil mi? Bütün tanıdıklarıma haber verdim. Prenses Melahat'ın programına çıkmak ayrıca havalı. Kadın acayip izleniyor.

- Acayip şeyler yapınca acayip de izleniyordur.

Küçük kadın, hemen samimi olmuştu. Hafifçe koluna vurarak:

- Sen söylesene, bir şey yapmışsındır, canın televizyona çıkmak istiyor diye kimse seni televizyona çıkarmaz. Zaten az sonra yetmiş milyon öğrenecek, benden mi saklıyorsun?

Ayşegül anlatmak istemiyordu. Oyalamak için ona sordu.

- Önce sen anlat bakalım. Sen ne yaptın da geldin?

Küçük kadın, hiç nazlanmadı, hemen anlatmaya başladı.

- Benim evli bir adamla ilişkim oldu. Adam "Karımı boşayıp, seni alacağım" demişti, ben de inandım. Ama şimdi karnımda bebeğimle beni terk etti.

- Bebek mi? diye bir hayret nidası attı Ayşegül. Gözleri hemen, küçük kadının, karnına gitti. Evet bir karpuz kadar çıkıntı vardı.

- Dört aylık dedi, küçük kadın. Hem onu rezil etmek hem de hakkımı aramak için geldim.

Allah akıl versin demek geldi içinden; fakat onun yerine,

- İyi de aynı zamanda kendini de rezil edeceksin, dedi.

- Ben niye rezil olayım ki? Söz verip yerine getirmeyen o.

- İyi de niye evli adamla birlikte oldun, başta düşünseydin.

- Haklısın ama adamın parası var. Bugüne kadar karşıma çıkan bekarların hepsi çulsuzdu.

Düşünsene onlardan biriyle nişanlanacaksın, sonra günlerce kiralamak için ev arayacaksın, tavuk kümesi gibi bir ev bulacaksın, sonra taksitle kavga dövüş eşya aldıracaksın, sonra aylarca o eşyaların taksitini ödeyeceksin.

- Çok karamsar anlattın.

- Gerçek bu. Çok zor işler bunlar, uğraştığına değmez. En iyisi bulacaksın parası olan evli adamı, kaçırtacaksın karısını, konacaksın evin eşyaların, paraların üstüne.

- Biraz vicdansızca geldi bana.

- Vicdan karın doyurmuyor. Bu devirde işini bileceksin.

- İşini bildin de ne oldu ki? Bak kurnaz planın işine yaramamış.

- Başta iyi gidiyordu. İlişkimizden karısının haberdar olmasını sağladım. Kadın çocuklarını alıp evi terk etti. Fakat adam bana çok kızdı. O da beni terk etti. Ama ben saf değilim işi sağlama aldım.

Eliyle karnını ovdu.

- Bak bebeğini taşıyorum. Öyle kolay kurtulamaz benden.

Ayşegül ne diyeceğini bilemiyordu. İyi bir şey yapmış gibi yaptıklarını anlatan küçük kadını, şaşkın ve üzgün dinliyordu. Onun da on yaşında kızı vardı. Bir an kızı aklına geldi.

İçinden "Hayır kınamıyorum, hayır kınamayacağım" deyip duruyordu.

- İyi de adam karısını boşasa seninle evlense bile bu kadar çok şey yaşadıktan sonra onunla mutlu olacak mısın ki?

- Olurum ne var ki! Mutluluk dediğin ne ki?

Belli ki mutluluk üstüne hiç kafa yormamıştı.

O sırada yönetmen odaya girdi. İkisinin konuştuğunu görünce şaşırmıştı. Biraz sert bir ses tonuyla:

- Program öncesi konuşmak yasak, dedi. Küçük kadına eliyle işaret ederek:

- Siz gelin yandaki odaya orda bekleyin, dedi.

Küçük kadın gönülsüz gönülsüz kalktı yanından. Anne ile kızı diğer odaya geçtiler.

Ayşegül programda çıngar çıkacak herhalde, kız pek yaman duruyor, neyse bu durumda benim üstümde çok durmazlar, diye düşünerek olayın iyi yaruru görmeye çalıştı.

Derin bir, of, çekti. Para için böyle bir şeyi kabul ettiğine inanamıyordu; ama etmişti. Nereden duyduysa televizyoncular duymuşlardı olayı. Amcasının kızı bir televizyon kanalında muhabirdi. Oldum olası onlardan hoşlanmazdı. Ayşegül onun haber vermiş olabileceğini düşünüyordu. Kanal 777'den defalarca arayıp programa davet etmişlerdi, hep hayır demişti.

Onu ikna etmek için, ne diller dökmüşlerdi. Ayşegül, asla olmaz, demişti. Fakat iki gün önce arayıp programa çıkmayı kabul etmesi karşılığında, iyi bir para teklif etmişlerdi. Ayşegül yine hayır, demişti ama "Düşünün" deyip kapatmışlardı telefonu. Demek ki paranın gücüne güveniyorlardı.

Niye kendini çıkarmak için bu kadar ısrar ediyorlar anlamıyordu. Memlekette aldatılan kadın kıtlığı mı yaşanıyordu? Üstelik kendinin olayı sıradan bir aldatılma olayı idi.

Bir gün boyunca düşündükten sonra programa çıkmaya karar verdi, yani paraya evet demişti. Çünkü acilen paraya ihtiya-

cı vardı. Ayrılmaya karar verdiğinde bir kuruş almadan çıkmıştı evden. Hemen iş aramaya başlamıştı. Lise mezunu olarak tezgahtarlıktan başka bir alternatifi yok gibiydi.

Ayşegül'ün kendine güveni vardı, becerikli bir kadındı. Ev yemekleri yapıp satabilirdi, bunun için küçük bir iş yeri açmak istiyordu. Zengin yakın akrabaları vardı. Onlardan iş yeri açmak için borç para istedi. Fakat Yavuz, kendinden önce onları hepsini dolaşıp onları Ayşegül'ün aleyhine çevirmeyi başarmıştı. Onu, küçücük bir olaydan yuvasını yıkan kadın durumunda bırakmıştı. O zaman sürünmeyi hak ediyordu.

Zaten aldatma konusunda farklı düşünen erkek bulmak çok zordu. Gerçi o da akrabalarına ayrılmak isteme sebebinin sadece aldatılmak olmadığını, çok mutsuz olduğunu anlatınıştı ama bu da destek bulması için yetmemişti. Mutsuz olmak da ayrılmak için haklı bir sebep değildi çoğu kişiye göre. Ancak arkadaşları destek olmuştu ona.

Programa çıkması için teklif edilen para istediği gibi bir iş yeri açması için yeterli miktardaydı. Programdan hemen sonra nakit olarak ödeyeceklerdi. Ayşegül garantiye almak için bir de kağıt imzalatmıştı onlara. Kağıt çantasındaydı.

Kocasını telefonla canlı yayına bağlayacaklarını söylemişlerdi. Yavuz kesin şok olacaktı. Büyük ihtimalle konuşmayı reddedecekti. Ona göre bu durum büyük rezillikti. Artık uzun süre hindi gibi kabararak yürüyemez, kimsenin yüzüne bakamazdı herhalde. Bunları düşününce bir an içten içe bir sevinç duyduğunu fark etti. Yavuz onu aldatarak kadınlık gururu ile oynamıştı, o da bütün yaptıklarına karşı, kocasından intikam alacaktı. Sonra da kendi kendine şaştı. Ben nasıl böyle düşünebiliyorum, diye.

Ayşegül lavaboya gitmek için odadan çıktı. Lavaboyu ararken, kapısı aralık duran bir odadan Prenses Melahat'ı gördü.

Ekranda göründüğünden çok daha zayıf duruyordu. Televizyon, insana bir beş kilo ekliyor diyorlardı, doğruymuş diye düşündü. O zaman kendi de şişman çıkacaktı. Altmış kilo olduğuna göre, altmış beş kilo görünecekti. Odanın kapısının önünden geçerken yönetmen kadının cırtlak sesini duydu.

- Ay anlatamam, odaya girince şok oldum. Bu ikisi oturmuş dertleşiyorlar. Bir an öyle korktum ki! Ayşegül Hanım, o kızın, kocasının kendini aldattığı kız olduğunu öğrendiyse diye. Zaten programa çıkarmak için zor ikna ettik kadını. Baktım her şey normal görünüyor. Kızla annesini alıp hemen yandaki odaya götürdüm. Valla iyi kurtardım.

- Şekerim onları aynı odaya koyman hata.

Ayşegül konuşmanın gerisi dinlemedi, bir suçlu gibi hemen oradan uzaklaştı. Demek ki küçük kadın, kocasının sevgilisiymiş. Bir de hamileymiş. Bundan haberi yoktu. İkisini karşı karşıya getirip reyting rekoru kıracaklardı. Demek ki amcasının kızının boş yere günahını almıştı.

Küçük kadın, kendi arayıp televizyon programına durumu kendi anlatmıştı ama o da onunla karşılaşacağını belli ki bilmiyordu. Ona da söylememişlerdi. Tabi ikisi de çok şaşıracaklar, anlık tepkilerde bulunacaklar, sinirden kendilerini kontrol edemeyecekler, ekran başındakilerde heyecanla seyredeceklerdi. Plan fena görünmüyordu.

Ayşegül ne yapacağını bilmiyordu. Orayı hemen terk etmeye karar verdi. Artık para pul umurunda değildi. Gidecekti ama yapılanları hazmedemiyordu. Aklına bir şey geldi. Küçük kadının, olduğu odaya girdi.

- Ay inanmıyorum, on dakika kalmış programın başlamasına, dedi küçük kadın, onu görünce.

- Sen programa çıkmak için kaç lira alacaksın? diye sordu, Ayşegül.

Küçük kadın, şaşırdı.

- Sana para mı verecekler yoksa?

Ayşegül elindeki kağıdı çıkarıp gösterdi. Paranın miktarını görünce, küçük kadının gözleri neredeyse yerinden fırlayacaktı.

- Bana paradan hiç bahsetmediler, açık gözler. Beni reytinglerine malzeme yapıp, parayı onlar kazanacaklar. Onlara günlerini göstereceğim, benim alnımda aptal mı yazıyor. Bana da para vermezlerse kıyameti koparırım, dedi.

Ayşegül onlara Prenses Melahat'ın odasını gösterdi.

- Oradalar git konuş, dedi.

Anne ile kızı büyük bir kızgınlıkla odaya doğru giderlerken, Ayşegül çıkacak olayların içinde kalmamak için çabucak oradan ayrıldı.

Eve gelir gelmez televizyonu açtı. Tahmin ettiği gibiydi. Programın yeni bölümü yoktu. Bir tekrar bölüm yayınlanıyordu.

"Naz" bana kadının isminin küçültülmüşü gibi gelir.

Cenap Şehabeddin

Bükçe

Oğlum bir hafta sonra evleniyor. Sorumluluk sahibi bir baba olarak, ona öğüt vermem gerekiyor. Fakat bunu evde yapamam çünkü annesi ağız tadıyla öğüt vermeme izin vermez, sözü ağzımdan kapıp kendi devam eder. İşyerimden oğluma telefon açtım, akşam yemeğini dışarıda birlikte yiyelim, dedim. Deniz kenarındaki bu şirin lokantada şimdi onu bekliyorum.

Geliyor aslan parçası, yakışıklılığı da aynı ben. Yan masadaki kızlar gözleriyle oğlumu süzüyorlar. Bakmayın kızlar, onu kapan çoktan kaptı. Hoş beşten sonra konuya giriyorum.

- Oğlum haftaya düğünün var, bir baba olarak sana bazı konularda yol yordam göstermem gerekiyor.

Çocukluğunda suç işlediği zamanlardaki gibi birden bire kızardı. Kerata ne anlatacağımı zannettiyse!

- Baba ben yirmi altı yaşındayım, bazı şeyleri biliyorum artık.

- Ah senin o biliyorum zannettiğin konularda da çok bilmediğin çıkacak ama ben o konulardan bahsetmeyeceğim. Keşke konuşabilseydik ama henüz o kadar modern olamadım.

Rahat bir nefes aldı. Bu arada yemeklerimiz de geldi. Oğlumla şöyle keyif yaparak muhabbet edelim bakalım.

- Kaç dil biliyorsun oğlum sen?

- İngilizce, Fransızca bir de kendi dilimi de sayarsak Türkçe'yle üç dil oluyor.

- Bugün ben sana dördüncü dili öğreteceğim. Dilin adı Bükçe. Kadınlar tarafından kullanılır. Sen buna "kadın dili" de diyebilirsin.

Güldü. Güldüğü zaman benim yanağımdaki gibi küçük bir gamzesi var, o ortaya çıkıyor.

- Kadınların ayrı bir dili mi var?

- Tabi ki. Eğer kadın dilini bilirsen bir kadınla yaşamak dünyanın en büyük zevkidir ama bu dili bilmezsen hayatın kararabilir. O yüzden bir kadınla mutlu olmak isteyen her erkek Bükçe'yi öğrenmeli.

- İyi de niye Bükçe?

- Çünkü kadınlar konuşurken genellikle, söyleyecekleri sözü net söylemezler. Eğip bükerler onun için dilin adını "Bükçe" koydum.

- Bükçe zor bir dil mi baba? diye sordu gülerek.

- Bana bak, çok önemli bir konu, eğleniyor gibisin biraz ciddiye al. Bir kadınla mutlu olmak istiyorsan bu dili bilmen çok önemli. Çünkü kadınlar sözü bükerek Bükçe konuşurlar sonrada senin sözün doğrusunu anlamanı beklerler. Felsefesini anlarsan kolay, anlamazsan zor.

Mesela Çinli bir karın var, sen karına sürekli Fransızca "Seni seviyorum" diyorsun ama karın hiç Fransızca anlamıyor. Fransızca "Seni seviyorum" un onun için bir anlamı yoktur. Ona Çince seni seviyorum dediğinde seni anlayabilir.

- Tamam baba, haklısın, ciddiyetle dinliyorum. Peki, sence kadınlar neden bizimle aynı dili konuşmuyorlar, söyleyeceklerini direkt söylemiyorlar?

- Bence bir kaç sebebi var. Birincisi, duygusal oldukları için, hayır, cevabı alıp kırılmaktan korktuklarından dolayı, sözlerini de dolaylı söylüyorlar. İkincisi, kadınlar dünyaya annelikle do-

nanımlı olarak gönderildikleri için onların iletişim yetenekleri çok güçlü.

- Bu konuda biz erkeklerden 1 - 0 öndeler yani?

- Ne bir sıfırı oğlum, en az on sıfır öndeler. Düşünsene, henüz konuşmayan, küçük bir çocuğun bile yüz ifadesinden ne demek istediğini hemen anlıyorlar. İşin kötüsü kendiler leb demeden leblebiyi anladıkları için biz erkekleri de kendileri gibi zannediyorlar. Onun için, leb, deyip bekliyorlar. Hatta bazen, leb, demek zorunda kaldıkları için bile kızarlar. Niye, leb, demek zorunda kalıyorum da o düşünmüyor, diye canları sıkılır.

- Biz de bazen Canan'la böyle sorunlar yaşıyoruz. Niye düşünmedin, diye kızıyor bana.

- Kızarlar oğlum kızarlar. Kadınlar ince düşüncelidirler, detaycıdırlar, küçük şeyler gözlerinden hiç kaçmaz. Bizim de kendiler gibi düşünceli olmamızı beklerler fakat erkekler onlar gibi değil. Biz bütüne odaklıyız, onlar detaya. Beyinlerimiz böyle çalışıyor.

- Ne olacak baba o zaman, yok mu bu işin çaresi?

- Var dedik ya oğlum, Bükçe'yi öğreneceksin, bunun için buradayız. Hazır mısın?

- Hazırım baba.

- Bükçe bol kelime kullanılan bir dildir.Biz erkeklerin on kelime ile anlattığı bir konu, Bükçe'de en az yüz kelime ile anlatılır. Dinlerken sabırlı olacaksın. Mesela karın o gün kendine elbise aldı, diyelim. Bunu sana "Bugün bir elbise aldım." diye söylemez. Elbise almak için dışarı çıktığı andan başlar, kaç mağazaya gittiğinden, almak için kaç elbise denediğinden, indirimlerden, yolda gördüğü tanıdıklarından alırken yaptığı pazarlıktan devam eder ve sana kocaman bir hikâye anlatır.

- Hikâye dili yani.

- Aynen öyle. Sen akıllı bir erkek olarak ona asla, "Hikâye anlatma, ana fikre gel, kısa kes." demeyeceksin. Böyle bir şey dediğinde, bittin demektir. İster öyle de, istersen "Seni sevmiyorum." de, iki durumda da "Seni sevmiyorum" demiş olacaksın.

- Ne alakası var baba, Seni sevmiyorum demekle, kısa anlat demenin?

- Çok alakası var. Kadınlar dinlenmedikleri zaman sevilmediklerini düşünürler.

- Bu önemli, Bükçe'de dinlemek sevmektir, diyorsun.

- Aynen öyle. Devam edelim. Bükçe ima dolu bir dildir. Kadınlar konuşurken, bir şeyler ima etmeyi severler. Biz erkekler de imalı konuşuyoruz diye düşünürler ve sözlerimizle onlara ne demek istediğimizi çözmeye çalışırlar. Oysa erkeklerin ima yeteneği pek gelişmemiştir. Bizim kastımız söylediğimiz şeydir.

- Geçen hafta Canan bana "Bir kaç kilo daha versem gelinliğin içinde daha iyi duracağım." dedi. Ben de "Böyle de iyisin." dedim. Canı sıkıldı bir kaç saat surat astı. "Neyin var?" diye sordum. "Hiçbir şeyim yok." dedi. Sence nerede hata yaptım?

- Böyle de iyisin, derken o "de" ekini orda kullanmamalıydın. Canan bunu şöyle anlamıştır. Böyle de fena sayılmazsın, eh işte, idare edersin ama tabi daha da iyi, daha da güzel olabilirsin."

- Peki ne demem gerekiyordu?

- Şunu hiç unutma. Kadınlar kendileri ile ilgili, giysileri ile ilgili ya da aileleri ile ilgili bir soru soruyorlarsa, kesinlikle iltifat bekliyorlardır. Es kaza eleştirmeye kalkarsan yandın. Bunu hiç unutmazlar. O gün "Hayatım sen zaten çok güzelsin, kilo vermeye falan bence ihtiyacın yok." deseydin, o günün zehir olmazdı. Mesela bir gün kucağına oturup, ağır mıyım, derse sa-

kın; "Evet, biraz" falan deme "hayır" de. Yoksa bir daha kucağına oturmaz.

- Yani diyorsun ki bir kadın her daim güzeldir, her giydiği yakışır ve her kadının annesi bir hanımefendi, babası da beyefendidir. Bana ne yaparlarsa yapsınlar.

- Aferin oğlum, çok hızlı anlıyorsun, bana çekmişsin. Kadının, kendi anne babasıyla sorunu olsa, kendi eleştirir ama asla senin eleştirmeni kabul etmez. Bunu kendine hakaret olarak alır.

- Ve asla unutmazlar, değil mi?

- Aynen öyle. Yıllar önce annene, annesi için "Biraz cimri" demiştim. Hala "Sen benim annemi sevmezsin." der ve annesi bize bir şey aldığında gözüme sokar, en çok göreceğim yere koyar.

- Hadi o konularda dilimi tutarım da, şu ima işini çözmek zor geldi.

- Zor gibi ama biraz gayret edersen çözersin. En önemlisi imaları anlayacaksın ama "Sen şunu mu demek istiyorsun?" diye asla yüzüne vurmayacaksın.

- Anladım. Anlayacaksın ama anladığını belli etmeyeceksin. Buna şöyle de diyebiliriz. O beni iğnelediğinde "Niye bana iğne batırıyorsun" diye sormayacağım, o iğneyi ben kendi kendime batırmışım gibi yapacağım.

- Güzel ifade ettin oğlum. Mesela dün öğlen annen beni aradı. "Akşama tok mu geleceksin?" diye sordu. Beni biliyorsun akşam yemeklerinde hep evdeyimdir. Kırk yılda bir dışarıda yerim onu da haber veririm. Tabi ben hemen anladım annenin ne demek istediğini. "Tok gel, yemekle uğraşmak istemiyorum" demek istiyor. Anladım ama tabi "Ne demek istiyorsun?" demedim.

-Dün çok yorulmuştu baba, düğün alışverişine çıkmıştık.

- Bunun pek çok sebebi olabilir. Yorulmuş olabilir, bir kabul gününden tok gelmiş olabilir, bin beş yüzüncü diyetine başlamış ve o gün yemekle uğraşmak istemiyor olabilir. Ama bunu biz erkekler gibi kısa yoldan "Canım benim karnım tok, sen de dışarıda bir şeyler ye, ya da yorgunum, gelirken bir şeyler getir yiyelim." demez. Sanki böyle derse, iyi ev kadını rütbesi tozlanacak, mevki kaybedecek.

İlla Bükçe anlatacak, asık bir yüzle karşılaşmamak için senin de anlaman gerekiyor. "Hayır, evde yiyeceğim ama istersen hazır bir şeyler alıp geleyim, ne dersin?" dedim. "Tamam" dedi. Döneri sever biliyorsun, dün eve giderken, ekmek arası döner yaptırdım. Onun dönerini de kepekli ekmek arasına yaptırdım. Bunu düşündüğüm için ayrıca sevindi. O da diyette, düğünde daha zayıf görünme derdinde bu sıralar.

- Bu Bükçe'de kısa konuşma yok mu baba?

- Var ama yerinde olsam hiç tercih etmezdim. Kadın konuşmuyorsa ya da kısa konuşuyorsa kesin ciddi bir sorun var demektir. Mesela baktın canı sıkkın, soruyorsun, "Neyin var" diye. "Hiçbir şeyim yok." diyorsa, aman bir şeyi yokmuş diye bırakma. Yoksa az sonra, çok ilgisiz olduğundan yakınarak, ağlamaya başlar.

- Bükçe'de "Hiçbir şey yok" demek "Çok şey var, benimle ilgilen." demek oluyor.

- Evet. Biz erkekler "Bir şey yok." diyorsak ya gerçekten bir şey yoktur, sadece başımızı dinlemek istiyoruzdur ya da bir şey vardır ama; şu anda konuşacak bir şey yok." diyoruzdur. Her ikisinde de konuşmak istemiyoruzdur. Ama kadınlar ilgiyi sevgi olarak gördükleri için "Bana değer veriyorsan, ilgilen ki anlatayım." demek istiyordur. Çok nadirdir, gerçekten anlatmak istemiyor olabilir, o zaman da fazla üstüne varıp bunaltmayacaksın tabi.

- Bir arkadaşım da kadınların "peki" demesi tehlikelidir, demişti.

- Doğru. Bir kadının ağzından çıkan kuru bir "Peki, olur, tamam" her zaman tehlikelidir. Bu Bükçe'de "Şimdi tamam diyorum ama acısını daha sonra çıkaracağım." demektir. Sana en kısa zamanda kesin bir ceza keser. Fakat pekinin yanında "Peki canım, olur hayatım" gibi bir hoşluk ekliyorsa korkmaya gerek yok.

- Zor bir dil baba.

- Yok yok gözün korkmasın, her yabancı dil gibi, ilk başlarda öğrenirken biraz çalışacaksın, pratik yapacaksın, bazen hatalar yapacaksın, dikkat edeceksin sonra otomatiğe bağlanırsın. Kolay yanı; senin Bükçe konuşman gerekmiyor. Dili anlaman yeterli.

- Anlamak da pek kolay değil ama.

- Korkma o kadar zor değil. En önemli kuralları ben sana öğretiyorum zaten. Devam edelim. Kadınlar istediklerini söylemek zorunda kalınca, düşünemediğimiz için biz erkeklere kızarlar ve konuşurken suçlayarak konuşurlar fakat suçladıklarının farkında olmazlar. Sitem ediyoruz zannederler.

- Nasıl yani?

- Mesela, karın sana "Ne zamandır dışarı çıkmadık." derse bunu suçlama olarak üstüne alma, canı seninle gezmek istiyordur, bunu sen düşünüp teklif etmediğin için kalbi kırılmıştır. Maksadı seni suçlamak değildir. "Daha geçenlerde gezmeye gittik." gibi bir savunmaya girme. "Tamam canım haklısın, ben de istiyorum, en kısa zamanda gideriz." de, konu kapanır. Tabi ilk fırsatta da sözünü yerine getirirsen iyi olur.

- Küçük ama önemli detaylar.

- Aynen öyle. Mesela karın "Üşüdüm" diyorsa, üstünü kalın giy demeni ya da kombiyi açmanı değil, ona sarılmanı istiyordur.

- Keşke okullarda öğretselerdi biz erkeklere Bükçe'yi. Ne kadar erken başlasak o kadar çabuk kavrayabilirdik belki.

- Haklısın aslında ben de sana öğretmek için geç kaldım. Neyse zararın neresinden dönülse kârdır.

- Not mu alsaydım, epeyce detayı varmış dilin.

- Sen bilirsin oğlum, unutacaksan al. Keşke ben de not alıp gelseydim. Umarım sana eksik öğretmem. Şimdi aklıma geldi. Kadınların en nefret ettiği sözcük "Fark etmez"dir. Fark etmezi kadınlar "Hiç umurumda değil, ne yaparsan yap." diye anlarlar.

- En değerli sözcük nedir?

- Sen bil bakalım.

- "Seni seviyorum" demek herhalde.

- Evet, kadınlar "Seni seviyorum" sözünü sık sık duymak isterler. Biz erkekler, "Söylemiştim zaten biliyor" diye bu konuda gaflete düşmemeliyiz.

- Bükçe sadece konuşma dili midir baba? Bunun bir de davranış dili var gibi geliyor bana.

- Zekân kesinlikle bana çekmiş. Ben de tam ona geliyordum. Davranışlar da çok önemli tabi. Kadınlar küçük şeylere önem verirler. Akşam ona sarıl, televizyon izliyorsan sarılarak izle. Gündüz onu düşündüğünü ifade etmek için kısacık da olsa bir mesaj gönder, küçük sürprizler yap. O yemek hazırlarken ona yardım et, salata yap, çay demle.

- Akşam gelip sırt üstü yatmak yok yani.

- Gözünde büyütme. Sayınca çok şey gibi görünüyor ama aslında bunlar zaman alacak, zor ve masraflı şeyler değil. Sen bu küçük şeylere dikkat et, zaten karın sana paşa gibi davranır, seni yormaz. Bir erkek bu küçük şeylere dikkat etmezse zama-

nını karısıyla büyük kavgalar yaparak geçirir. Sevgiyle geçirmek varken niye kavgayla geçiresin ki? Kadınlar çok vericidir ama eğer sen hep alıp vermezsen, bir gün birden patlarlar. Küçük küçük alırlarsa, büyük büyük verirler.

- Tamam baba bunlara dikkat edeceğim.

Garson yemek tabaklarını kaldırırken oğlumun telefonu çalmaya başladı. Belli ki nişanlısı arıyor, konuşmak için deniz kenarına doğru adımlamaya başladı. Az sonra geldi.

- Baba çok teşekkür ederim. Bükçe'yi anlamaya başladım. Canan aradı. "Salonun perdelerini ne renk olsun karar veremedim, yarın birlikte mi baksak?" dedi. Tam "Fark etmez, sen seç" diyecektim ki bunu senin söylediğin gibi "Ev de perde de umurumda değil" gibi anlayacağı aklıma geldi. "Tabi canım, istersen birlikte bakabiliriz ama ben senin zevkine güveniyorum, sen seç istersen." dedim çok mutlu oldu. Kendi seçecek.

- O zaten perdeyi çoktan seçmiştir de kadınlar illa yaptıklarını onaylatmak isterler. Birlikte de gitsen o seçtiği perdeyi almak isteyecektir. Biz erkekler onların ne demek istediklerini anlarsak, işlerden kolay sıyırırız.

- Baba tekrar teşekkür ederim. Bu iyiliğini hiç unutmayacağım. Bana Bükçe'yi öğretmeseydin halimi düşünmek bile istemiyorum.

- Şanslısın oğlum. Benim seninki gibi bir babam yoktu. Bunları deneye yanıla öğrenmem yıllarımı aldı. Sen yine iyisin, hazıra kondun. Güle güle kullan, isteyene de öğret, herkes de güle güle kullansın. Kullansınlar ki yüzleri gülsün.

Kızgınlık, kırgınlık ya da acıya tutunmayın. Enerjinizi çalarlar ve sizi sevmekten alıkoyarlar.

Leo Buscaglia

Sünger

Hüsna heyecanlıydı. Sabahın erken saatlerinden beri, mutfakta, yemek hazırlamakla meşguldü. Annesi ilk defa evine misafir olarak gelecekti. Evi döşerken hep birlikte gelip eşyaları yerleştirmişlerdi ama o zaman başkaydı. İlk gelişinde annesini en iyi şekilde ağırlamak istiyordu. Özene bezene, annesinin sevdiği yemeklerden hazırlamıştı.

Saate baktı, on bir olmuştu. "Öğleye bir saat kalmış, annem nerde kaldı?" diye düşündü. Evleneli daha iki hafta olmuştu ama annesini çok özlemişti. Bu kadar özlemiş olmasına şaşırdı. Bekârken çok daha uzun ayrılıkları olmuştu annesinden. Öğrenciyken eve iki ayda bir ancak gidebilmişti ama hiç birinde bu kadar çok özlememişti. Bu iki hafta içinde annesiyle telefonda konuşmuşlardı, o zaman da garip bir hüzün çökmüştü üzerine, ağlamamak için kendini zor tutmuştu.

Zilin sesiyle kapıya koştu. Açmasıyla annesine sarılması bir oldu. Uzun uzun kucaklaştılar. Sonra salona geçtiler. Annesi elindeki küçük süslü paketi ona uzattı.

- Bana hediye mi aldın, diye sevinçle kaptı elinden.

Annesini görünce kendini küçük bir kız çocuğu gibi hissetmişti. Çabucak açtı paketi. Annesinin getirdiği hediyeyi görün-

ce şaşırıp kaldı. Pakette basit bir temizlik süngeri vardı. Biraz da eski gibi duruyordu. Sanki annesinin yatak odasındaki aynanın önünde yıllardır duran süngerdi bu. Annesi onun şaşkınlığını, oturduğu koltuğun arkasına iyice yaslanmış gülümseyerek izliyordu.

- Bu senin yatak odandaki aynanın önündeki sünger mi?

- Evet.

- Bana niye getirdin anlayamadım? Evde çeşit çeşit temizlik bezi var.

Annesi gülümsedi.

- Bu ayrı, bu özel. Bunun manevi değeri var. Bu süngeri ben evlendikten sonra, annem evime ilk ziyaretinde getirmişti. Onu ev temizliğinde hiç kullanmadım, her zaman odamda, gözümün en çok göreceği yerde, aynanın önünde durdu.

Hüsna annesinin odasına girdiğinde bu süngeri görürdü ama bir hikâyesi olduğunu bilmiyordu. Annesi onunla, odasındaki tozları alıyor zannediyordu. Hatta küçükken o süngeri alıp, toz alacağım, diye aynalara dolaplara az sürmemişti. Annesi gördüğü zaman elinden alır, aynı yere koyardı.

Demek ki annesi için bir hatırası vardı ki ona getirmişti. Gerçi bir sünger yerine, annesinin inci kolyesini ya da zümrüt yüzüğünü tercih ederdi ama annesi bunu getirmişti, kabul etmekten başka da yapacak bir şey yoktu.

- Teşekkür ederim anneciğim, bunu hep saklayacağım.

- Sakla diye getirmedim, kullan diye getirdim.

- Kullanamam, hatırası varınış.

- Ev temizliğinde kullan demedim zaten. Benim kullandığım gibi kullan. Odanda her zaman gözünün önünde olsun ve benim gibi geçmişe sünger çekmek için kullan.

- Anlamadım anne, nasıl yani?

Annesi ayağa kalktı.

- Anlatacağım ama ben çok acıktım. Mutfaktan nefis kokular geliyor, yemeğimizi yerken anlatayım.

- Tamam anneciğim, hadi mutfağa geçelim.

Çorbalarını içerken annesi anlatmaya başladı.

- Annem de ilk evime ziyarete geldiğinde bana bu süngeri güzel bir hediye paketi içinde getirmişti. Ben de senin gibi şaşırmıştım. Zaten çeyizimde sünger de temizlik bezleri de vardı. Annem bir tane daha, hem de hediye paketi içinde niye getirdi, diye düşündüm.

- O da mı hediye paketi içinde getirmişti?

- Evet. Verirken bana dedi ki:"Kızım bu süngeri sana temizlik yaparken kullan diye getirmedim. Babanla benim evliliğimi biliyorsun, kavgayla hır gürle geçti. Babana ne zaman sinirlensem kırk yıl öncenin bile sözlerini, tatsızlıklarını ısıtıp ısıtıp babanın önüne koydum. Ne bir saat öncesini unuttum ne kırk yıl öncesini. Ömrüm babanın bana yaptıklarını başına kalkarak geçti. Baban bana sürekli 'Geçmişe bir sünger çek de mutlu olalım' derdi ama ben hiç sünger çekemedim. Mutlu da olamadım. İşte sen, benim yaptığım hatayı yapma diye sana bu süngeri getirdim. Bu süngeri göreceğin bir yere koy ve kocanla aranda geçen tatsızlıkları yaşayıp bitirdiğin anda üzerine bir sünger çek. Bir daha da sözünü etme. " demişti.

Hüsna duygulanmıştı.

- Yaa canım anneannem demek öyle demişti.

- Bu sünger, benim evlilikte mutluluğumun en büyük sebebi oldu. Annemin sözlerini sonra çok düşündüm, annem haklıydı. Çok kavga ederlerdi, bu kavgaları bizi de çok üzerdi. Mesela annem, babamın çorabını salona atmasına sinirlendiği anda, en son sinirlendiği bir olaydan başlayarak evlendiği güne kadar

giderdi. Konuşurdu da konuşurdu. Bırak babamı biz bile sinir olurduk. Sonra günlerce birbirlerine küserlerdi.

Hüsna annesinin tabağına pilav ve kuru fasulye koydu.

- Nasıl barışırlardı, kim özür dilerdi genellikle?

- Kimse özür dilemezdi. Uzun bir küslükten sonra bir sebepten konuşmaya başlarlardı. Onlar küsken biz aracılık ederdik. Annene söyle, babana söyle talimatları içinde, arada hep elçilik yapardık.

- Çok inat kadın anneannem; ama demek ki yaptığı hataların da farkındaymış baksana. Sana sünger getirip itirafta bulunmuş.

- Evet, iyi ki de getirmiş. Öyle faydasını gördüm ki. Bu süngerle nelerin üstünü örttüm, ne tatsızlıklara sünger çektim. İşte sana da bunun için getirdim, aslında her kadına "Geçmişin tatsızlıklarını sil." diye hatırlatan bir sünger lazım.

- Niye özellikle kadınlara lazım.

- Çünkü erkekler, geçmişi pek hatırlamazlar, geçmişin kavgasını pek yapmazlar. Biz kadınlar ise bizi mutsuz eden hiçbir şeyi unutmayız, hatırladıkça acı çekeriz. Etrafımızdakilere de acı çektiririz.

Hüsna güldü.

- Kat kat acı, dön dön acı yani.

- Aynen öyle. Ben bu süngerin sayesinde bir daha o konuya dönemeyeceğimi bildiğim için yaşadığım anda söyleyeceğim neyse onu söyledim. Düşündüklerimi ve hissettiklerimi anlattım. Ağlayacaksam ağladım, üzüleceksem üzüldüm ama ertesi güne taşımadım. Geçmişi babanın başına hiç kalkmadım.

- Yani üstüne bir sünger çektin.

- Evet sünger çektim.

- Ama babam da iyi adamdır anneciğim. Seni üzecek çok şey yapmamıştır.

- İyi adam, iyi baba ama karı koca olunca işler değişiyor. Küçük büyük pek çok şey sorun olabiliyor.

- Bildiğim kadarıyla sizin büyük bir sorununuz olmadı.

- Oldu ama ben üzerine sünger çektiğim için size de yansımadı. Mesela evlendiğimiz ilk yıllarda babaannenler çok üzerime gelmiş, incitmişlerdi beni. Baban da onlardan yana olmuştu. Ben de gençtim, cahildim. O zaman çok üzülmüştüm de sonra düzelttik arayı. Fakat ben arada onlara kızsam da babana "Annenler bana şunu yaptılar." dememişimdir. Başka şeyler de oldu, bir kere de çok üzdü baban beni.

Hüsna annesinin gözlerinin dolduğunu fark etti.

- Ne oldu anne, hatırladığında seni bu kadar üzen şey nedir? diye sordu.

Annesi gülümsemeye çalışarak:

- Boşver kızım, hatırlaması beni üzecek, öğrenmenin de sana faydası olmayacak şeyi konuşmayalım. Süngerleyelim.

- Sen bilirsin anneciğim.

Annesi konuşmasına devam etti.

- Aslında küçük şeylerin üzerine sünger çekmek de çok önemli. Çoğu zaman eşler arasında sevgiyi tüketen şeyler küçük sorunlardır. Sen şunu yaptın, bunu dedin, şunu unuttun gibi ıvır zıvırlar büyüyüp kocaman dert oluyor.

Hüsna, iki gün önce kocasıyla yaptığı ilk kavgayı hatırladı. Kocasına klozetin kapağını açık bırakmamasını birkaç kez kibarca söylemişti ama aldırış etmediğini görünce kızıp bağırmıştı. Fazla uzatmamışlardı çabuk barışmışlardı ama ya yine yapmazsa ne olacak? Klozet kapağı yüzünden kocasından olmak istemiyordu. Dün de ütülü gömlek tartışması yaparken Hüsna klozetin kapağını araya sıkıştırıp onun kavgasını bir kez daha yapmıştı.

Ben haklıydım, diye düşünüyordu ama annesi konuşurken hatasını fark etmişti. Annesinin getirdiği mutfak tezgâhının üzerindeki süngere baktı. Evet, sünger çekmeyi öğrenmeliydi. Yoksa dırdırcı bir kadın olup çıkacaktı.

Annesi yemeğini bitirmişti.

- Ellerine sağlık kızım, Bak yapmışsın yemek taze taze, tadına vara vara yedik. Yemekler bayatlamış olsaydı hoşumuza gitmezdi. Geçmişin tatsızlıkları da bayatlamış yemek gibidir. Bir kere ısıtırsan yenebilir ama ikinciye bir daha ısıtırsan yenmez. Kötü bir tat oluşur.

- Haklısın anne.

- Bunun için bayatlamış sözlerle kocanın başını şişirme. Onu kendinden soğutma.

- Tamam anneciğim, dikkat edeceğim. Sünger için çok teşekkür ederim. Şimdi onu götürüp olması gereken yere koyacağım.

Hüsna, süngeri götürüp yatak odasındaki aynanın önüne koydu. Gülümseyerek süngere baktı. Bir saat önce sünger paketten çıktığında, nasıl da hor görmüştü onu. Oysa şimdi gözüne ne kadar değerli geliyordu. Ona her baktığında "Geçmişe sünger çek" diyecekti ona. Ne kıymetli bir öğüt, diye düşündü.

Hüsna, akşamüstü annesini yolcu edince, anneannesini aradı. Annesine verdiği süngerin artık kendinde olduğunu anlattı. Anneannesi uzun uzun güldü. "Sana bir sır vereceğim ama sakın annene söyleme." dedi. Hüsna söz verdi.

"Annenin evine ilk defa giderken bir hediye götürmek istedim ama o zaman çok fakirdik. Dedene söyledim hiçbir şey alamadı. Evde az kullanılmış bir sünger vardı. Ben de onu paketleyip götürdüm. Fakat kızıma bir sünger götürmek zoruma gitti ve maddî değeri yok bari manevî değeri olsun, diye düşünüp süngere, geçmişi silme üzerine bir hikâye uydurdum.

Uydurdum diyorum ama aslında gerçekti, kendi yapamadığım bir şeyi sünger bahanesiyle kızımdan istedim. O da ciddiye alıp faydalanınca bir daha durumu açıklayamadım. Aslında süngeri hatalarımı anladığımdan değil, fakirlikten götürmüştüm." dedi.

Hüsna telefonu kapatınca yatak odasına gidip, süngere bir kez daha baktı. Manevi değeri şimdi bir kez daha artmıştı. Anneannesinin hikâyesi de eklenmişti.

Yok Aslı da Leyla da desem sevmelisin!
Hem kesmelisin ümidi hem sevmelisin.
Dünyada yürekten seveceksen şâyet,
Mecnun Mecnun, Kerem Kerem sevmelisin.

Arif Nihat Asya

Aşk Karın Doyursaydı

Dila, kendine geldiğinde, gözlerini açmaya çalıştı fakat başaramadı. Önce etraftaki sesleri dinledi. Evinde değildi, bunu anlamıştı. Birbirine yapışmış gibi duran göz kapaklarını tekrar zorladı. Gözlerini bir parça açabildi ama her yer bir sis perdesinin arkasındaymış gibi bulanık göründüğü için nerde olduğunu anlayamadı. Ağzının içi zehir gibiydi ve karnında da kuvvetli bir sancı vardı. Aslında gözlerini açmayı, canı hiç istemiyordu ama karnındaki sancı onu uyutacak gibi değildi.

Vücudu da hafif şiddette bir depremde kalmış gibi titriyordu. Başında birileri dolanıyordu. Kolu bir yere bağlıydı sanki. İçinden bir ses, hastanedesin, diyordu. Gözünü açık tuttukça etraf yavaş yavaş netleşiyordu. Evet yanılmamıştı, hastanedeydi. Gözlerini açtığını gören hemşire,

- Nasılsınız? diye sordu.

- Kötüyüm, ne oldu bana?

- Zehirlenmişsiniz.

- Kim zehirlemiş?

Hemşire güldü.

- Gıda zehirlenmesi. Bakın eşiniz de burada yatıyor.

Dila başını güçlükle yan tarafa çevirince, odadaki diğer yatakta yatan kocası Mert'in cansız cansız ona bakan gözleriyle karşılaştı. Onun kolunda da bir serum takılıydı. Konuşmadan sadece bakıştılar. Belli ki onun konuşmaya da mecali yoktu. Aşkım benim, ne kadar da bitkin görünüyor, diye düşündü.

Hemşire konuşmaya devam ediyordu.

-Sadece siz değil, yan komşunuz da karı koca zehirlenmişler, sizinle aynı zamanda geldiler, yan odada yatıyorlar. Herhalde aynı yemekten yemişsiniz.

Cansu ile kocası Fahir de mi zehirlenmişler? Dila ne olduğunu hatırlamaya çalıştı. Dün ne olmuştu, ne yemişlerdi? Yavaş yavaş hatırlamaya başladı. Yemek pişirme sırası Cansu'daydı ve tavuk pişirmişti. Akşam yemekte tavuk yemişlerdi. Demek ki tavuktan zehirlenmişlerdi. Cansu bayat tavuk almış, diye düşündü.

- Onlar nasıl, iyiler mi?

- Onlar da yeni kendilerine geldiler. Çok ağır zehirlinmişsiniz, ölümden döndünüz.

O ara gözleri yeniden kocasına gitti. Mert "Ne iş" der gibi bakıyordu.

Dila o anda, yandık, diye düşündü. Cansu'yla birlikte yanmışlardı hem de. İşte şimdi foyaları ortaya çıkacaktı. Mert, avukattı ve bu bayat tavuğun peşini asla bırakmayacaktı. Bu durumu kocasına nasıl anlatacaktı? Mert onu affedecek miydi?

Gözlerini kocasından kaçırdı, kapattı. Bu işin içinden nasıl sıyrılabilirim, diye kara karadüşünmeye başladı. "Tembellik başa bela." diye söylerdi anneannesi, işte şimdi başına tam bela olmuştu. Ayrıca bu iş kendinin başının altından çıkmıştı, şimdi Cansu'nun da başı yanacaktı. O da bayat tavuk almasaydı, altı aydır ne güzel idare edip gidiyorduk, diye düşündü.

Dila bir yıllık evliydi. Bir yıl önce ne hayalleri vardı. Aşık olduğu adamla evlenecek, pembe boyalı evinde çok mutlu olacaktı. Pembe boyalı ev hayali gerçek olmuştu, evinin odalarının duvarlarını pembeye boyatmıştı. Fakat çok mutlu olma hayali sadece birkaç hafta sürmüştü. Sonra gerçek hayata dönmüştü. Temizlik, bulaşık, çamaşır, ütü, yemek. Hiçbirini de yapmaktan hoşlanmıyordu.

En çok da ütü ve yemek yapmak zoruna gidiyordu. Mert'in pantolonlarını kaç kez çift iz yapmıştı da kocasının yüzü asılmıştı. Bir yılın sonunda nihayet ütüyü öğrenmişti ama en kötüsü yemek yapmaktı. Her gün, her gün, çekilecek gibi değildi. Komşusu Cansu'yla da iyi arkadaş olmuşlardı. O da kendi gibiydi, ev işlerini sevmiyordu.

Neredeyse bütün günleri birlikte geçiyordu. Birlikte geziyorlar, birlikte alışveriş yapıyorlar, birlikte televizyon izliyorlardı ve sürekli bir şeyler atıştırmaktan birlikte kilo alıyorlardı. Akşam üzerleri ayrılıyorlar, ikisi de akşam yemeği hazırlığı için kendi mutfağında işe koyuluyordu.

Bir gün bu parlak fikir Dila'nın aklına gelmişti. "Niye ayrı ayrı yemek yapıp ayrı ayrı yoruluyoruz ki! Bütçeyi birleştirelim, bir gün sen yap, bana ver, bir gün ben yapıp sana vereyim." demişti. Fikir Cansu'nun hoşuna gitmişti ama "Fahir asla kabul etmez." demişti. Dila o zaman gülmüştü. "Mert, hiç kabul etmez ama haberleri olmayacak." demişti.

Birkaç gün deneyelim, diye başlamışlardı, dün akşama kadar da başarıyla götürmüşlerdi. İkisinin de işine geliyordu. Hem her gün yemekle uğraşmıyorlardı hem de mutfak masrafından para artırmaya başlamışlardı. Kocaları olayı çakmasın diye de hileleri vardı. Kocaları gelmeden önce yemekleri bölüyorlardı.

Yemeği pişirmeyen taraf evine getirdiği yemekleri küçük tencerelere koyuyor, sonra da hem yemeğin kokusu eve çık-

sın hem de tencerenin kenarları hafif yemek tutsun ki onda pişirilmiş gibi dursun diye, yemek tencerelerini, ocağın üstüne koyup, birkaç dakika ateşte tutuyordu. Böylece kocaları hiçbir şey anlamıyordu.

Dila'nın tek canını sıkan şey, yemekleri Cansu'nun yaptığı gün Mert, daha çok beğeniyor, iltifat ediyordu. Cansu ondan daha iyi bir aşçıydı, bunu kabullenmişti. Cansu tavuğu nerden aldı acaba diye aklına geldi. O gün alışverişe birlikte gitmemişlerdi. Dila'nın annesi gelmişti. Kadıncağız öğleden sonra başlamıştı "Kızım boş durmayalım akşam yemeğini hazırlayalım." demişti ama Dila "Bugün dışarıda yiyeceğiz anne." diye annesini atlatmıştı. Tabi yaptığı kurnazlığı annesine anlatmamıştı. Anlatsaydı annesi kesin "Ben sana demiştim, böyle olacağını." derdi.

Annesinin söyledikleri bir bir çıkmıştı, "Kızım şu ev işlerine biraz yardım et, öğren, yoksa evlenince çok zoruna gider." demişti. Hiç dinlememişti annesini. Fakat işler gerçekten de zoruna gitmişti. Annesinin evinde, ooh, keyfince yaşamıştı. Canı isterse işlerin ucundan tutmuş, istemese odasına gidip yatmıştı. Evlendikten sonra kendi kendine çok kızmıştı. "Ah eşek kafam ah, ne vardı aşık olacak, evleneceğim? diye tutturacak! Rahatlık battı tabi." diye çok söylenmişti.

Kocası Mert'i çok seviyordu, "Ah aşk! Tadına doyulmuyor ama karın doyurmuyorsun. Bir de karın doyursaydın, ben de bu durumlarda kalmazdım." diye iç çekti.

Odanın kapısı açılınca gözlerini açtı. Annesinin endişeli gözleriyle karşılaştı.

- Nasılsın yavrum, iyisin değil mi? Ben buradaydım, babana telefon açmak için dışarı çıkmıştım, hemşire kendine geldiğini söyleyince çok sevindim. Bizi çok korkuttun.

- İyiyim anne, biraz halim yok.

- Ben buradayım yavrum, sen kapat gözlerini, uyu dinlen.

Zaten konuşur hali de yoktu, keyfi de yoktu, gözlerini kapattı. Konuşsa annesi önce "Sen o yemeği ne zaman yaptın, ben çıkarken hiç hazırlığın yoktu." diyecekti. İşte o zaman ne cevap verecekti. "Seni de kocamı da kandırdım" mı diyecekti? Anneannesini hatırladı. Onu odasında müzik dinlerken gördüğünde "Kızım, iş yap, iş, boş durma. Alış ki vakti gelince yapmak zoruna gitmesin." derdi.

Keşke annemi, anneannemi dinleseydim, genç kızken aklım bir karış havada dolaşacağıma ömür boyu yapmam gereken bu işlere alışıp benimseseydim, diye düşündü. Üniversite bitirince, sanki bu işler başına kalmayacak gibi gelmişti. Tabi koskoca üniversite mezunu kız ev işi yapacak değildi ya! Hizmetçisi yapardı! Üniversite bitirmişti ama henüz iş bulamamıştı.

Çalışıyor olsam ne olacaktı? Akşam bütün işler beni bekliyor olmayacak mıydı? O zaman da hızlandırılmış olarak çalışmam gerekecekti, ikimizin kazancı ile bile evde günlük bir çalışan tutamazdık. Ev işlerini haftalık bir kadın bulup yaptırabilirdim belki ama yine her gün yemek yapmak zorunda olacaktım, diye düşündü.

Arkadaşı Nilay geldi aklına. Nilay'ın annesi hasta olduğu için bekârken o, sürekli ev işi yapardı. Geçenlerde görüştüklerinde Nilay "Ev işlerine alışkın olduğum için, hiç zorlanmadım." demişti.

Oysa kendi, çok zorlanmıştı. İlk aylarda küçük büyük her şey için Mert'e kızıyordu ama kocasına da hak veriyordu. O akşama kadar çalışıyordu. Akşamları da sıcak bir yemek ve güler yüz görmek istiyordu. Her gün didişmeler yüzünden kocasının sevgisini kaybetme durumuna gelmişti. Dila aşk ve iş arasında kalmıştı. Yemek işini Cansu ile paylaşınca biraz rahatlamış, Mert'le de araları daha iyi olmuştu.

Ah Cansu, o bayat tavuğu nerden aldın, diye içten içe sinirlendi arkadaşına. Her zamanki süper marketten almış olsa böyle bir şey olmazdı, market bu konularda tazeliğe ve güvenliğe önem veriyor gibi duruyor, diye düşündü.

Cansu, konuşup durumu anlatmadan, acilen onunla irtibata geçmesi gerekiyordu ki ağız birliği etsinler de yakalanmasınlar diye ama yerinden kalkacak hali yoktu. Ne yapabilirim diye düşündü, kendi kalkamayacağına göre birinin yardım etmesi gerekiyordu. Annesinden başka kimse yoktu. Onun eline kalmıştı. Biliyordu öğrendiğinde ömür boyu başına kakacaktı ama kocasının öğrenmesindense annesinin öğrenmesi daha az tehlikeli görünüyordu.

Mert'e baktı, gözleri kapalı, uyuyor gibiydi. Annesine, sus işareti yaparak, eğilmesini işaret etti. Fısıldayarak söyledi."Anne, söz veriyorum sana daha sonra anlatacağım ama şimdi bana yardım et. Cansu'nun yanına git ve tavuğu nerden aldığını öğren ve ona de ki 'Dila ile beraberdik o da oradan aldı.' desin" Annesi bir dolap döndüğünü anlamıştı ama Mert'i şüphelendirmemek için soru sormadı. Tamam, işareti yapıp, odadan çıktı. Annesi dönene kadar geçen beş dakikalık zaman Dila'ya bir ay gibi geldi. Annesi kapıyı yavaşça kapatarak odaya girdi ve kulağına eğilerek Cansu "Kocam sordu, ben her şeyi anlatmak zorunda kaldım." dedi, diye fısıldadı.

Dila'nın bütün ümitleri orada bitti. Ertesi gün kocası da kendi de epeyce iyileşmişti, konuşması gerekiyordu. O da her şeyi anlatmak zorunda kaldı. Annesi utancından damadının yüzüne bakamadı. Mert de büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı. Onu dinledikten sonra hiç konuşmadı. Bağırsaydı çağırsaydı rahatlayacaktı Dila, ama Mert hiçbir şey söylememişti de yüzündeki kırgınlık, çok şey anlatıyordu aslında.

Bir gün sonra hastaneden çıktılar. Mert uzun bir süre onunla konuşmadı. Dila, her yemek saati utanarak hazırlıyordu sofrayı. Cansu'nun durumu daha kötüydü, kocası evi terk etmişti. Boşanma aşamasına gelmişlerdi. Akrabalarının aracı olmasıyla kocası eve zor dönmüştü ama o da karısını affedemiyordu. İki kadının da kocalarının gönüllerini yapması kendilerini affettirmeleri epey zamanlarını aldı. Tembellerin derdi iki aileyi de uzun süre gerdi.

Bir kere kırılan kalbin bir daha yapılamayacağı pek yanlıştır. Daima kırılan ve daima yapılan şeyin adı kalptir; çünkü bu canlı bir şeydir.

Peyami Safa

Gurur Kırıkları

Ecem, koltuktan isteksizce kalktı, çalan telefonuna bakmak için. Telefonunu eline aldığında çok şaşırdı. Cep telefonunun ekranında "Aşkım arıyor" yazısının etrafında kalpler yanıp sönüyor, etrafından oklar fırlıyordu. O hiç kimseyi böyle kaydetmemişti. Kocası Sabri'yi "Sabri" diye ismiyle kaydetmişti. Sabri, gönlümü almak için, sabah giderken yapmış olmalı diye sevindi. Telefon elinde çalmaya devam ediyordu, hemen açtı.

- Alo.

- Ayşem.

Tanımadığı bir erkek sesi, Ecem'in canı sıkıldı.

- Hayır yanlış numara, deyip kapattı telefonu.

Elinde cep telefonu, nasıl yanlış numara olur, yanlışsa niye benim telefonumda kayıtlı, diye düşünürken telefon yine çalmaya başladı. Yine aynı kişi arıyordu, ekrandan kalpler oklar fırlıyordu. Telefonu açtı. Karşıdaki kişi yine onun açtığını anlayınca,

- Bu benim karım Ayşe'nin telefonu. Telefonu niye siz açıyorsunuz, Ayşe'ye bir şey mi oldu? diye kaygıyla sordu.

- Ayşe de kim? diye, Ecem sorarken Ayşe elinde silgi kovasıyla salona girdi. Asık bir yüzle yanına gelip,

- Telefonumu alabilir miyim? diyerek elinden telefonu alıp, konuşmaya başladı.

Ecem, buna inanamıyordu. Temizlikçi kadının telefonunu açmıştı, kendi telefonu diye. Çok ayıp oldu, diye düşünerek hemen çıktı salondan. Kendi telefonu nerdeydi o zaman?

Her zamanki gibi mutfakta masanın üzerindeydi. Ayşe'nin telefonuyla birebir aynıydı. İşe bak ya temizlikten iyi para kazanıyor olmalı, diye düşündü. Aksilik bu ya çalma sesleri de aynıydı.

Ayşe, arkadaşı Kübra'ya temizliğe gidiyormuş. Kübra, çok memnun olduğunu söyleyerek ona da tavsiye etmişti. Ecem'e ilk defa o gün gelmişti. Ecem de beğenmişti Ayşe'yi. Otuz yaşlarında güler yüzlü bir kadındı.

Temizliği, kendi evinin işi gibi, gayretle yapıyordu. Her zaman çağırmayı düşünüyordu ama bu telefon işinden sonra, tabi bir daha gelirse, diye düşündü. Daha ilk gün beni, başkalarının telefonunu karıştıran sersem bir kadın zannetmiştir, diye kendi kendine kızdı.

Ayşe bir elinde telefon, bir elinde silgi kovası, canı sıkkın bir yüz ifadesiyle mutfağa geldi.

- Camlar bitti, şimdi nereyi yapmamı istersiniz? diye sordu. Telefonunun açılmasına çok bozulduğu belliydi.

Ecem, kendi telefonunu ona gösterdi ve yanlışlıktan dolayı özür diledi. Ayşe'nin asılmış yüzü birden bire değişti. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle sordu.

- Siz de mi kocanızı, aşkım, diye kaydetmiştiniz?

Ecem ne cevap vereceğini şaşırdı.

- Tesadüf, dedi sadece.

O ne anlarsa anlasın, diye düşündü.

Ayşe güldü.

- Doğru ya, böyle tesadüfler çok olur. İnsan sevdiğine ne der ki, sevgilim, aşkım, birtanem. Tabi başka güzel sözcükler de olur ama en çok bunlar kullanılıyor.

Sonra elindeki iş yaparken taktığı eldiveni çıkardı, avucunu Ecem'e uzattı. Avucunun içinde kocaman "Sevgilim" yazıyordu. Bu da ne demek, der gibi baktı Ecem yüzüne.

Ayşe kıkırdayarak,

- Sabah uyandım ki avucumda kocaman "sevgilim" yazıyor. Kocam ben uyurken yavaşçacık yazmış, hiç fark etmedim.

Ecem'in karnı, kocaman bir yumruk yemiş gibi, ağrımaya başlamıştı. Sinir olmuştu Ayşe'nin elindeki yazıya.

- Vakit geçiyor, nerdeyse akşam olacak, bir an önce salonu temizleyerek işe devam ederseniz iyi olacak, dedi, biraz sert bir ses tonuyla.

Ayşe de şaşırmıştı bu ters çıkışa. Eldiveni hemen eline geçirdi ve kovayı alıp mutfaktan çıktı.

Kocası avucuna "sevgilim" yazmış, bir de bana onu gösteriyor. Sanki nispet yapar gibi, diye söylendi.

Dün akşam Sabri'yle yine tartışmışlardı. Gerçi tartışmaları hiç bitmiyordu ya. Sıradan, her zamanki tartışmalarından biriydi. Biraz önce de telefonda "aşkım" yazısı görünce heyecanlanmıştı. Belki sabah Sabri, özür dilemek için böyle bir şey yapmıştır, diye düşünmüştü. Gerçi birbirlerine aşkım, sevgilim, bir tanem gibi güzel bir hitapta bulunmayalı yıllar olmuştu ama bir an kocası yazdı zannetmişti işte.

Şuna bak ya, bir temizlikçi kadının kocası kadar olamadı, diye düşünerek Sabri'ye kızdı. Sonra da kendine kızdı. Ben temizlikçi kadını kıskandım galiba. Kıskanmasam kadına niye o kadar ters davranayım ki, diye düşündü.

Ecem mutfak masasında oturup kalmıştı. Ayşe ile kocası arasında bu muhabbetin sebebi ne acaba, diye kafasına takıl-

mıştı. Bunlar kesin yeni evlidir, cicim aylarında olur böyle şeyler, diye düşündü. Biraz içi rahatlamıştı. Üç beş ay sonra, onlar da bizim gibi olur, diye kendini ferahlattı. Kaç haftadır evliler acaba, diye merak etti.

Ayağa kalktı. "Kadına da ayıp ettim, böyle olursa bir daha bana gelmez. Gidip gönlünü alayım da ne kadardır evli olduğunu da öğreneyim." diye düşünerek salona gitti. Ayşe yerleri siliyordu.

- Kusura bakma biraz önceki sözlerimden dolayı. Bu sabah canım sıkkındı biraz da onun için. Dün akşam eşimle tartışmıştık, dedi.

İçinden de niye temizlikçiye derdimi anlatıyorsam diye kendi kendine kızdı. Ayşe'nin bu itiraftan sonra yeniden yüzü gülmüştü.

- Olur bazen böyle şeyler. Sizi çok iyi anlıyorum. Biz Ali'yle azıcık birbirimize kırgın olsak ikimizin de yüzü hiç gülmez.

Ecem hemen merak ettiği soruyu sordu.

- Siz ne zamandır evlisiniz?

- Yedi yıl oldu.

Ecem inanamadı.

- Yedi yıl mı? diye tekrarladı.

- Evet iki de çocuğum var.

Ecem'in yine morali bozulmuştu. Birden ayağa kalktı.

- Yerleri iki kat silin ki temiz olsun deyip salondan çıktı. Gidip mutfak masasına oturdu.

Kendi beş yıllık evliydi, o yedi yıllık. Ve onlar hala, cicim aylarında yaşıyorlardı. Kendilerinin, cicim ayı bile olmamıştı. Sadece birkaç gün süren "cicim günleri" olmuştu. Kavgaya daha bekârken, birlikte çıktıkları dönemde başlamışlardı. Evlendikten birkaç gün sonra, kaldıkları yerden devam etmişlerdi.

Onların mutluluğuna gerçekten inanamıyordu. Cahil insanlar işte. Basit basit şeyler. Adam karısının avucuna "sevgilim" yazmış. O onu "aşkım" diye kaydetmiş, miş miş görgüsüzler, diye söylendi.

Fena halde kıskanmıştı. Demek ki cahiller daha mutlu oluyor, boşa okumuşuz, diye düşündü. Kendi de kocası da mühendisti. Ecem de çalışıyordu. Üç yaşında bir oğulları vardı.

Üniversitede tanışmışlar, kısa süreli bir arkadaşlıktan sonra nişanlanmışlar, iki yıl sonra da evlenmişlerdi. Gülümlü aşkımlı günleri olmuştu yeni evlendikleri zaman; fakat son birkaç yıl neredeyse birbirlerine iki düşman gibi davranmaya başlamışlardı. Evde fitili yanan barut gibi her an patlamaya hazır vaziyetteydiler. İkisi de biliyordu ki onları bir arada tutan şey çocuktu. Yoksa şimdiye boşananlar kervanına çoktan katılmışlardı.

Bir karı koca yedi yıl nasıl böyle muhabbetli olabilir, diye merak etmişti. Anlatır mı acaba diye düşündü. Gerçi az önce yine azarlar gibi çıkmıştı salondan. Gönlünü almalıyım, diye düşünerek çay demledi. Biraz dinlenmesi için Ayşe'yi mutfağa çay içmeye çağırdı.

Ayşe biraz gönülsüzce geldi mutfağa. Kadın da pek dengeli bir şey değil, diye düşünüyordu. Gülerken konuşurken azarlayıveriyor, bir daha gelmeyeyim en iyisi, diye karar vermişti. Bu kararla biraz rahatlamıştı.

Ecem söze nereden başlayacağını bilemiyordu. Önce sessizce bir bardak çay içtiler. Sonra birden bire soruverdi.

- Bunca yıllık evlisiniz, nasıl böyle mutlusunuz anlayamadım, bunun sırrı ne?

Ayşe sır deyince bir an düşündü.

- Bilmem ki sırrı falan yok. Birbirimizi seviyoruz, mutluyuz.

- Sevmek yetmiyor ki. Biz de birbirimizi seviyoruz ama hiç anlaşamıyoruz. Tabi öyle olunca sevgimiz de azalıyor. Mesela, akşam çok kalbimi kırdı.

Ecem bir an sustu, anlatsam mı diye düşündü. Öyle içi dolmuştu ki anlatmadan duramayacaktı. Bir başladı, hiç susmadan yarım saat anlattı. Neredeyse bir yıl boyunca kalbini kıran bütün olayları özetlemişti. En son, bir soru sorarak nefes aldı.

- Senin kocan hiç sana böyle şeyler söyler mi, böyle davranır mı? Gururunu hiç bu kadar kırar mı?

- Erkektir kızdığı da olur, haksız yere bağırdığı da. Bizde de olur kavga gürültü. Kavga olmayan evlilik olur mu?

- Öyleyse o kavgalardan sonra nasıl ona "aşkım, canım" diyebiliyorsun? Benim içimden gelmiyor.

- Kavga etmenin en güzel yanı barışmak değil mi? Barışınca her şeyi derim.

- Nasıl barışıyorsunuz?

Ayşe güldü.

- Belli ki siz kavga etmeyi öğrenmişsiniz ama barışmayı öğrenememişsiniz. Sinirimiz geçince bazen özür dileriz bazen birbirimizin hoşuna gidecek bir şeyler yaparız.

- Benim kocam, kolay kolay özür dilemez.

- Erkekler hep öyle, özür dilemeyi pek beceremezler. Ben çoğu zaman özür dilemesini beklemem, gözlerinde pişmanlığı gördüğüm anda affederim onu. Bilirsiniz kadınlar dilleriyle, erkekler gözleriyle konuşurlar.

- Ben de özür dilemeyi sevmem, o dilemeyince benim de gururuma dokunuyor, o zaman ben de özür dilemiyorum.

- Sevenle sevilen arasında gurur mu olurmuş? Gurur dediğiniz şey, şeytanı cennetten kovduran duygu değil mi?

- Ama benim kişilik haklarıma saygılı değil.

- Ben kişilik hakkı falan bilmem. Evine gittiğim zengin kadınların çoğu mutsuz. Güzel, akıllı, okumuşlar ama mutlu olmayı bilmiyorlar. Bence hep gururlarından. "Şunu dedi, gururum kırıldı, bunu dedi gururum kırıldı" derken gurur kırıklarıyla uğraşmaktan mutlu olamıyorlar. "Ben mükemmel kadınım, bana bir şey demeye hakkı yok." deyip deyip üzülüyorlar.

- Boşuna mı okuduk yani?

- Olur mu öyle şey? Okumak çok güzel ama ben okudum deyip şişinmek, kendini bir şey oldum zannetmek, kötü. Bir şey diyeceğim kusura bakmayın. Biraz önce sizi dinlerken şaşırdım. İçinizde sizi üzen bütün kötü anıları saklamışsınız. Evinizi para verip temizletiyorsunuz ama sizin içinizi sizden başkası temizleyemez. Bence sizin kendinizin iyi bir temizliğe ihtiyacınız var.

Ayşe ayağa kalktı.

- Müsaade ederseniz ben işimi tamamlayayım, deyip çıktı mutfaktan.

Ayşe temizliği yaparken, Ecem, mutfak masasında onun söylediklerini düşünüyordu. Ayşe temizliği bitirip gitme saati geldiğinde, Ecem, hâlâ aynı yerde oturuyordu. Ayşe'nin ücretini verip gönderdikten sonra yine aynı yere oturdu. Uzun uzun düşündü. Ayşe'nin söylediklerini yapmakla, gurur kırıkları arasında gidip gidip geliyordu.

Sevdiğinizi sadece kalbiniz değil, beyniniz ve vicdanınız da birlikte "sev" demelidir.

Cenap Şehabeddin

İyi Koca

O geldiği günden beri, huzurevi kadınları arasında, bir kıpırdanma, bir hareketlenme oldu. Huzurevinin en yakışıklı erkeği olduğu konusunda bütün kadınlar hemfikirdi. Hele birkaç kadın vardı ki daha ilk gördüklerinde tutuldular. Onu her gördüklerinde kalpleri pır pır ediyordu. Acaba onları buradan kurtaracak yakışıklı prens o olabilir miydi?

Daha altı ay önce huzurevinin bahçesinde düğün yapmışlardı. Emekli bir öğretmen hanımla, bankadan emekli müdür bey, orda tanışıp evlenip gitmişlerdi. Kendiler niye evlenemesinler ki!

Tatlısu Huzurevi, maddî imkânı iyi olan, yalnız insanların kaldığı, konforlu, çok güzel bir bahçe içinde, villa şeklinde yapılmış lüks bir huzurevi... Altmış kişi kalıyorlar. Otuz beşi kadın yirmi beşi erkek. Birçoğu okumuş, kültürlü insanlar. Sabahları kahvaltıdan sonra herkes gazetesini alıp okumaya başlar. Birbirleriyle konuşup sohbet etmedikleri zaman ya televizyon izlerler ya da kitap okurlar.

Sohbet konuları ise çoğu zaman memleket meselesi olur. Bazen geçmiş hayatlarından konuşurlar. Ailelerinden konuşurken genellikle bir mahzunluk çöker üzerlerine. Erkekler mahzunlaşır, kadınların doluverir gözleri. O yüzden o konulara pek

fazla girmemeye çalışırlar. Erkeklerin askerlik hatıraları konuşmak, kadınların ise başkalarının hayatlarıyla ilgili anılarını dinlemek daha çok işlerine gelir.

Münir'di yakışıklı beyin adı. Uzun boylu, beyaz tenli, açık yeşil gözleri vardı. Giyimine dikkat ediyor, güzel giyiniyordu. Bir ay önce gelmişti huzurevine. Altmış iki yaşındaydı ve geçen ay karısı ölmüştü. Bunun dışında hiç kimseye başka bir bilgi vermemişti. Ailesi ile ilgili bütün soruları cevapsız bırakmıştı. Israr edildiğinde "Özel hayatımla ilgili konuşmak istemiyorum." deyip konuyu kapatıyordu.

Onun bu gizemli hali, kadınların ilgisini iyice üzerine çekmişti. Bütün kadınlar beğenmişlerdi onu ama üç kadın vardı ki onu elde etmeyi kafalarına koymuşlardı. Şengül Hanım, Remziye Hanım ve Gülümser Hanım. Üçü de Münir Bey'in iyi bir koca olacağına inanıyordu.

Şengül Hanım elli üç yaşında ve hiç evlenmemişti. Münir Bey'in yeşil gözlerini gördüğü anda tutulmuştu ona. Üç ay kadar önce rüyasında, evlendiğini gördüğü adama çok benziyordu. Aç tavuk rüyasında darı görürmüş misali o da yıllardır, rüyasında düğün görüyordu. Belki bininci kez kendini gelinlikle görmüştü o rüyada da. Şengül Hanım güzel ve bakımlı bir kadındı ama üç kez nişanlanmasına rağmen bir türlü evlenememişti.

Evlenmeye takmıştı, bu dünyadan bekâr olarak ayrılmak istemiyordu. Anne babası ölünce, evde yalnız oturacağıma belki kısmetim açılır, diye düşünerek bir yıl önce Tatlısu Huzurevine gelmişti. Banka müdürü beyi de beğenmişti ama öğretmene kaptırmıştı. Fakat Münir Bey'i kimseye kaptırmaya niyeti yoktu. İlk geldiği günden beri yakın takibe almıştı.

Huzurevinde kalan Hasan Bey Şengül Hanım'la ilgileniyordu ama karısından boşanmış olması, bütün şansını yitirmesi-

ne sebep oluyordu. Yoksa o da Hasan Bey'i beğeniyordu ama şartlanmıştı bir kez "karısından boşanana varmam" diye. İyi bir adam olsa karısını boşamazdı, diye düşünüyordu. Aslında bekâr olsun, hiç evlenmemiş olsun geçiyordu gönlünden ama bu yaştan sonra öylesini bulmaktan ümidini kesmişti. Yoksa hiç evlenemeyecekti. O zaman bari boşanmış olmasın, karısı ölmüş olsun, diye karar vermişti. Bu yüzden Münir Bey onun şartlarına çok uygun görünüyordu.

Remziye Hanım altmış yaşına o yıl girmişti. İki kez evlenmiş, iki kocası da ölmüştü. İlk kocasıyla yirmi yıl, ikincisiyle sadece iki yıl evli kalmıştı. Biraz tombul, gezmeyi tozmayı çok seven, şen şakrak bir hanımdı. Huzurevinde çok sıkılıyor en kısa zamanda kendine iyi bir koca bulup oradan çıkmak istiyordu. İlk kocasından iki çocuğu vardı ama ikisi de onu istemiyordu. Bir talip çıkmıştı ama onu beğenmemişti. Münir Bey tam hayalindeki erkekti.

Gülümser Hanım beş yıldan beri huzurevindeydi. Bir kez evlenmiş bir daha evlenmeye tövbe etmişti. Münir Bey onun da kalbini titretmişti çünkü çocukluk aşkıydı o onun. Münir Bey onu tanımamıştı ama Gülümser Hanım o yeşil gözleri daha görür görmez tanımıştı. Nasıl unuturdu ki bir ömür gözlerinin önünden gitmeyen o güzel gözleri. İlkokulda beş yıl birlikte okumuşlardı. İlkokulda başlayan ilk ve son aşkıydı o onun. İlkokuldan sonra hiç görmemiş haber almamıştı ondan. Sırf yeşil gözleri olduğu için evlenmişti boşandığı kocasıyla ama onun gözleri ona sadece mutsuzluk vermişti.

Gülümser Hanım Münir Bey'in yanına gidip kendini tanıtmamıştı. İlkokulda da uzaktan uzağa sevmişti onu. Haberi bile olmamıştı Münir'in. Gerçi Münir de o zaman ilgilenmişti onunla ama bu sınıf arkadaşlığından öteye gitmemişti. Şimdi de bakıyor hiç ilgilenmiyor gibi görünüyordu. Öldüğünü zan-

nettiği kalbi yeniden canlanmış pır pır atıyordu. O da çocukluk aşkına kavuşma hayali kurmaya başlamıştı,

Fakat Remziye ve Şengül Hanım'dan çok fırsat bulamıyordu. Onlar her fırsatta Münir Bey'in yanındaydılar. Adam ilgilenmiyor gibi görünüyordu ama iki kadın kıyasıya birbirleriyle savaşıyorlardı. Gülümser Hanım da elinden kaçırmamak için yaklaşmaya başlayınca üç kadın arasında savaş başlamıştı. Herkes elindeki kozları kullanıp Münir Bey'i tavlamaya çalışıyordu.

Şengül Hanım, süslenip püslenip çekiciliğini kullanmaya çalışıyordu. Remziye Hanım, şen şakrak bir kadın olduğu için fıkralar, komik olaylar anlatıp onu neşelendirmeye uğraşıyordu. Sonunda Münir Bey'in o soğuk mesafeli halini kırmayı başarmıştı Remziye Hanım. Münir Bey onun anlattıklarına gülüyordu ona daha yakın davranmaya başlamıştı.

Gülümser Hanım baktı ki eski aşkı elinden gidiyor, o da gidip onun kendisinin çocukluk aşkı olduğunu söyledi, kızara bozara. Bu sefer Münir Bey'in ilgisi ona yönelmişti. Okul hatıraları onları birbirlerine yaklaştırmıştı.

Fakat bazen öyle bir hal oluyordu ki Münir Bey'in yüzü buz gibi oluyor, üçünü de tanımıyormuş gibi yapıyordu. Gözleri bir noktaya takılıyor uzun süre etrafıyla ilgilenmiyordu. Üç kadın da ona saygı duyuyor, bu durumu yeni ölen karısını hatırlamasına, eski güzel günlere dalıp gitmesine yoruyorlardı. Üçü de ona bakıp "ben sana onu unuttururum" deyip iç çekiyorlardı.

Bir gün huzurevine Şengül Hanım'ın arkadaşı Fahriye Hanım'ın gelmesiyle bütün her şey değişti. Fahriye Münir Bey'i tanıyordu, eski komşusuydu. Şengül'ün ilgilendiğini fark edince "Aman kaçırma adam çok iyi. Rahmetli karısına çok hizmet ederdi, çok iyi bir kocaydı. Tam ev erkeği. Karısının yanından hiç ayrılmazdı; pazara gider markete gider, ev işlerine yardım eder, inanmazsın pencereyi bile silerdi. Hatta son zamanlarda

karısının aklı bir hoş olmuştu da adam karısına ölene kadar gül gibi bakmıştı."

Fahriye Hanım'ın anlattıklarından sonra Münir Bey, Şengül'ün gözünde iyice önemli olmuştu. Bu "iyi koca adayını" kaçırmamalıydı. Fakat Münir Bey en az onunla ilgileniyordu. Bir şeyler yapmam lazım, diye düşündü. Aklına hainceye bir plan geldi. Remziye ve Gülümser Hanım'a gidip artık Münir Bey'le ilgilenmediği söyleyerek, bir hikâye anlattı. Dün gelen arkadaşının Münir Bey'in eski komşusu olduğunu onu iyi tanıdığını söyledi. Münir Bey'in böyle kibar göründüğüne aldanmamak gerektiğini, karısına eziyet ettiğini kadıncağızı sık sık dövdüğünü anlattı. Hatta karısının ölümüne sebep olmuş olabileceğini, kadının kocası tarafından başına yediği bir darbeden, birkaç gün sonra öldüğünü söyledi.

Remziye ve Gülümser Hanım duyduklarına inanamadılar. Fakat Şengül Hanım, "Arkadaşım şunu da dedi, bunu da dedi" diye hikâyesini süsleyerek onları ikna etti. İlk önce Remziye Hanım vazgeçti. "Ay bu yaştan sonra dayak yiyemem, bir daha yanıma bile yaklaştırmam." dedi.

Gülümser Hanım çok üzülmüştü, hiçbir şey demedi. Birkaç gün Münir Bey'den uzak durdu. Ona her baktığında elini kaldırmış, üstüne gelip dövecekmiş gibi titriyordu. Sonunda "Aşk da bir yere kadar, zaten ilk tokadı attığında, aşkım bitecektir, en iyisi o tokadı yemeden kalbime dur diyeyim." diye düşündü ve Münir Bey'den vazgeçti.

Münir Bey, iki kadın ona yüz vermeyince Şengül Hanım'la ilgilenmeye başladı. Şengül Hanım iki kadının olduğu yerde ilgilenmiyormuş gibi yapıp onların olmadığı yerde ona yakınlık gösterdi. Şengül Hanım, beklediği evlenme teklifini alınca, huzurevinde, herkesin bir arada olduğu bir zamanda evleneceklerini açıkladı. Herkes tebrik etti.

Remziye ve Gülümser Hanım inanamadılar. Şengül Hanımı bahçenin bir köşesine çağırdılar. Anlattıklarından şüphelenmişlerdi. Neden onunla evlendiğini sordular. Şengül Hanım sesine acınacak bir ton vererek "Dünyadan bekar gitmek istemedim. Yeter ki kocam olsun, dövsün de sevsin de, ne yapayım dedim." dedi.

İki kadın pek inanmadılar söylediklerine ama söyleyecek bir sözleri de yoktu. Bir ay sonra düğün dernekle yolladılar huzurevinin kapısından onları. Şengül Hanım gelinliğinin eteğini sürüye sürüye çıktı kapıdan. Onun neşeli halini gören Remziye Hanım ve Gülümser Hanım oyuna getirildiklerini anladılar.

Huzurevinin en yaşlısı olan doksan beş yaşındaki Mebrure Hanım neşe içinde huzurevinin kapısından çıkan gelinin arkasından "Git bakalım gelin, git bakalım. Görünmez bir kuyuya kova saldın, bakalım şansına ne çıkacak." dedi. Remziye Hanım sinirle "Şeytanlar kuyunun dibini görmeden kova salmazlar." dedi. Mebrure Hanım "Kuyunun dibi karanlık olur, şeytanlar bile şaşırır." dedi.

Mebrure Hanım durumu bilmeden söylediklerinde haklıydı. Münir Bey kuyunun en karanlık yeriydi. Şengül Hanım, ondan diğer kadınları uzaklaştırmak için, karısını dövermiş, diye bir hikâye uydurmuştu. Aslında Münir Bey karısına fiske vurmamıştı. O öyle kaba yolların adamı değildi. Karısını içeceğine kattığı bir ilaçla yavaş yavaş öldürmüştü.

Çünkü o bir paranoyaktı. Günde iki kez yutması gereken ilaçları evliyken çöpe atıyordu. Her gün karısının onu aldatıp aldatmadığı şüphesiyle yaşıyordu. İlaçlar beni uyutur da karım eve erkek alır korkusuyla, ilaçları yutmuyordu. Her yere karısıyla birlikte gidiyordu. Hatta cam silmesine bile izin vermiyordu ki sokaktan geçen bir erkeği bulur diye, kendi siliyordu pencereleri.

Namusuna çok düşkün olan karısı, onun iftiralarıyla çok yıpranmıştı. Fakat gururuna çok düşkün olduğunu için hiçbir arkadaşına, komşusuna, kocam akıl hastası, diyememişti. O yüzden dışardan gören herkes onları çok mutlu zannetmişti. Kadıncağız bu arada her gün kocasının onun içeceklerine azar azar zehir kattığı fark etmemişti.

Münir Bey huzurevine geldikten sonra ilaçlarını yutmaya başlamıştı. Fakat düğün günü, odasında eşyalarını toplarken, ilaçları kutusuyla çöpe attı. Artık yutmamalıydı çünkü namusunu beklemesi gereken bir karısı vardı.

Şengül Hanım hırsına yenilmiş bir oyun etmişti ama ayağına çabuk dolanacak gibi duruyordu.

Aşk birçok kişi tarafından yaşanan, ama çok az kişi tarafından keyifle sürdürülen bir duygudur.

George Nathan

Tatlı Tarifi

Zümrüt, gururla getirdi tatlıyı sofraya. Tatlının görüntüsü muhteşemdi. Umarım tadı da görüntüsü gibi güzel olmuştur diye düşündü, tatlıyı misafirlerin tabağına servis yaparken. Görüntüsü bozulmasın diye tadına bakmamıştı. En son kendi tabağına koydu. Bu arada kocası Selim ve misafirler yemeğe başlamışlardı.

Zümrüt, misafirlerin yüzünde oluşacak memnuniyet ve keyif ifadesini görmek için heyecanla onların yüzüne bakıyordu. Fakat tatlıdan bir çatal alanın yüzünde keyiften ziyade, bir ekşilik oluşuyordu. Ayrıca bir çatal alan bir daha yemiyordu. Ne oluyor der gibi kocasının yüzüne baktı. Selim de ona, tadına bak, der gibi işaret etti.

Zümrüt tabağına aldığı tatlıdan aceleyle bir çatal ağzına attı, berbat bir tadı vardı, zor yuttu. Misafirlerinden özür dileyerek tatlıları toplayıp çöpe attı. Sinirden ağlayacaktı. Çok fazla morali bozulmuştu. Bir hata mı yaptım, diye düşündü, Kevser'in verdiği tarife bir daha baktı.

Hayır, her şeyi olduğu gibi yapmıştı. Kevser'in ona bu kadar kötü bir tarif vermesine inanamıyordu. Bu arada Selim hemen en yakın pastaneye gidip tatlı alıp gelmişti. Her şey mükemmel

olsun derken, tatlı her şeyi berbat etmişti. Morali çok bozulduğu için misafirlerle de doğru düzgün ilgilenememişti.

Misafirler gittikten sonra mutfağa girdi, bir yandan mutfağı toplarken bir yandan da söylenip duruyordu. Niye Kevser'i aradım ki evde beş tane yemek kitabı var, açıp birinden yapsaydım ya da yemek sitelerinin birini açıp tarif alsaydım.

Zümrüt o sabah erkenden kalkmış, akşam gelecek misafirleri için, yemekleri ayarlamıştı ama tatlı olarak ne yapacağına karar verememişti. Akşama az bir zaman kaldığında, ne yapsam diye düşünürken, aklına internette yemek sitesi olan, maharetli arkadaşı Kevser gelmişti. Bende suç, niye Kevser'den tarif istedim ki, bu kadar arkadaşlığımız var, bir gün benden yana olmadı ki, onun verdiği tatlı tarifi benden yana olsun, diye söylendi.

Hatta tarif için aradığı zaman da Selim'den şikâyet edince "Annenin, komşunun sözüne bakarak kocanla aranı bozma, azıcık dikkat etsen, gül gibi geçinip gideceksiniz." deyip yine onu suçlamıştı. Zaten bunun için Zümrüt kavga ettiği zaman Kevser'i pek aramazdı. Çünkü Kevser ona çözüm sunmaz, yaptığı hataları ona göstermeye çalışırdı, bu da pek işine gelmiyordu.

Kocası Selim ile bir türlü anlaşamıyorlardı. On yıl önce, aşık olup evlenmişlerdi, ama aşktan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Tüketmişlerdi sevgiyi. Çocukların hatırı için yürüyen bir evlilikleri vardı. Selim'le bir gün iyilerse, beş gün kötülerdi. İyi ki annem ile Seval var, diye düşündü. Çoğu zaman annesiyle ya da yan komşusu Seval'le paylaşırdı sıkıntılarını. Annesi ve Seval ona ne yapması gerektiğini söylerlerdi. Sorununa çözüm sunarlardı. Hazır çözüm, hazır çorba gibi yapması kolaydı.

Ayrıca annesi ve Seval, Selim'in hatalarını görebiliyorlardı. Oysa Kevser hep Selim'in haklı olduğu noktaları görüp ona hak vermiyordu.

Aptal kafam, sen gel, böyle arkadaştan tatlı tarifi iste, diye yeniden kızdı kendine. Üstelik ona "Misafirlerim çok özel, ilk defa evime geliyorlar. Görüntüsü güzel, orijinal, lezzetli, tadı damaklarında kalacak güzel bir tatlı tarifi ver." diye söylemişti. Aslında yaparken şüphelenmişti, bu nasıl tarif diye ama Kevser' e güvenerek de tarifi olduğu gibi yapmıştı.

Ben bunun hesabını sana sorarım Kevser diye söylendi. Bütün gece sinirinden uyuyamadı. Sabah kalkar kalkmaz Kevser'i aradı ve tatlının berbat olduğunu söyledi.

Kevser şaşırmış gibi bir ses tonuyla,

- Allah Allah ben o tarifle ayva tatlısı yapıyorum çok güzel oluyor, senin yaptığın tatlı niye kötü olmuş ki!

- İyi de ben ayvayla yapmadım ki sen içinde ayva var demedin. Bana verdiğin tarifin içinde yufka ve çilek vardı.

- Bilmem ki, ben aynı tarif her tatlıya uyar zannettim.

Zümrüt'ün siniri tepesine çıkmıştı.

- Sen benimle dalga mı geçiyorsun? diye bağırdı.

- Hayır ben sadece senin hayat felsefene göre tarif verdim.

- Ne demek o şimdi?

- Hani sen annenin ve Seval'in kendi evliliklerinde uyguladıkları formülleri kendi evliliğine uygulamaya çalışıyorsun ya onun gibi yani.

- Söylediklerinden hiçbir şey anlamadım.

- Bak canım, senin baban bir çilek, diyelim. Annen o çileğe göre bir hayat felsefesi geliştirmiş ve bu güne kadar da onunla yaşamış. Fakat senin elindeki meyve ayva. Yani kocan ayva. Sen annenden aldığın, çilek tatlısı tarifiyle, ayva tatlısı yapmaya çalışırsan, işte öyle taş gibi boğazına durur. Sen elindeki malzemeyi tanıyacaksın, onun özelliğine göre tatlı yapacaksın. Akıllı bir kadın elindeki malzemeye göre iş görür.

Zümrüt bir an sustu, Kevser'in ne demek istediğini anlamaya çalıştı.

- Yani o tarifi bana bilerek yanlış verdin, öyle mi?

- Evet bilerek yanlış verdim. Yıllardır gözümün önünde annenin öğütleriyle hayatını nasıl mahvettiğini görüyorum. Bu konuda seni çok uyardım ama dinlemedin. Dün sen tarif isteyince, birden aklıma böyle bir şey yapmak geldi. Belki yaptığın yanlışları fark edersin, diye düşündüm.

- İyi de bunu, misafirlerimin geldiği gün mü yapmak zorundaydın? Güzel bir tatlı tarifim var, diye başka bir zaman arasaydın. Misafirlerime rezil ettin beni.

- Bir olay ne kadar büyük olursa, etkisi o kadar fazla olur, üzerinde daha çok kafa yorarsın, diye düşündüm. Sonuçta senin hayatın, bozuk bir tatlıdan daha önemlidir herhalde.

- Of yaa kafam çok karıştı Kevser. Bu söylediklerini düşünmem lazım, deyip telefonu Kevser'in yüzüne kapattı.

Arkadaşının iyi niyetle yaptığını anlamıştı ama yine de misafirlerine rezil olduğu için onu affedemiyordu. Sonra söylediklerini düşündü. Selim'le her huzursuzluk sonrası annesini arardı. Annesi de ona yol yöntem gösterir ve akıl verirdi. "Bak ben babana yıllardır şöyle davrandım, onu böyle yola getirdim, şöyle davrandım ona bana nasıl davranması gerektiğini öğrettim. Kendini ezdirme, haksız da olsan kabul etme, erkekleri nasıl alıştırırsan öyle giderler." gibi öğütler verip durmuştu. Zümrüt de bunları Selim'e uygulamıştı ama bir türlü işe yaramamıştı. Her seferinde araları daha da kötü olmuştu.

Kevser'in söylediklerini düşündü. Babası yumuşak tabiatlı sessiz sakin bir insandı. Yıllardır karısının otoritesine isyan etmeden yaşamıştı. Orıların evinde hep annesinin dediği olurdu. O da annesinin metotlarını uygulayarak Selim'i babası gibi yap-

mak istemişti. Fakat Selim biraz sert tabiatlı, otoriter biriydi. Yıllardır karısının, onu çilek yapmasına itiraz ederek yaşamıştı.

Seval'i düşündü. Kendi kocasıyla hiç anlaşamıyordu ama ona akıl vermekten geri kalmıyordu. Kendi kocasına yapamadığı davranışları, Selim'e karşı; yapması için Zümrüt'ü teşvik ediyordu. O nasıl bir tatlı tarifi olabilir diye düşündü, aklına kabak geldi. Yani Seval'in kabak tatlısı tarifiyle, o ayva tatlısı yapmaya çalışıyor başarılı olamıyordu. Ondaki tatlı malzemesi farklıydı, komşusundaki tatlı malzemesi farklıydı.

Kocası Selim'i düşündü. Nelerden hoşlanır, nelerden hoşlanmaz. Nasıl davrandığında kızar, nasıl davrandığında hoşuna gider. Eline bir not defteri aldı ve kocasının olumlu olumsuz bütün özelliklerini yazdı. Bu malzemeden nasıl bir tatlı çıkar, diye düşündü.

Annesinin verdiği nasihatler aklına geldi. Bu güne kadar, kocasını sinir edecek ne kadar davranış varsa, onu yola getirme, parmağına dolama adına hepsini yaptığını fark etti. Bu yaptıkları da aşklarını yok etmişti. Tabi tek suçlu kendisi değildi, Selim'in de hataları olmuştu. Fakat ben kendi yaptığım hatalardan sorumluyum, diye düşündü. Kalbini yokladı hâlâ seviyordu Selim'i. Niye yeniden mutlu olmayalım ki, diye düşündü.

O sırada telefon çaldı, arayan annesiydi. Akşama Zümrüt'ün en sevdiği yemeklerden biri olan, lahana dolması yapacakmış onları yemeğe çağırıyordu. Zümrüt, "Evet" diyecekken Selim'in kaynanasının evine pek de gönüllü gitmediğini hatırladı. Ayrıca Selim lahana dolmasını hiç sevmezdi.

- Anne Selim lahana dolmasını sevmez.

- Canım bir tek lahana dolması değil ya, başka şeyler de yapacağız herhalde. Biraz marıtı dökeriz, Selim sever.

- Sormam lazım anne.

- Ne sorması kızım. Sen her zamanki gibi çık gel, bizden ararsın o da mecburen gelir. Torunlarımı özledim, hadi nazlanma, çocukları al da gel.

Zümrüt, tamam, diyecekken vazgeçti. Selim böyle oyuna getirilmekten nefret ediyordu. Gelse bile yüzü gülmeyecekti. Eve gelince de kesin tartışacaklardı. Geçmişte çok yaşamışlardı bu olayı.

- Selim tamam derse geliriz anne.

- Ne oldu sana böyle kaynanan okutup ağzı dilini mi bağlattı. Ne kıymetli kocan varmış. Gelmezsen gelme, deyip annesi telefonu yüzüne kapattı.

Zümrüt elinde telefon dondu kaldı. Ne yapacağını şaşırmıştı. Hemen telefon açıp annesinden özür dilerse, geliyoruz derse, affedeceğini biliyordu. Hemen aramazsa uzun süre küsebilirdi. Aramak ve aramamak arasında tereddütte kaldı. Ararsa annesine yine yenilecekti. Aklına başka bir fikir geldi. Önce Selim'i aradı, annesinin onları yemeğe çağırdığını söyledi.

Selim "Bu akşam olmaz, televizyonda maç var. Baban maç izlemiyor şimdi orda keyfini çıkara çıkara izleyemem." dedi.

Zümrüt tamam deyip telefonu kapattı. Kocası, olur, deseydi hemen annesini arayıp geliyoruz diyecekti ama şimdi arayıp, gelemiyoruz demenin bir manası yoktu. Zaten annesi, gelmeyin deyip telefonu yüzüne kapatmıştı. Önce evliliğimi yoluna koymalıyım, anne yüreği çok dayanamaz, onu daha sonra arar, özür diler ve artık onun tariflerine ihtiyacım olmadığını uygun bir dille anlatırım, diye düşündü. Annesinin bu durumu kabullenmesi zor olacaktı ama bir süre sonra kabullenmek zorunda kalacaktı.

Artık yaptığı bu yanlışlara, dur demesi gerektiğinden emindi. Annesinin, çilek tatlısı tarifiyle ayva tatlısı olmuyordu. Bu

güne kadar yaptığı tatlılar, yeterince boğazına durmuş, yüzünü ekşitmişti.

Akşam kocasını güler yüzle karşıladı. Selim şaşırmıştı. Annesine gitmedim, diye bu akşam evde kesin bir hır çıkar, diye hazırlıklı gelmişti. Hele bir de maç izleyecekti. Maç olduğu günler Zümrüt'ün huysuzluk günleriydi fakat o akşam karşısında bambaşka bir Zümrüt duruyordu. Hem yemekte hem de maç izlerken hiç olay çıkarmamıştı. Hatta Selim maç izlerken çay, çerez, meyve getirip ona hizmet etmiş, kendi de maç izlemişti. Çocukları da gürültü etmesinler diye odalarına göndermişti.

Selim karısındaki değişikliği fark etmişti de bir anlam verememişti. Acaba benden bir şey mi isteyecek, diye düşündü ama Zümrüt bir şey isteyeceği zaman da hiç alttan almazdı. Boğazını sıkarak isterdi. Yok o değil. Acaba ölümcül bir hastalığa falan tutuldu da bugün tahlil sonuçlarını aldı, son günlerinde bana iyi mi davranıyor, diye düşündü. Hiç hastalığı yoktu ki. Yine de o gün dışarı çıkıp çıkmadığını merak edip sordu. "Hayır çıkmadım." dedi Zümrüt.

Selim, durum ne ise çok sürmez, yakında kokusu çıkar, diye düşündü. Fakat o akşam, hiçbir huzursuzluk olmadı. Ertesi, ertesi ve ertesi günü akşamı da sabahı da bir tatsızlık yaşanmadı. Selim dayanamayıp bir hafta sonra Zümrüt' e davranışlarındaki değişikliğin sebebini sordu.

Zümrüt, o güne kadar yaptığı hataları fark ettiğini ve artık mutlulukları için daha dikkatli davranmaya çalıştığını söyledi. Ve geçmişte yaptığı hatalar için özür diledi. Selim ne diyeceğini bilemedi. Çok sevindi ve kendi yaptığı hatalarda olduğunu ve kendinin de daha dikkatli olmaya çalışacağını söyledi.

Selim merak etmişti. Yaptığı yanlışları nasıl fark ettiğini sordu.

- Bir dosttan aldığım tatlı tarifiyle, dedi. Selim bir şey anlamamıştı.

Zümrüt güldü.

- Şöyle diyelim. Artık iyi bir aşçı olmaya karar verdim. Bir kadın mutfaktan önce, hayatın içinde iyi bir aşçı olmalı. Maharet, elindeki malzemelerle, iyi bir şey çıkarmak. Elindeki malzemelere göre yemek yapmalı. Kabaktan patlıcan yemeği çıkarmaya çalışmamalı. Elindeki malzemeleri bozmamalı.

- Biraz daha açıklar mısın dedi, Selim.

Zümrüt ona misafirin geldiği gün olanları anlattı.

- Artık mutfağımda kendi tariflerimi oluşturdum. Kendi yemek kitabımı yazdım kısacası, dedi.

Kocasını yolcu edince, Kevser'i arayıp verdiği tatlı tarifi için teşekkür etti.

Söylesem tesiri yok
Sussam gönül razı değil.

Fuzuli

Ana Kucağı

- Teşekkür ederim kızım, sana da iyi bayramlar.

Gülcan kayınvalidesi ile bayramlaştıktan sonra kayınpederine elini uzattı. Kayınpederi elini uzatırken gülerek,

- El öpenleriniz çok olsun. Bayram harçlığınızı dün internetten havale ettim, dedi.

Gülcan kıpkırmızı oldu. Ümit'e baktı, hiç bozulmuş gibi durmuyor hatta gevrek gevrek gülüyordu. Bayram harçlığı denilen paranın ne olduğunu herkes biliyordu. Ümit, yine işten ayrılmış, harçlığını anne babasından almaya başlamıştı. Evleneli yedi ay olmuştu bu Ümit'in üçüncü işten ayrılmasıydı. Üniversite mezunuydu, iyi bir bölüm bitirmişti ama tembelliğinden işlerde dikiş tutturamıyordu.

Gülcan, kocasının çalışmayıp anne babasından para almasına çok üzülüyor ve bu durum zoruna gidiyordu. İçinden, iyi ki ben çalışıyorum yoksa anne babası geçiminizi biz sağlıyoruz diye kim bilir hayatımıza nasıl müdahale ederlerdi, diye düşündü.

Ümit başını annesinin dizlerine koyup yattı.

- Ana kucağı gibisi yok, dedi.

Annesinin pek hoşuna gitmişti. Gülerek oğlunun başını okşadı.

- Yoktur oğlum, ana kucağı gibisi yoktur.

- Gülcan, daha önce söylemiş miydim bilmiyorum, dedi Ümit. Annem, ablalarım, ben küçükken beni kucaktan hiç indirmemişler, yürümeyi dört yaşında öğrenmişim.

Gülcan sesini çıkarmadı. Sanki hoş bir şeymiş gibi anlatılan geç yürüme durumunu, kaç kez duymuştu ve her duyduğunda sinir oluyordu. Çocukken kucakta gezmeye alışmış olan kocası, şimdi de karısı, ailesi, onu taşımaya devam etsinler istiyor, onlara yük olmaktan keyif alıyordu sanki. Hâlâ her sıkıntısında anasının kucağına koşuyordu.

Ailenin en küçük erkek çocuğu olarak bolca şımartılmıştı. Ailesi Ümit'i hem seviyor hem de ondan korkuyorlardı. Sinirlendiği zaman anne baba demiyor, çocukken bir şey elde edemediği zaman yaptığı gibi onlara bağırıp çağırıp istediğini yaptırıyordu.

Kayınvalidesi ve kayınpederi iyi insanlardı ama çocuklarına iyi yetiştirememişlerdi. Çocuklarına sınır koymamışlar, onların her istediklerini yapmaya çalışmışlar, onları mutlu edince, iyi anne baba olduklarını zannetmişler, çocukları için kul köle olmuşlardı. Cezasını hem kendileri hem de çocuklarının eşleri çekiyordu. Ümit'in iki kardeşi boşanmış, birinin evliliği de can çekişiyordu. Gülcan'ın evliliği de pek yolunda değildi.

Öğleden sonra olduğunda Gülcan'ın ailesinin yanına gitmek için oradan ayrıldılar. Araba kullanan Ümit gayet keyifli görünüyordu. Gülcan içinden bir, oh, çekti. Ümit onun annesinden hoşlanmadığı için; gitmemek için sorun çıkarır. diye korkuyordu. Doğup büyüdüğü evin önüne geldiklerinde Ümit arabayı park etmedi. Durdurdu ve inmesi için ona baktı. Gülcan şaşkınlıkla "ne oluyor" der gibi baktı.

- Benden hoşlanmayan ve seninle evlenmemizi istemeyen bir kadının evine gideceğimi düşünmüyorsun, değil mi?

- Ümit, bunların hepsi çok geride kaldı. Senden hoşlanmıyor değil ayrıca. Her kız annesi gibi biraz titizlendi o kadar. O kesin hayır deseydi zaten evlenemezdik.

- Hiç kusura bakma ben gelmeyeceğim. Sen eve taksiyle dönersin artık.

Gülcan şaşkın bir şekilde indi arabadan, Ümit daha o iner inmez bastı gitti. Gülcan apartmanın önünde kalakaldı, bir an kendini terk edilmiş kedi yavrusu gibi hissetti. Evlendikten sonraki ilk bayramda, bekar gibi yalnız başına gelmişti anne babasının elini öpmeye. Şimdi ne diyecekti onlara? Üzüleceklerdi, bayramları rezil olacaktı.

Ailesi haklı çıkmıştı işte. Ümit'i beğenmemişler, onunla evlenmesini hiç istememişlerdi. Tek başına içeri girmek istemiyordu. Yol boyunca yavaş yavaş yürümeye başladı. Nereye gittiğini de bilmiyordu. Bütün iş yerleri kapalıydı. Bayram gezmesine giden bir kaç tanıdığı ile ayaküstü bayramlaştı. Ağlamak istiyordu, hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordu. Gözyaşları gözüne hücum etmişti fakat çıkmalarına izin vermiyordu.

Ağlamamalıydı. Bayram günü ortalarda harçlık alamamış çocuklar gibi şişmiş gözlerle dolaşmak istemiyordu. Okuduğu ilköğretim okulunun önüne geldiğini fark etti. Şimdi bomboş olan bahçede bir zamanlar geçirdiği güzel günleri hatırladı.

On iki yaşındaki o saf, mutlu ve güzel günlerini düşündü. En büyük derdi; ödevleri, arkadaşlarının hırçınlıkları olan, güzel olduğunun farkında olmadığı o güzel günleri.

Okulun karşısındaki otobüs durağındaki banka oturdu. Giyinmiş kuşanmış, neşe içinde anne babasının elinden tutmuş bayram ziyaretine giden çocuklara baktı hüzünlü gözlerle. Kim bilir büyümek için ne çok sabırsızlanıyorlardır, diye düşündü.

Cep telefonun mesaj sesiyle irkildi. Bayramını tebrik etmek için arkadaşının gönderdiği mesajı okuduktan sonra telefonu tamamen kapadı. Annesi ararsa ne diyeceğini bilmiyordu.

Bir kaç otobüs geldi geçti, ne yapacaktı bilmiyordu. Bütün suç bende, böyle olacağı baştan belliydi, diye düşündü. Bir arkadaşı tanıştırmıştı Ümit'le onu. Kısa süre sonra görüşmeye başlamışlar, birbirlerine aşık olmuştu. Gülcan şimdi düşününce onu nasıl sevdiğini anlamıyordu. Kendi ciddi bir yapıda olduğu için onun hareketliliği, çocukça davranışları hoşuna gitmiş, birbirimizi dengeleriz, diye düşünmüştü.

İlk başlarda her şey güzeldi ama bir kaç ay sonra Gülcan, Ümit'in davranışlarından rahatsız olmaya başlamıştı. Ümit o zaman da işten ayrılmıştı. Gülcan iş araması için onu teşvik ettiğinde hiç ciddiye almıyor hatta onun ciddiyeti, sorumluluk duygusu ile dalga geçiyordu. Gülcan özel sektörde çalışıyordu ve genellikle iş çıkış saati uzuyor, vaktinde çıkamıyordu. Ümit, bazen işten çıkış saatine göre onu almaya geliyor fakat vaktinde çıkamazsa sinirlenip kızıyordu.

Her şey kendi istediği gibi olsun istiyordu. Gülcan rahatsız olduğu noktaları annesiyle paylaşınca annesi "Bu sana göre biri değil kızım, bence bir an önce ayrıl ondan." demişti. Gülcan ilişkilerine annesinin pek sıcak bakmadığını Ümit'e söylediği anda Ümit annesine düşman olmuştu. Cep telefonundan ona ulaşamadığı zaman ev telefonunu aradığında telefonu annesi açarsa "Gülcan'la görüşebilir miyim?" diyor, annesiyle konuşmuyordu.

Bir süre sonra Ümit'in bu tavırları Gülcan'ın iyice zoruna gitmeye başlayınca, ayrılmaya kalkmıştı; fakat Ümit peşini bırakmamıştı. Telefonla, maille, onun gittiği kurslara yazılarak onu rahat bırakmamıştı. "Benim yanlışlarım var, sen beni adam et, seni seviyorum." demişti. Onun ısrarı, daha önce kabul et-

mediği hataları kabullenişi Gülcan'ı ümitlendirmişti. Belki de değişirdi.

Gülcan onu seviyor, ayrılmak istemiyordu aslında. O arada Ümit işe girdi. İlişkileri kavga barış bir süre daha devam etti. Ümit ona evlenme teklif ettiğinde Gülcan düşünmek için süre istedi. Annesi bu evliliği onaylamıyor, Ümit'in kızına layık olmadığını düşünüyordu. Fakat Gülcan onun değişeceğine inanmıştı. Gülcan ısrarlı olunca ailesi de "Bu kadar seviyorsan engel olmayalım." deyip daha fazla direnmemişlerdi.

Keşke engel olsalarmış, asla olmaz deselermiş, o zaman ailemi çiğnemez vazgeçerdim, diye düşündü. Gülcan farkındaydı, onlar evlendikten sonra ailesi Ümit'in aleyhine tek kelime söylememişlerdi onu üzmemek için. Oysa Ümit, şu bayram gününü hiç düşünmeden onlara zehir etmeyi göze alıyordu.

Gülcan ne yapacağını bilmiyordu. Ümit'in değişeceği ile ilgili hiç bir ümidi kalmamıştı. Sadece iş meselesi değildi aralarındaki. Ümit, her fırsatta kalbini kırıyor, onu incitiyor bazen de aşağılıyordu. Bu evliliğin böyle gitmesi çok zordu. Gülcan çok yıpranıyordu. Ümit çocuk istiyordu. Çocuk olmadan ayrılsam mı, diye düşündü. Hatta hiç beklemesem. Saygının ne olduğunu bilmeyen bir insanla bu hayat yürür mü? Kendine saygısı yok, sevdiklerine saygısı yok. Saygı sevginin ayakları değil miydi? Ayakları olmadan sevgi yerlerde sürünmez miydi? İşte onların sevgisi de yerlerde sürünüyordu.

Evet, ayrılmalıyım, diye karar verdi fakat bunun kolay olmayacağını biliyordu. Ümit, kaybedeceğini anladığı anda onu ikna etmek için türlü türlü yollar deneyecek, hatalarını kabul edecek, değişeceğini söyleyip yine yeminler edecek hatta kısa bir süre de değişecekti, bunları yapacağını biliyordu. Fakat bu kez inanmayacaktı, o onun annesi değildi ve kocasını kucağında taşımak istemiyordu. Karar vermenin rahatlığıyla yerinden

kalktı. Şimdi gidip ailesine durumu anlatacak ve kararını bildirecekti.

Annesi kapıyı açtığında arkasında Ümit belirdi. Kaygılı bir yüz ifadesiyle:

- Aşkım neredesin, cep telefonunu kapatmışsın. Ben tatlı alıp geleli çok oldu, sen hâlâ ortada yoksun, bulamadın mı istediğin çikolatadan?

Annesi gerçekten kaygılanmıştı:

- Kızım niçin çikolata almak için bayram günü tek başına dolaşıyorsun? Evde çikolata var. Ümit ev baklavasını seviyor diye baklava da yaptım. Sizin gelmeniz yeter, dedi.

Gülcan buna inanamıyordu. Ümit, cep telefonundan ona ulaşamayınca annesini aramış Gülcan'ın gelmediğini öğrenince durumun ciddiyetini anlamış ve geri dönmüştü. Onlar anlamasın diye de tatlı alıp gelmiş bir de çikolata alma yalanı uydurmuştu.

Annesi yanlarından gidince Gülcan ona:

- Hani gelmeyecektin, diye fısıldadı.

- Kaynanacığımın bayramını kutlamayacak kadar öküz değilim, dedi dalga geçerek.

Gülcan sesini çıkarmadı. Bayram kimseye zehir olmasın diye düşündü ama bayramdan sonra da kararını uygulayıp uygulayamayacağını bilmiyordu. Çünkü Ümit, her zaman bunu yapıyordu. İlişkilerini kırılma noktasına getiriyor fakat kırılacak zamanda onarmaya çalışıyor, kırılmasına bir şekilde engel oluyordu. Gülcan'ın üzüntüleri, döktüğü gözyaşları kesesine kâr kalıyordu. Yani ne öldürüyor ne de güldürüyordu. Gülcan onunla ne yapacağını gerçekten bilmiyordu.

Ey Gönül! Bahar mevsiminde kural budur: Önce kedi miyavlar, sonra bülbül öter.

Mevlana

Miyav

Gonca bütün gece uyumamıştı, Prenses'i hastaydı. Sabaha kadar değişik bir ses tonuyla bağırıp durmuştu. Sussun diye bütün gece kucağına alıp okşamaya çalışmıştı; fakat Prenses kucağından kaçarak odanın bir köşesine gitmiş, acıklı bir yüz ifadesiyle, yeri eşelemeye çalışır gibi tuhaf davranışlarla bağırmıştı. Öyle değişik bir ses çıkarıyordu ki o güne kadar ondan öyle bir ses duymamıştı. Kocası Ali kızacak diye ödü kopuyordu. Gerçi duyulmayacak bir ses değildi, duymuş olmalıydı ama şu ana kadar kalkıp söylenmemişti. Umarım bu ses komşulara gitmiyordur, diye düşündü.

- Ah bebeğim neyin var, canın çok mu yanıyor? Sabah ilk iş seni veterinere götüreceğim, dedi onu okşarken.

Prenses hayatlarına sekiz ay önce katılmıştı. Onu bir sabah, apartmanın kapısında bulmuştu. Yaralı minnacık bir bebekti. Gözlerine öyle yalvarır gibi bakmıştı ki, acımıştı ona. Zayıf ve güçsüz olduğu için büyük kedilerin saldırısına uğramıştı. Götürdüğü veteriner yaralarını ilaçlamış, nelere dikkat etmesi gerektiğini anlatmıştı.

Hayvan seven biri değildi, birkaç gün bakar iyileşince tekrar sokağa bırakırım, diye düşünmüştü.

Kedi birkaç günde toparlanmış, ayağa kalkmıştı ama onu bir türlü tekrar sokağa bırakmak gelmemişti içinden. Tuhaf bir şekilde bağlanmıştı ona. Çok sevimliydi, birazcık iyileşince öyle oyunlar yapmıştı ki çocuklar da çok sevmişti kediyi.

Fakat kocası Ali istemiyor, onu bir an önce bırakmasını söylüyordu. Bir gün bırakmayı denemişti. Sahile balık lokantalarının olduğu yere götürmüştü. Hiç olmazsa orda aç kalmaz, balık yiyerek sağlıklı beslenir, diye düşünmüştü. Onu bir lokantanın yanına bırakmış arkasına bakmadan ağlayarak yürümüştü. Fakat kedicik hoplaya zıplaya peşinden gelmişti.

Akşam ağlaya sızlaya kocasına bırakamayacağını anlatmıştı. Çocuklar da babalarına yalvarınca kocası kabul etmek zorunda kalmıştı. İşte o günden beri kedi onlarla yaşamaya başlamıştı. Adını çocuklarla ortak karar alarak "Prenses" koymuşlardı. Halis muhlis sokak kedisine de bu isim pek yakışmıştı. Kedinin cinsini soranlara "iyi cins sokak kedisi" diyordu.

Gonca sabah ilk iş kediyi alıp veterinere götürdü. Veteriner şöyle bir baktıktan sonra gülümseyerek konuşmaya başladı.

- Merak etmeyin hiçbir şeyi yok. Çiftleşme zamanı gelmiş, kendine eş istiyor.

Gonca kıpkırmızı kesildi. Çok utanmıştı, ne diyeceğini bilemedi.

- Ama mart ayında değiliz, dedi, kekeleyerek.

Veteriner güldü.

- Ev kedileri için her ay, mart ayı gibidir. Hem mamalar hem ev yemekleri besleyici olduğu için ayda bir, en geç iki ayda bir, kızgınlık geçirirler. Her kızgınlık dönemi bir hafta kadar sürer.

Gonca duyduklarına inanamıyordu. Böyle bir şey aklına hiç gelmemişti. Bir gece sabahı zor etmişti. Bir hafta ne kendisi ne de kocası dayanabilirdi. Hele buna iki ayda bir de olsa katlanılamazdı.

Veteriner konuşmaya devam etti.

- İsterseniz kısırlaştırabiliriz, dedi.

- Ben bir kez doğursun istiyordum.

- O zaman eş bulalım. Birkaç erkek kedi sahibini ararım, en geç yarına eş bulabiliriz. Kedi sizde birkaç gün durursa yeterli olur.

Evde Prenses'i, erkek kediyle düşünmek bile korkunç gelmişti Gonca'ya. Bir hafta uykusuz kalmaya razıydı. Ayrıca Ali de istemez diye düşündü.

- Yok teşekkür ederim, bir hafta idare ederiz, dedi kafesine koyduğu kediyi alıp çıkarken.

Veteriner arkasından seslendi.

- Fikrinizi değiştirirseniz telefon açmanız yeterli.

Eve geldiğinde Prenses'i taşıma kabından çıkardı. Kedi hemen ortadan kayboldu, suçluymuş gibi gizlendi, bütün gün hiç sesi çıkmadı. Gonca galiba geçti, diye sevindi.

Akşam yemeğinden sonra Prenses ortaya çıktı, yer eşeleme hareketi ile bağırmaya başladı. Ali:

- Veterinere götürmedin mi sen bunu, diye sordu.

Gonca ne diyeceğini bilemedi.

- Götürdüm, dedi suçlu suçlu.

- Eee neymiş derdi, ilaç falan vermedi mi? Dün gece doğru düzgün uyuyamadım, bir gece daha çekemem.

Gonca hiç cevap vermedi. Ali tekrar sordu.

- Neyi varmış, söylesene? dedi.

Gonca çocukları odalarına gönderdi.

Ali sorusuna cevap bekliyordu. Gonca fısıltıyla,

- Kızgınlık geçiriyormuş.

- Yani?

- Eş istiyormuş.

Ali kahkahalarla güldü:

- Bütün yaygarasının sebebi bu muymuş? Bırakalım sokağa bulsun koca.

Gonca itiraz etti.

- O sokağa alışkın değil. İki günde parçalarlar onu.

- Peki ne olacak o zaman?

Gonca veterinerin söylediklerini anlattı.

- İyi o zaman yarın ara da bir erkek kedi getirsinler.

Gonca çok şaşırmıştı.

- Birini istemiyordun, şimdi ikinciyi mi istiyorsun?

- Eee ne yapalım oldu bir kere, üç gün de ona dayanacağız. Bir kediye daha dayanmak geceki sese dayanmaktan daha iyidir.

- Evde çocuklar var, böyle bir şey uygun olmaz, asla olmaz.

- Çocukları birkaç gün annene gönderelim. Biliyorsun orda kalmaya bayılıyorlar.

- Yarın ya sokağa bırakacaksın, ya götürüp kısırlaştıracaksın ya da eş getireceksin. Bu korkunç sesi asla çekmek istemiyorum, deyip konuyu kapattı Ali.

Gonca eş getirme seçeneğini kabul etmek zorunda kaldı. Sabah çocukları annesine gönderdikten sonra veterineri aradı. Veteriner akşamüstü kedi göndereceğini söyledi. Gonca bütün gün tedirgindi. Ya gelen kedi Prenses'e zarar verirse diye aklına kötü kötü şeyler geliyordu. Kendini, bilerek kızını kötü kocaya gelin vermiş anne gibi hissediyordu.

Akşam Ali geldiğinde damat kedi henüz gelmemişti. Prenses yine bütün gün uyumuş akşamüstü kalkıp miyavlamaya başlamıştı. Tam akşam yemeğini yemişlerdi ki damat bey geldi. Damat kedinin adı Piyer'di, o da bir yaşındaydı. Neredeyse Prenses'in iki katı vardı. Veteriner birbirlerine alışana kadar

birazcık kavga edebilirler, demişti. Gonca telaşlanmıştı, Prenses'i kucağına sıkı sıkı bastırıp sarıldı. Perenses, Piyere'e bakıp hırıldayıp duruyordu.

- Kavga ederlerse bu kedi Prenses'i iki dakikada parçalar, dedi Gonca.

- Bir şey olmaz. Erkek kedi, tabi biraz iri olacak. Bu da kaslı, gösterişli ve yakışıklı bir kediymiş, diye güldü Ali.

Kedileri, oturma odasına götürdüler, birini bir uca diğerini de diğer ucuna koydular. Gonca Prenses'in başında bekliyordu, kavga ederlerse yardım edeyim, diye.

Piyer bırakıldığı yerden, hiç kıpırdamadan Prenses'e bakıyordu. Prenses, odanın ortasına gelince, yere yatıp takla atmaya başladı. Piyer hiç kıpırdamadan seyrediyordu. Prenses, Piyer'e yaklaştı onu kokladı, mırmır mırladı, kuyruğuna hafif pati attı sonra yeniden yere yatıp taklalar atmaya başladı. Sonra halının bir ucundan diğer ucuna sırt üstü adeta kayarak gitti.

Gonca gözlerine inanamıyordu. Böyle bir şey beklemiyordu. Zannediyordu ki erkek kedi, Prenses'in peşinden koşacak, onu tavlamaya çalışacaktı. Tam aksi olmuş Prenses, Piyer'e kendini beğendirmek için, yapmadığı soytarılığı bırakmamıştı. Ali gülerek bakıyordu kedilere. Gonca, kızım diye sevdiği Prenses'ten birden nefret etti. Kadınlık gururunu yerle bir etmişti. Onun cilvelerini seyretmeye daha fazla dayanamayıp çıktı salondan.

- Hayvanların mahremiyetine müdahale etmeyelim, deyip Ali de peşinden çıktı.

Odada kedileri baş başa bıraktılar. Gonca, Prenses adına, kadınlar adına utanmıştı, kocasının yüzüne bakmaya bile çekiniyordu. Kocası salonda televizyon seyrederken o mutfakta oyalandı. Çekmeceleri boşalttı, silip temizleyip tekrar yerleştirdi. Fakat Prenses hiç aklından çıkmıyordu. On yıllık evliydi daha bir kez kocasına böyle yaltaklanmamıştı.

Koca diye ölmüş, terbiyesiz kedi, diye içten içe söylenip durdu. Bu arada Prenses, Piyer'i bırakıp bir kez gelmemişti yanına. Oysa her zaman ayağının altında dolanırdı. Gece yatmaya giderken merak etti, kapıdan başını uzatıp baktı. Neredeyse kucak kucağa birbirlerine sarılıp uyumuşlardı.

Ertesi gün de bütün gün Prenses, Piyer'in peşinden ayrılmadı. Ayşe daha o güne kadar Prenses'in o kadar oyuncu olduğunu görmemişti. Prenses'in bir tek, etek giyip bale yapmadığı kalmıştı. O çeşit çeşit oyun yaparken Piyer sadece onu seyrediyordu.

Pazar akşamı Piyer gitmişti. Prenses de ayrılık acısıyla bir köşeye çekilip yatmıştı. Prenses'in cilveleri, iki kedinin muhabbeti Gonca'yı derinden etkilemişti. İlk başlarda kızmıştı Prenses'e ama sonra fark etti ki, kızgınlığı kediye değil, kendi kendineydi. Hiçbir zaman cilveli bir kadın olmamıştı ve erkeksi haliyle hep övünmüştü.

Fakat kedisindeki cilveleri görünce aslında kendi kendinden utanmıştı. Bir kez olsun kocasına kendi sarılmamış, ona sırnaşmamış, sevilmek, okşanmak istememişti. Kocasıyla arasında ne varsa Ali'nin istemesiyle gerçekleşen kadınlık göreviydi. Evet tam olarak görev olarak görüyordu. Kocasıyla arasında muhabbet olsun istiyordu ama muhabbetten anladığı sadece karşılıklı sohbet etmekti. Akşamları karşılıklı iki kanepede oturuyorlar, televizyon seyrediyorlar fakat hayalindeki o muhabbeti de bir türlü yapamıyorlardı.

Bundan sonra yapmak için gayret etmeye karar verdi. Başarabilir miydi bilmiyordu ama deneyecekti. Akşama yakın, güzelce giyinip süslendi. Kapıda güler yüzle karşıladı kocasını. Ali onu giyinmiş görünce;

- Ne oldu gezmeden mi geldin? diye sordu.

- Yok, deyip yutkundu.

- Benim için mi giyindin? diye hayretle sordu.

Utanmıştı, cevap vermedi. Güzel bir sofra hazırlamıştı. Karşılıklı oturup sessizce yemeklerini yediler. Yemek boyunca Gonca içten içe kendine kızıp durdu. "Konuşsana, azıcık fıkırdasana", yok, olmayınca olmuyordu. Yemekten sonra mutfağı topladı, çayın suyunu ocağa koyduktan sonra odada oturmuş televizyon seyreden kocasının yanına gitti. Normalde kendi karşı kanepeye otururdu ama bu kez kocasının yanına oturup başını onun omzuna dayadı. Fakat yüzüne bakamıyordu. Ali çenesini tutup başını kaldırdı, göz göze geldiler.

- Ne oldu sende bir değişiklik var bugün, dedi.

Ona anlatayım da bana yardımcı olsun, böyle başaramayacağım, diye düşündü. Söyleyeceklerini zihninde topladı. "Ben kediden cilve yapmayı öğrendim, cilveli kadın olmak istiyorum, sen de bana yardım et." diyecekti. Birden çok heyecanlandı "Ben kediden miyavlamayı öğrendim." dedi. Ali söylediklerine çok güldü. Canı sıkılmıştı. Yerinden fırlayıp mutfağa gitti. Gözyaşları gözünden sicim gibi akıyordu. Ali de peşinden geldi, sarıldı ona.

- Özür dilerim birden kendimi tutamadım, ne demek istediğini de anlamadım, dedi.

Birlikte odaya döndüler, yine aynı kanepeye yan yana oturdular.

- Hadi, şimdi yeniden söyle, ne demek istedin?

Gonca, heyecandan yanlış kelime kullanmıştı ama belki öyle derdini daha iyi anlatabileceğini düşündü. Bu kez bilerek tane tane söyledi.

- Ben kediden miyavlamayı öğrendim. Ne zaman miyavlarsam bil ki "Beni sev, bana sarıl" istiyorum. Başka türlü cilve yapamayacağım galiba, deyip duygularını onunla paylaştı.

Söyledikleri Ali'nin çok hoşuna gitti, "miyav" aralarında bir espri oldu. O günden sonra, Gonca, sevilmek istediği zaman "Miyav, kedin geldi, sevilmek istiyor." deyip kıvrıldı kocasının kucağına. O miyavladığında Ali karısının sevmeye, sevilmeye ihtiyacı olduğunu anlayıp onunla daha çok ilgilendi. Aralarında görünmeyen buzlar böylece eridi, Gonca da istediği muhabbete kavuştu.

Zaman sadece armutları olgunlaştırır.

Necip Fazıl Kısakürek

Akıllı Gelin

Çocukluğum annemle babaannemin çekişmelerini, kavgalarını, hiç bıkmadan usanmadan birbirlerine laf sokuşturmalarını izleyerek geçti. Babaannem dedem öldükten sonra bizimle yaşamaya başlamıştı. Anneme göre hayatının dönüm noktası. Hiç anlaşamazlardı.

Zavallı babam ikisinin ortasında ne yapacağını şaşırmış bir vaziyette kalırdı. Ben en çok babama acırdım. O kadar gözyaşı dökmesine rağmen anneme acımaz, içten içe kızardım. Hem babamı üzdüğü için kızardım hem de babaannemi idare etmediği için. Gerçi babam da suçluydu iki kadını idare etmeyi beceremediği için. Yine de en çok anneme kızardım. Ben gelin olduğumda kaynanamla iyi geçineceğim, derdim kendi kendime.

Biz üç kardeş babaannemi çok severdik. Bize masallar anlatırdı. Her zaman bir yerlerde sakladığı şekeri, çikolatası olur, arada bir verir, bizi sevindirirdi. Ayrıca annem döveceği zaman onun kocaman tombul kucağına sığınır, canımızı kurtarırdık.

Annemle babaannemin çekişmeleri bana hayat hakkında çok şey öğretti. Bugün avukat olmamda en büyük etken onlardır. Çocukluğumda karar vermiştim, bir gün avukat olacağım ve haksızlıkları ortaya çıkaracağım, diye. Gündüz onların eften püften kavgalarını izler, sonra onları, akşam babama anlatır-

ken dinlerdim. Gündüz gördüğüm olay, herkes kendi tarafından anlattığı için, akşam bambaşka bir olayınış gibi değişirdi, ben de hayretle dinlerdim. Babama şikâyetlerini birbirlerinin yanlarında yapmazlardı. Zavallı babam ne yapacağını bilemez, olayın durumuna, kendi açısından haklılığına göre bazen ona, bazen diğerine kızardı.

Biz çocukların, onların geçimsizlikleri ile ilgili konularda konuşması yasaktı. Bu yasağı babam koymuştu. Çünkü bir kez, anneme karşı babaannemi tuttuğum için annemden feci bir dayak yemiştim. Ondan sonra, çocukların şahitliği dinlenmeyecek, diye babam akıllıca bir karar alarak, hiç olmazsa bizim canımızı kurtarmıştı. Yoksa iki kadının ortasında heder olup gidecektik. Zavallı babam kendini kurtaramıyordu ama bizi kurtardı. Sinirlendiği zaman "İki kadının elinde oyuncak oldum." diye bağırırdı.

Herhalde bu yüzden anneme pek hak vermezdim. Çocuk aklımla şöyle düşünürdüm; babam, babaannemin kıymetli bir oyuncağı iken, annem gelip oyuncakla oynamaya başlamış. Annem sonradan geldiği için, oyuncağın esas sahibi babaannem olduğundan oyuncakta söz hakkı babaannemde olmalı, annem onu idare etmeliydi. Çünkü komşunun çocukları bize oynamaya geldiğinde, benim oyuncağımı kendi oyuncakları gibi sahiplendikleri zaman, çok kızıyordum. Benim oyuncaklarımla ancak ben izin verdiğim kadar ve benim kontrolümde oynayabilirlerdi.

Yoksa babaannem az huysuz değildi. Annemi mutsuz etmek hoşuna giderdi. Durduk yere anneme sataşacak bir şey bulurdu. Annemin hatası ise; onu hemen ciddiye alır, gözlerinden ateş fışkırmaya başlardı. Annem sinirlenmese, bir şey olmazdı belki de. Sadece biraz siyasetçi davransa yetebilirdi. Mesela, babaannem "Sen ölsen, oğluma, on sekiz yaşında kız alacağım."

derdi. Annem çıldırırdı. O da "Sen öl, ben de kurban keseceğim." derdi başlardı kavga. Beddualar havada uçuşurdu. "Ölsem de mezardan gelir, seni yine rahatsız ederim." derdi babaannem. Annem o zaman, sanki gidince gerçekten gelecekmiş gibi, bedduayı değiştirirdi. "Ölemeyesin inşallah, dilin tutulsun, elin ayağın tutmaz olsun, elime kalasın" derdi.

Babaannemin yanında annemin adı "Ayaklı laf torbası ve kemçirik" di. Annem de onun arkasından ona hep "Cadı" derdi. Kendi pamuk prenses, babam prens, babaannem de onları zehirlemek isteyen cadıydı. Annemin bize anlattığı tek masal buydu.

Annem beni ve kız kardeşimi genç kızken karate kursuna gönderdi. "Eğer kaynananız karşınızda konuşursa, bir tane çakarsınız" derdi. Zaman su gibi aktı ve benim de artık bir kayınvalidem var. Gelin olduktan sonra anneme biraz hak vermeye başladım ama yine de insan isterse idare ediyor. Ben karateyi hiçbir zaman, kaynanamın üzerinde kullanmadım. Kız kardeşimin ise melek gibi bir kaynanası var, çok güzel geçiniyorlar. Demek ki bu oyuncağı kırıp bozmadan birlikte oynayalım diyen kadınlar da çıkıyor. Hatta annem, onların muhabbetini kıskanıyor. Arada çomak sokmaya çalışıyor ama kız kardeşim akıllı çıktı, fırsat vermiyor.

Fakat benim şansımdan mıdır, kestiğim ahkâmlar yüzünden midir yoksa annemin bedduası mı tuttu bilmiyorum, evlere şenlik bir kaynanam oldu.

Avukat olmamın ve güzel olmamın kayınvalidem tarafından bir artı olmadığını ilk günlerde anladım. Beni dişli ve tehlikeli buluyordu. O yüzden de önce ben saldırayım durumuna girdi. Oysa benim saldırmak gibi bir niyetim yok. Kıvırcık saçlarım için "merinos koyunlarına benziyor." demiş. Ayrıca "şişe bacaklı ve kendini beğenmiş." demiş. Hiç duymamış gibi yap-

tım. Düğün öncesi her şeyimize karışıp düğünü sabote etmeye çalıştı ama hiç pabuç bırakmadım. O güzel günlerimi kendime zehir etmedim. Mutluluğum eşyalardan daha önemli değil. Bazen onun dediklerini aldım, bazen kendi dediklerimi. Fakat tatsızlık çıkmadan hallettim.

Çocuklukta kendime verdiğim sözü tutuyorum. Kocama annesini hiç şikâyet etmiyorum, etmeyeceğim. Bu bana her zaman artı puan olarak geri dönüyor. Erkekler aptal değil ki, annelerinin yaptıklarını görüyorlar. Fakat karısı şikâyet ettiğinde, çoğunlukla annelerinin tarafını tutuyorlar. Ben bunu şuna benzetiyorum:

Bir anne kendi çocuğunu herkese şikâyet eder ama biri çıkıp "Senin çocuk şöyle kötü bir şey yaptı" dese, hemen çocuğunu savunmaya geçer, kimseye laf söyletmez ya, onun gibi. Çünkü çocuğa söylenen sözü, anneler, kendi üzerlerine alırlar. Erkekler de ailesine kötü bir söz söylendiğinde kendi üzerlerine alıyorlar. Ha annen kötü demişsin ha sen kötüsün demişsin! Aynı anlama geliyor bence.

Bir gelin olarak sloganım "Ne ez, ne de ezil." Kayınvalidem baktı ki ben alttan alıyorum, biraz ezeyim havasına girdi ama ona da müsaade etmedim. Evimizin anahtarını istedi ben de "Evimiz bizim özelimiz, veremeyiz." dedim. Canı sıkıldı, bir zaman yüzünü astı ama aldırış etmedim.

Sürekli nefis yemekler yapıp bizi çağırıyor ya da yemekleri alıp geliyor. Niyeti, benim ne kadar beceriksiz olduğumu kocama göstermek olabilir ama hiç takmıyorum. Hazırlanmış mis gibi ev yemeği yemek işime geliyor. Kocam da ben de bayıla bayıla yiyoruz.

Arada bir "Kızım, sen böyle ince sarma sarabilir misin, böyle börek açabilir misin" diye soruyor. Ben de "Hayır anneciğim, ben böyle güzel yapamam, ellerinize sağlık çok güzel olmuş." di-

yorum. Hem seviniyor hem de biraz şaşırıp bozuluyor. Normal gelin tepkisi bu değil. Benim kızarıp bozarmam, mahcup olup sinirlenmem gerekiyor ki o da keyiflensin.

Üzgünüm kayınvalideciğim ama sen sevinesin diye kendi keyfimi bozamam. Kocamla arama girerek kaktüs olmana, hayatımı zehir etmene izin veremem. Ayrıca sana hak veriyorum. Sen iktidardayken, ben gelince ana muhalefete düştün. Muhalefet olarak görevini istediğin gibi yapabilirsin, ben hazırlıklıyım. Benim aşkım, koltuk sevdasından daha önemli.

Geçen hafta Pazar günü kayınvalidem kahvaltıya geldi. Yedi içti sonra da bana, İlker'in yanında, "Kızım, evin çok kirlenmiş, biraz temizlik yapsan." dedi. "Haklısın anne farkındayım, en kısa zamanda temizlik yapacağım." dedim. İlker sinirlendi. "Anne lütfen bizim işimize karışma." dedi. Ben de "İlkerciğim annenin kötü bir niyeti yok. Büyük olarak bizi uyarıyor." dedim. Kayınvalidem kıpkırmızı oldu. Onu savunduğuma hiç de sevinmedi. Biraz sonra gitti. Ama ben kocamdan artı puan aldım ya önemli olan o.

Ardından Pazar'ın keyfini çıkardık. Şimdi ben nasıl kızarım kayınvalideme, benim aşkımı doğurmuş, büyütmüş bana vermiş. Öperim ben onun güzel ellerini, gerekirse hafif hafif de ısırırım ama asla kocama çaktırmam. Küçük ısırıklarımı kocama şikâyet etse de ben kayınvalidem hakkında hep iyi şeyler söylediğim için, İlker, ona değil bana inanır. Annesinin beni kıskandığını fark ediyor. Ayrıca annesiyle iyi geçinmeye çalıştığımı görünce beni daha çok seviyor.

Geçen ay kayınpeder memlekete gidince "Evde yalnız kalmaya korkarım." diyerek geldi bir ay bizde kaldı. Epey bir süre hastaymış gibi numara yaptı. İlker'e de "Karın ilgilenmiyor" diye şikâyet edip gözyaşı dökmüş. İlker bana "Annemle biraz ilgilensen" diye çıkıştı.

Bir an canım sıkıldı, numara yapıyor falan diyecektim, kendimi toparladım, "Tamam canım" dedim. Bir aya boyunca boş durmadı, bir kaç kez İlker'i kışkırtmayı başardı ama ben hiç moralimi bozmadım. Epey atış yaptı ama hiçbirinin beni de kocamı da yaralamasına izin vermedim. Gülüp geçtim.

Sinirlenip vücut elektriğimi bile bozmadım. Şimdilik pes etti galiba, benimle uğraşmaz oldu. Arada bir, ona beğeneceği güzel hediyeler, alıyorum. O zamanlarda bana gayet iyi davranıyor. Eee ne demişler, "Hediye pek çok kapıyı açan, iyi bir anahtardır." Ben de hediyelerle kayınvalideciğimin gönül kapısını açıyorum. Kapının gıcırtısına da aldırış etmiyorum. Olacak o kadar.

Ben kocamla mutluyum önemli olan da bu. Bu mutluluğumu da galiba annemle babaanneme borçluyum. Onların davranışlarından çıkardığım doğru sonuçlara. Onlar ne mi yapıyor? Annem erkek kardeşim sayesinde kaynana oldu. O da gelinine karşı elinden geleni ardına koymuyor. Kendi kaynanasından çektiği için gelinine de çektirmeye çalışıyor gibi geldi bana. Zavallı kardeşim, ona acıyorum.

Babaannem mi? O hâlâ yaşıyor. Doksan yaşadı. Geçen yıl felç geçirdi, konuşamıyor, yerinden kalkamıyor, annem bakıyor. Annem "ilahi adalet" diyor. Bu arada babaannem konuşamasa bile, kaşıyla, gözüyle, işaretlerle, epey bir şey anlatıyor. Ve annem ona bile sinir oluyor. "Bak bak kaşını kaldırdı, bana şunu demek istedi, parmağını oynattı, bana bunu demek istedi" deyip duruyor. Annem "Yatalak bakmak zor." diye bir yandan söylense bile, babaannemin onun eline düşüp bu kadar aciz kalmasından dolayı sanki gizli bir sevinç duyuyor. Buna iktidar sevdası diyebilir miyiz bilmiyorum. Artık erkeklere hak veriyorum. Kadınları anlamak gerçekten zor.

Nasıl kafa sayısı kadar düşünce çeşidi varsa,
kalp sayısı kadar da sevgi çeşidi vardır.

Tolstoy

Zor Karar

Zeynep evden çıkmadan son kez baktı aynaya. Bir saat içinde giydiği, yedinci elbiseydi bu. Elbise çok yakışmıştı. Çok hafif bir makyaj yapmıştı. Güzel görünmek istiyordu ama ben senden daha güzelim havalarında süslenip de kendini ispat etmeye gelmiş gibi de olmak istemiyordu.

Aynada uzun uzun süzdü kendini. Gözaltlarına dikkatle baktı. Hayır, kırışık falan yoktu. İri ela gözleri, beyaz teni ve sarı saçlarıyla dikkat çekecek kadar güzel bir kadındı. Otuz yaşında olmasına rağmen hâlâ genç bir kız gibiydi. İki çocuğu vardı ama kendine iyi baktığı için hiç yıpranmamıştı.

O kadın nasıldı acaba? Güzeldir herhalde, diye düşündü. Yaşı kaçtı? Kocası o kadında ne bulmuştu? Aldatılan her kadının diğer kadını merak ettiğini, görmek istediğini duymuştu. Demek ki doğruymuş, işte o da merak ediyordu ve o kadını görmeye gidiyordu.

Bugün onun için, hayatında, bir dönüm noktası olacaktı. O kadınla tanışacak ve ona bütün soğukkanlılığıyla "Kocam senin olsun, sana bırakıyorum, güle güle kullan." deyip gelecek ve yedi yıllık evliliğini bitirecekti.

Bu aşk burada biter ve ben çekip giderim,
Yüreğimde bir çocuk cebimde bir revolver.
Ve ben çekip giderim, bir nehir akıp gider.

Duruma uygun bulduğu şarkıları mırıldanıp duruyordu. Evden çıkıp arabasına bindi.

Uzak benden aşk uzak artık
Alırım başımı giderim efeler gibi hey
Efeler gibi hey
Alırım başımı giderim efeler gibi hey.

Kocası onu aldattığını bildiğini bilmiyordu. Geçen ay kocasının davranışlarından şüphelenince onu takip ettirmişti. Ev yemekleri yapan küçük bir restoranda, bir kadınla buluştuğunu öğrenmişti. Biraz daha detaylı araştırınca kadının restoranın sahibi olduğunu ve adının Sinem olduğunu öğrenmişti.

Birden gözleri doldu, akmaya hazır damlaları zor durdurdu. Ağlamaktan zayıf görünmekten korkuyordu. Güçlü ve cesaretli olmak istiyordu. şarkılardan kuvvet almaya çalışıyordu. Bağırarak şarkı söylemeye başladı. Şarkının tümünü de tam olarak bilmiyordu. Hatırladığı yerleri birbirine yamayarak söylüyordu. Sesiyle duygularını bastırmaya çalışıyordu.

Artık seninle duramam, bu akşam çıkar giderim,
Hesabım kalsın mahşere, elimi yıkar giderim.
Sen zahmet etme yerinden, gürültü yapmam derinden,
Parmakların üzerinden, su gibi akar giderim.

Önce kadınla, sonra kocasıyla hesaplaşacaktı. Kocası boşanma isteğini hemen kabul eder miydi acaba? Belki de "Gelip geçici bir eğlenceydi, ben seni seviyorum," diyecek, ayrılmak istemeyecekti. Fakat Basri, yalvarsa da ayrılmayalım, dese de dinlemeyecekti. Kesin kararını vermişti, artık geri dönüşü

yoktu. Bir işi vardı. Çocuklarını da alır, kendine yeni bir hayat kurardı. Gözleri ısrarlıydı birkaç damla akıtmaya ki, yine şarkı yetişti imdadına.

Bozar mı sandın acılar, belaya atlar giderim,
Kurşun gibiyim ahuzer gibi, dağ gibi patlar giderim.
Kaybetsem bile her şeyi, bu aşkı yırtar giderim,
Sinsice olmaz gidişim, kapıyı çarpar giderim.

Aldatılmıştı artık geri dönüşü olamazdı. Bunu kabul edemezdi, gururu buna izin vermezdi. Hem bunu kabul etmesi, bundan sonra da aldatılmayı kabul etmiş olması demektir, diye düşünüyordu.

Ezdirmem sana kendimi, gövdemi yakar giderim,
Beddua etmem üzülme, kafama sıkar giderim.

Hayatının biricik aşkıydı kocası, kıyamazdı ona beddua etmeye. Ama aşkını alıp çekip gidebilirdi. Sekiz yıl önce tanıştıklarında bu aşk hiç bitmeyecek zannetmiş. Gerçi o hala âşıktı kocasına ama demek ki kocası artık onu sevmiyordu. Bu sefer tutamamıştı gözünden hızla düşen bir damla yaşı. Hemen aynaya baktı. Göz kenarındaki makyajı akmamıştı. İlk damlanın arkasından ikincisi gelmesin diye bağırarak şarkı söylemeye devam etti.

Alırın başımı giderim efeler gibi hey.
Efeler gibi hey. Efeler gibi hey!

Derken gelmişti restorana. "Lezzet Sofrası Ev Yemekleri" yazılı levhaya baktı. İçinden küfretmek geldi ama kendini tuttu. Arabasını restoranın az ilerisine park etti.

Niyeti, önce kadınla tanışıp konuşmak, kocasıyla ne zaman tanıştığını, ne kadar süredir birlikte olduğunu falan öğrenip

merakını gidermekti. Hesabı ödedikten sonra da "Size mutluluklar dilerim." diyecekti.

İçeri girerken biraz heyecanlanmıştı. Etrafına baktı, pencere kenarında bir masaya oturdu. Etrafta iki garson hizmet ediyordu. Bir de kasanın az ilerisinde oturan ve patron edasıyla, her şey yolunda mı, diye ortalığı süzen bir kadın vardı. Otuz beş kırk yaşlarında, buğday tenli güzel sayılabilecek bir kadındı. O mu acaba diye düşündü. Çirkin değildi ama çok da güzel sayılmazdı. Hele kendiyle asla kıyaslanmazdı. Yok, o değildir diye düşündü.

Herhalde kocası onu bu kadınla aldatmış olamazdı. Daha güzel, çekici, işveli bir kadın olmalıydı. Ya burada yoksa ya bugün gelmeyecekse bütün planları alt üst olacaktı o zaman.

Masanın üstündeki menüyü karıştırdı. Karnı aç olmasına rağmen, canı hiçbir şey yemek istemiyordu fakat mecburen bir şeyler yemesi gerekiyordu. Mantı sipariş etti. Gelen mantıdan gönülsüzce bir kaşık aldı. Mantının tadı çok güzeldi, hepsini yedi.

İşte bu mantı işime yarayabilir, diye düşündü. Boş tabağı almak için gelen garsona, mantıyı çok beğendiğini işletmenin sahibini tebrik etmek istediğini, söyledi. Garson az önce gördüğü kadını gösterdi. O sırada kadın da ona bakıyordu. Kendisine bakılarak konuşulduğunu görünce yanlarına geldi. Gayet kibar bir şekilde,

- Bir sorun mu var, hanımefendi? diye sordu.

Zeynep gülümsemeye çalışarak.

- Hayır bilakis ben mantıyı çok beğendim de teşekkür etmek istedim. Bir de eğer tarifini verirseniz, bu mantıyı bu kadar lezzetli yapan sırrı öğrenmek isterim. Çünkü benim yaptıklarım böyle güzel olmuyor.

Sinem Hanım gülümsedi.

- Beğendiğinize sevindim, tabi isterseniz tarifini verebilirim.

Zeynep hemen karşısındaki sandalyeyi göstererek,

- Otururs anız sevinirim, dedi.

Sinem Hanım oturdu. Ona mantının ve sosunun yapılışının tarifini verdi. Zeynep, Sinem Hanım kalkmasın diye ve istediği konuya gelebilmek için dertli bir kadın gibi konuşmaya başladı. Sinem Hanım eğer onu teselli etmeye kalkarsa konu konuyu nasıl olsa açardı. Bu arada garson iki çay getirdi.

- Aslında benim mantı tarifi yerine, koca kapıya nasıl konulur, onun tarifine ihtiyacım var, dedi.

Sinem Hanım güldü.

- Bu konuda da size yardımcı olamayacağım, vebalinden korkarım. Ayrıca ben bekârım.

Vebalinden korksaydın kocamı ayartmazdın kadın, diye bağırmak geldi içinden.

- Yani bekarsınız öyle mi, ne güzel. Evlenmeyerek akıllılık etmişsiniz, bundan sonra da evlenmek istemezsiniz herhalde?

- İsterim hem de çok isterim ama bu şimdilik mümkün görünmüyor.

- Sevdiğiniz biri var galiba. Neden mümkün değil ki, evlenmek istemiyor mu?

Sinem Hanım soruya cevap vermedi. Zeynep bu suskunluğun üzerine onu elinden kaçırmaktan korktu.

- Çok özür dilerim, özel hayatınızla ilgili soru sorma münasebetsizliğinde bulunduğum için. Kocamla aramız hiç iyi değil, bu sabah da kavga ettik, dertleşecek birine ihtiyacım vardı. Sizi sıktıysam özür dilerim. Ben de ciddi ciddi boşanmayı düşünüyorum bir daha da evlenmeyi asla düşünmüyorum.

- Suçlu olan evlilik değil ki suçlu olan bizleriz.

- Siz bekarsınız size böyle konuşmak kolay geliyor. Evlenin o zaman konuşalım. Eminim yakında evlenme teklifi alırsınız. Hiçbir erkek sizin gibi maharetli bir kadını kaçırmak istemez.

- Bu gerçekten mümkün değil çünkü o evli ve ayrıca karısını da çok seviyor.

Zeynep duyduğu sözlerin etkisiyle öyle bir sallandı ki elindeki çayı masaya koyayım derken çay yere döküldü. O özür dilemeye çalışırken Sinem Hanım masadan kağıt peçete alıp çayın üzerine bastırmıştı bile.

- Önemli değil, şimdi temizlerler. Çok şaşırdınız değil mi evli biriyle birlikte olmama. Doğrusu ben de istemezdim böyle bir şeyi ama kendi kendine gelişti. Sonra kontrolümüzden çıktı.

- Müşteriniz miydi?

- Tam olarak değil. Benim kuzenim, onun iş yerinden arkadaşı. Onunla arada bir yemeğe geliyorlardı. Kuzenimle sohbet ederken o da konuşmalarımıza katılıyordu. Öyle böyle derken aramızda bir şeyler gelişti, ayrıca görüşmeye başladık.

- Karısını sevdiğini nerden biliyorsunuz, karısını seviyorsa neden sizinle birlikte?

- Karısını sevdiğini kendi söyledi. Her şeyi baştan konuştuk. Beklenti içinde olmamamı, eşiyle ayrılmayı, yuvasını dağıtmayı düşünmediği söyledi.

- Seviyorsa neden aldatıyormuş o zaman?

- Bence aldatmanın pek çok sebebi var. Seven de aldatır. Aldatmanın sevgiyle çok da alakası yok diye düşünüyorum. Benim kendi düşüncem erkeklerin çoğunluğu karılarından öç almak için aldatıyorlar.

- Neyin öcü bu?

- Bir evde karı koca arasında pek çok sorun yaşanabiliyor. Kadınlar genellikle konuşarak rahatlıyorlar. Erkekler ise kav-

galarda inciniyorlar, gururları zedeleniyor, bu kırılmışlıklarını içlerine atarak biriktiriyorlar. İlk buldukları fırsatta aldatarak birikmişlerin öcünü alıyorlar.

- Ben öyle düşünmüyorum. Bunun bedenî bir zevk arayışından başka açıklaması olamaz, diye düşünüyorum.

- Haklısınız, zevk için aldatan çamaşır değiştirir gibi sürekli kadın değiştiren çapkın tipler de var. Onlar konumuz değil. Benim kastettiğim karısı dışında hayatına bir hadi en fazla iki kadın giren erkekler. Mesela, benim maddî imkânı çok iyi, muhafazakar bir erkek kardeşim var. Otuz üç yaşına kadar evlenmedi. Ve o yaşına kadar günahtır diye hiçbir kadınla ilişkisi olmadı. Beş yıl önce evlendi ve iki yıl önce başka bir kadınla ilişkisi oldu, ona dini nikâh kıydı, ev açtı. Eğer bu bir nefis meselesi olsaydı, o yaşına kadar kendini tutamazdı. Ne zaman ki evlendi, eşiyle sorunlar yaşamaya başladı, hemen başka kadın arayışına girdi. Biliyorum eşini hâlâ seviyor, ayrılmak istemiyor. Ben bu durumu evdeki kırgınlıkların öcünden başka bir şeye bağlayamıyorum.

-Ama bu haksızlık. Kadınlar da kırılıyor ama aldatma yoluna gitmiyorlar.

-Kadınlar ve erkekler farklı. Erkekler savaşçı ruhlarından dolayı öç almayı tercih ediyorlar. Tabi öç almak yerine kırgınlıkları affedebilen ve evliliğini düzeltme yoluna giden erkekler de var. Fakat sayıları az.

Konuşmaların seyrinden Zeynep'in kafası karışmıştı, ne diyeceğini bilemiyordu. Gelirken hazırladığı kelimelerin hiçbiri ağzından dökülmüyordu. Sinem Hanım lokantayla ilgili bir işi için masadan kalkmak zorunda kalınca, Zeynep de kalktı ona el sallayıp çıktı. Arabasına bindiğinde ise ne yapacağını bilmiyordu.

Gelirken kendinden gayet emindi, ayrılmaya kararlıydı. Fakat şimdi kocasının onu sevdiğini duyunca, hem de diğer kadının ağzından duyunca, kafası gerçekten karışmıştı. Kendi de kocasını seviyordu. şimdi ne yapmalıydı. Sevgi neyi, ne kadar onarabilirdi? Evliliğini kurtarabilir miydi? Gitmeli miydi, kalmalı mıydı? Hangisi daha zordu, bilmiyordu.

Ben akıllı kadınları severim
Düşünen, az konuşan, çok bilen
Her yerde her zaman nazı çekilen.

Ümit Yaşar Oğuzcan

Aman Başına Bir İş Gelmesin

Gülten Hanım o gün sabah erkenden gelmişti, kızı Handan'ın evine. Öğleden önce kızı doktora gidecekti. Gülten Hanım "Doktora ben de sizinle geleceğim." diye tutturmuştu. Handan, annesini gelmemesi için nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Annesinin inatçılıkta üstüne yoktu.

- Anne senin gelmene gerek yok, niye ısrar ediyorsun anlamadım ki?

Gülten Hanım, gelir gelmez mutfağa girmiş, mutfak dolabının çekmecelerini düzeltmeye başlamıştı. Üst raftan kâseleri indirmiş, çekmeceden çıkardığı kahve fincanlarını rafa yerleştiriyordu.

- Kızım sana kaç kez söyledim kahve fincanları çekmeceye konulmaz diye. Daha geçen gün ben bunları rafa yerleştirmiştim, niye tekrar çekmeceye koydun? Bana inat mı yapıyorsun?

- Hayır anne, benim öyle hoşuma gidiyor.

- Tabi işin yok, çor yok, çocuk yok. Sürekli eşyalarla uğraşıyorsun. Olsaydı bir bebeğin böyle mi olurdu?

- Anne konuyu sürekli aynı yere getirme. Doktora gidiyoruz işte.

- Kendi başınıza buldunuz bir doktor, gidiyorsunuz. Büyük sözü dinlemek yok. Altı aydan beri gidiyorsunuz daha bir şey yok. Seninle evlenenlerin çocuğu iki yaşadı.

- Kısmet anne.

- Beni dinleseydin Seda Sayan'ın çocuğu olmayanları gönderdiği hastaneye gitseydin, belki şimdiye hamile olurdun. O hastane bu konuda bir numaraymış. Giden herkes pıt pıt hamile kalıyor, sonra da çatır çatır doğuruyorlarmış.

- Biz doktorumuzdan memnunuz anne "Olacak, biraz sabredin." diyor.

Bu arada Gülten Hanım boşalttığı çekmeceleri yerleştirmeyi bitirmiş, kaşık çekmecesini düzeltiyordu.

- İyi, bir de ben göreyim şu doktorunuzu, iki soru sorayım.

- Anne bence senin gelmen uygun değil, biz Çetin'le gideceğiz. Çetin utanır, çekinir senin yanında.

- Ne varmış utanacak? Ben onun da annesiyim. Sizin başınıza bir büyük lazım. Kaynanan hiç ilgilenmiyor böyle işlerle, bari ben yanınızda olayım. Kaçta gelecek kocan seni almaya?

Handan ne diyeceğini, gelmemesi için annesini nasıl ikna edeceğini bilmiyordu. Canı sıkılmış, sinirleri bozulmuştu.

- Anne gelme diyorum, niye ısrar ediyorsun, derken ağlamaya başladı.

Gülten Hanım elindeki toz bezini bırakıp kızının yanına geldi. Sandalyeye oturdu, yüreği ağzına gelmişti.

- Doğru söyle kötü bir hastalığın mı var, neden ağlıyorsun yavrum? derken bir yandan da gözyaşlarını silsin diye peçete uzatıyordu kızına.

- Yoksa çocuğun hiç olmaz mı dedi doktor?

Handan hiç konuşmadan ağlamaya devam ediyordu.

- Bak öyle dediyse hiç inanma, başka doktora gideriz. Taşa can veren Allah sana da evlat verir inşallah.

Handan ağlamasını iyice artırmıştı.

- Neyin varmış kızım, söylesene, meraktan çatlatma beni. Bak yüreğime iner, şurada bayılıp kalırım, sebebim olursun.

- Merak etme öyle bir şeyim yok anne, dedi Handan içini çekerek.

Gülten Hanım birden ellerini dizlerine vurmaya başladı.

- Damat dimi, çürük çıktı dimi, bunun çocuğu olmaz dediler, dimi?

Handan, hayır, anlamında başını salladı.

- Korkma söylemem ona bir şey. Sen bana anlat derdini. Zaten biliyorsun hiç içime sinmemişti kocan. Sen istedin diye sesimi çıkarmadım. O mimar çocuğa varsaydın. Ben onu pek beğenmiştim.

Handan iyice sinirlenmişti.

- Anne yeter, aynı konuyu tekrar açma, ben kocamı çok seviyorum. Ayrıca çürük falan da değil.

- Eee o zaman nedir derdin, söylesene çatlatma beni.

Handan çaresiz kalmıştı, söylemeden annesi hayatta yakasını bırakmazdı artık.

- Anne biz kadın doğum doktoruna değil psikologa gidiyoruz. Onun için seni götürmek istemiyorum.

Gülten Hanım iyice şaşırmıştı.

- Niye depresyona mı girdin?

- Hayır anne depresyonda falan değilim. Gerçi böyle giderse depresyona da girmeye az kaldı ama sağ olsun Çetin bana çok destek oluyor.

- Derdin ne kızım söylesene, dedi Gülten Hanım kaygı dolu gözlerle.

Handan psikologa gitme sebebini annesine nasıl anlatacağını bilemiyordu.

- Sebebini söyle yavrum sebebini, dedi Gülten Hanım.

Handan derin bir nefes aldı. Gözlerini annesinin gözlerine dikti. Yumuşak ama kızgın bir ses tonuyla,

- Sebebi sensin anne, dedi.

Gülten hanım dondu kaldı. Ne diyeceğini bilemedi.

- Ben ne yaptım sana kızım, bilerek bir kötülük yapmadım. Ne yaptıysam senin iyiliğin için yaptım, seni psikologa götürecek ne yaptım, derken o da ağlamaya başlamıştı.

- Deseydin işlerine karışmazdım, fincanlarının yerini değiştirmezdim. Morarttığın çamaşırlarını ağartmak için uğraşmazdım. Ben daha iyi ev hanımı ol diye yaptım. O kaynanan olacak cadaloz açığımızı bulmasın diye yaptım. Nasıl kız yetiştirmiş demesinler diye yaptım.

Handan annesinin üzülmesine, ağlamasına dayanamadı.

- Öyle bir şey değil anne başka bir şey. Ev işleriyle alakalı değil. Ayrıca bu kadar üzme kendini, bilerek kötülük olsun diye yapmadığını biliyorum.

- Ne yapmışım anlamadım ki?

Handan bir süre sustu. Anlatması ne zor bir mesele, nasıl anlatacağım, diye düşündü. Ama bir an önce anlatması gerekiyordu.

- Anne hani ben çocukken, genç kızken sürekli uyarırdın ya "Başına bir iş gelmesin" diye. İşte ben evleneli üç yıl oldu ama hâlâ başıma bir iş gelmedi.

Gülten Hanımın gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

- Neee! diye bir çığlık attı. Sen daha kız mısın yoksa?

Handan, evet, anlamında başını salladı.

- Ben dedim ama az önce kocan çürük mü çıktı diye "Hayır" diye itiraz ettin. Bir de ona toz kondurmuyorsun.

- Anne onunla alakası yok sorun bende!

- Sende nasıl sorun oluyor anlamadım?

- Ben korkuyorum anne, onu yanıma yaklaştırmıyorum, kendimi kasıyorum.

- Üstünde bir büyü falan mı var acaba, bir hocaya gitsek.

- Hayır anne hocalık bir durumum yok. Psikolog bunun sebebinin kız çocukları büyütülürken onlara cinsellik kötü, ayıp ve acı verici bir şeymiş gibi anlatıldığından oluyor, dedi.

- Ben böyle bir şey söylemedim ki sana.

- Söylemiştin anne inkâr etme şimdi. Gerçi bu konuda hiçbir şey söylemeyenler de kötüleyenler gibi, çocuklarını olumsuz etkiliyorlarmış. "Bu konuda konuşamayız, bu konu çok ayıp, günah, gizlenmesi gerekli pis bir konu" mesajı veriyorlarmış.

- Kim uydurdu bunları?

- Yapma anne. Uydurma falan değil. Pek çok araştırmanın sonucu. Psikolog dedi ki "Bu hastalık, yetişme çağındaki kızlara, seksin pis ve kötü olduğunu öğreten yanlış ve katı eğitim tarzından kaynaklanıyor. Yıllarca, cinselliğin kadınlar için zarar verici, kötü, aşağılayıcı, yalnızca erkeklerin faydalandığı, kadınların kaçması gereken bir şey olarak yetişen bir genç kız, bu ilişkiyi yaşayacağı sırada bilinçaltına yerleşmiş bu yanlış fikirleri istemeyerek de olsa hatırlar, ilişkiye girmekten rahatsızlık duyar ve kasılır."

- Tamam kötü dedim, ayıp dedim ama seni korumak içindi. İyi bir şey deseydim de evlenmeden gidip denesen daha mı iyiydi!

- Kötülemene gerek yoktu ki anne, sen bana ahlaki değerleri vermiştin zaten. Bana güvenmeliydin.

Gülten Hanım şaşırmış ve üzülmüştü. Ne diyeceğini bilemiyordu.

- Ben öyle olacağını bilemedim. Zaman kötü, bizim zamanımızda böyle değildi, kız erkek arkadaşlıkları çoğaldı. Ben ne söylediysem, senin kendini koruman içindi.

- Bak anne. Mesela benim patates yememem gerekiyor. Sen bana patatesi kötülemeden, sağlığım için patates yememem gerektiğini anlatabilirdin. Ama sen bana patatesin tadının acı, mide bulandırıcı ve yemenin ayıp olduğunu anlattın. Şimdi yemem gerektiğinde midem bulanıyor, korkuyorum.

Gülten Hanım bir süre konuşmadı çok üzülmüştü, kızının söylediklerini düşündü. Sonra mırıldanır gibi zor duyulan bir ses tonuyla,

- Bilemedim, gerçi bana da doğruyu öğreten olmadı, dedi. İnsan kızıyla konuşamıyor. Sanki ben ne anladım da sana ne anlatayım, beni konuşturma şimdi.

- Haklısın anne. Bu yanlış sadece senin yanlışın değil, pek çok anne bu hatayı yapıyor. Geçen gün bir araştırma okudum. Türk kadını, yatak odasının perdesinin rengiyle, yatak örtüsünün deseniyle ilgilendiği kadar cinsellikle ilgilenmiyormuş. Doğru değil mi?

- Doğru diyorsun.

- Hatırlasana anne. Ne kadar uğraşmıştık perdenin rengiyle. Teyzem, yengem, sen ve ben. Hele yatak örtüsüyle. Çarşıda beğenip eve getirdiğimiz yatak örtülerini evde beğenmeyip üç kez geri götürüp değiştirmiştik. Fakat bir kez de olsun o yatakta keyifli yatabilmek için bir Allah'ın kulu bana nasihat etmedi. Sanki ben, o yatakta, tek başıma uyuyacakmışım gibi davranıldı. Ben anneyim utanırım diyorsun, bence seninle de konuşabilmeliydik ama ona tamam diyelim. Peki yengem, teyzem

bana işe yarar bilgi veremezler miydi? Ne kadar yanlış bilgilerle evlenmişim.

Gülten Hanım bir şey hatırlamaya çalışıyordu.

- Bu hastalığın zor bir adı vardı, değil mi? Televizyonda bir programda doktor anlatıyordu ama kendi kızımın başına gelmiş olabileceğini hiç düşünmemiştim.

- Hastalığın adı Vajinismus. Psikolog şimdi zihnime kazınan yanlış bilgileri düzeltmeye çalışıyor. Acele etmeden adım adım ilerleme kaydediyoruz. Çetin bana destek oluyor. Beni zorlamıyor, bana çok anlayışlı ve sabırlı davranıyor.

- Ben de onu suçlayıp duruyordum, çok ayıp etmişim.

- Hâlâ bizimle gelmek istiyor musun?

- Yok kızım ne işim var. Ben damat gelmeden bir önce ortadan yok olayım.

Gülten Hanım, gitmek için hemen hazırlandı fakat dış kapıda damadı Çetin'le karşılaştı. Bir suç işlemiş gibi kıpkırmızı oldu. Hiç konuşmadan telaşla sokağa fırladı. Çetin şaşırmıştı.

- Annene ne oldu? diye sordu Handan'a.

- Küçük sırrımızı söylemek zorunda kaldım. Zannediyorum uzun süre yüzüne bakamayacaktır. Kaynanandan epey bir süreliğine kurtuldun yani.

- İyiymiş ya. Tedaviyi ağırdan mı alsak acaba?

- Çetiiiiin! Ne diyorsun ya?

- Şakaydı canım, hadi çıkalım.

Karı koca el ele çıktılar evlerinin kapısından. Zor bir sınav veriyorlardı ama sevgileriyle yeneceklerdi, buna inanıyorlardı.

Akıl akıl olsaydı, ismi gönül olurdu;
Gönül gönlü bulsaydı, bozkırlar gül olurdu.

Necip Fazıl Kısakürek

Kıyas

- Olmaz, ben ölüden korkarım.

- Yapma arkadaşım, ölüden ne korkuyorsun, sen dirilerden kork. Ölüden insana hiçbir zarar gelmez.

Latife, arkadaşı Semra'nın kaçırmamasını söylediği bu iş duyar duymaz tüyleri diken diken olmuştu. Semra belediyede çalışıyordu. Belediyenin iki personel açığı varmış. Bir erkek, bir de kadın olmak üzere iki tane ölü yıkayıcısı alacakmış işe.

Semra, Latife'yi ikna etmeye çalışıyordu.

- Kaçırma bu işi, belediyenin kadrolu elemanı olacaksın. Ayrıca rahat iş. Her dakika ölen yok, boş zamanın olur. İstersen kitap okursun, istersen dantel bile örebilirsin.

Latife, kendini boş teneşirin üzerine oturmuş, dantel örerken hayal etti. İyice kötü oldu.

- Olmaz, kesinlikle olmaz, dedi.

Semra "Yarına kadar düşün" deyip gitti.

Latife bir yıl önce kocasından boşanmıştı. İki çocuğuyla birlikte yaşam mücadelesi veriyordu. Zorlandığı zamanlar oluyordu ama inatla ve azimle ayakta durmaya uğraşıyordu. Kocasından çocuklar için aldığı nafaka ancak ev kirasına yetiyordu. Latife'nin babası doktordu, ailesinin durumu iyiydi ama onlar da yardım etmiyorlardı. Boşandığına çok kızmışlardı.

Evlenirken ailesini dinlememişti, üniversitede tanıştığı sınıf arkadaşı Feyiz'le ailesi onaylamadığı halde okul biter bitmez evlenmişti. Tabi düğününde kendi ailesinden kimse yoktu. Feyiz'in ailesi yapmıştı düğünü. Bir yıl sonra barışmıştı anne babasıyla. Evliliği de yedi yıl sürmüştü. Sürekli kavga etmekten bıkmış iki çocuğunu alıp ayrılmıştı. Fakat anne babası, hem evliliği hem de ayrılığı onların görüşünü almadan yaptığı için ona destek olmamışlardı.

Bir yıldan beri iş arıyordu. Üniversite mezunuydu ama kadrolu, sigortalı düzgün bir iş bulamamıştı. Çalıştığı bir işi vardı. Bir mağazada tezgâhtarlık yapıyordu. Ama oradan aldığı ücret çok azdı ve ona geçimi için yetmiyordu. Boşandığı zaman paraya ihtiyacı olduğu için, geçici bir süre diye düşünerek girmişti bu işe, ama kazancı daha çok olan başka bir iş bulamadığı için, o günden beri çalışıyordu.

Boşanana kadar hayatında maddî sıkıntı hiç çekmemişti. İki kız kardeştiler ve anne babası onları el bebek gül bebek büyütmüştü. Feyiz'in de durumu iyiydi, evlenince de parasızlık derdi olmamıştı. Bir yıldan beri Feyiz'in çocuklar için verdiği nafakayla ve tezgâhtarlıkla idare etmişti ama kızı o yıl okula başlayacaktı. Masrafları artacaktı. Kiranın da zamlanma vakti gelmişti. Hesap ediyor, işin içinden çıkamıyordu. Şu belediyedeki iş, yapabileceği bir şey olsaydı, tam zamanında ilaç gibi işine yarayacak, ona rahat bir nefes aldıracaktı. Ama yapamam, diye düşündü.

Anneannesi öldüğünde bile, onun odasına girip, onu görmeye cesaret edememişti. Şimdi hiç tanımadığı ölüleri yıkayamazdı. Ölülerin nasıl yıkandığını bile bilmiyordu. Saçları şampuanlanır mıydı, sabun beziyle köpüklemek gerekir miydi? Kese olmaz herhalde, diye düşündü. Sonra kurulamak gerekir miydi, yoksa yaş yaş mı kefenlenirdi? Kefen? Onu hiç düşünmemişti.

Kefenleme işini herhalde ölü yıkayan yapardı. Belediye onun için ayrı eleman tutacak değildi ya.

Kefenin nasıl sarıldığını da bilmiyordu. Sadece kefenlenirken ölülerin çenesinin bağlandığını biliyordu. Babaannesi konuşkan bir kadın değildi ve çok konuşanlara asla tahammül edemezdi. Konuşkan birini gördüğü zaman "Bu öldüğünde çenesini iki kez bağlamak gerekir, yoksa sözüm yarım kaldı diye dünyaya geri dönmeye çalışır." derdi.

Çene bağlama dışında bu konuda hiçbir bilgisi yoktu, hem de çok korkuyordu. Cenaze işlemleri için tecrübeli bir eleman olmadığı kesindi. "Gerçi önemli olan bu bilgiler değil, bunları gider bir bilenden bir günde öğrenebilirim. Olursa eksiğim hatam zaten bir şey olmaz. Zavallılar kalkıp da sol kolumu iyi yıkamadın mı diyecek? Ağızları var dilleri yok. Korkmasam bunlar sorun değil." diye düşündü.

Yatmak için yatağa uzandığında hâlâ düşünüyordu. "Hayır" demeye karar vermişti. Uzun süre yatakta dönüp durdu. İşi kabul etmediği halde iş teklifi, olma ihtimali bile, uykusunu kaçırmıştı. Yatakta gözlerini kapatmaya bile korkuyordu. Bütün akşam bu konuyu düşünmüştü. Uyursa rüyasında ölü görecekmiş gibi korkuyordu. Sabaha doğru uykuya daldığında korktuğu olmuştu. Rüyasında bir ölü yıkıyordu. Ölünün saçını yıkarken ölü doğrulup "O benim kullandığım şampuan değil, bu şampuan saçımı döker." diye bağırıyordu.

Kan ter içinde uyandı ve bir daha da uyuyamadı. Sabah erkenden tam Semra'yı arayıp, hayır, demek için telefonu eline aldığında telefon çaldı. Arayan ev sahibiydi ve kiraya yüzde elli zam yaptığını söylüyordu. Latife çaresiz kalmıştı, Semra'yı aradı ve işi istediğini söyledi. Öğleden sonra gerekli evrakları alıp, başvuru için belediyeye gitti. Başvurusunu yaptı.

Birkaç gün sonra aradılar ve işe kabul edildiğini ve gelip başlayabileceğini söylediler. "Bir staj yapsaydım." diye geveledi. Telefondaki kadın, "Zaten tek olmayacaksınız. Bir ölüyü iki kişi yıkar." dedi. İşte buna sevinmişti.

Karışık duygular içindeydi. Hem üzülüyor hem korkuyordu. Çocuklarına ve tanıdıklarına işini nasıl söyleyeceğini düşündükçe üzülüyor, ben bu işi aklımı kaybetmeden yapabilir miyim diye düşündükçe korkuyordu. Akşam çocuklarına belediyede işe girdiğinin müjdesini verdi. Çocukların "Ne iş yapacaksın?" sorusuna "Belediyenin misafirhanesinde çalışacağım, gelenleri karşılayıp, gidenleri uğurlayacağım." dedi. Yalanı hiç sevmezdi ama bu söylediğini yalan olarak görmüyordu. Değil miydi ki bu ölüler dünyadaki son misafirliklerini belediyede noktalayacaklar. Ve çıkacakları yolculuk için uğurlama merasimi orda yapılacaktı. Yalan yoktu.

O gece rüyasında yine ölülerle uğraştı. Bu sefer de kendi ölmüştü, bir tabuta koymuş götürüyorlardı. Fakat tabut sallandıkça gıcırdıyordu. Gıcırtıya sinir olmuştu. Tabutun içinden "Gıcırdatmayın, yağlayın şunu!" diye bağırıyordu ama kimse onu duymuyordu. "Gıcırdatmayın, gıcırdatmayın." diye bağırarak uyandı. "Çok şükür rüyaymış." dedi. Gıcırtı sesinden oldum olası nefret ederdi. Bir daha uyuyamadı. Mesai saatinden bir saat önce belediyeye gitti. Ev sahibiyim ya, misafirlerden önce varınam lazım, diye rahatlamak için kendi kendine espri yaptı. Mesai saati başladığında dua ederek girdi belediyenin kapısından. Sonra alt kata indi, cenaze işlemleri yapılan bölümden içeri girerken bacakları titriyordu. İsmi Güler olan, diğer yıkayıcı kadınla tanıştı. Elli yaşlarında gösteren, güler yüzlü, tombulca bir kadındı. Şaşırdı. Sonra da şaşırdığına şaşırdı. Zihninde nedense yaşlı, asık yüzlü, korkunç yüzlü bir kadınla

karşılaşacağı düşüncesi olduğunu fark etti. Sanki kendi de o işi yapmayacakmış gibi.

Güler Hanım işle ilgili bilgiler verdi. Bazen çok yoğunluk olduğunu, bazen ise tek bir kişinin bile gelmediğini, bütün gün boş oturduğunu anlattı. Latife, umarım ayağım kısmetli değildir, işler kesat olur, diye düşündü ama çok geçmeden bir cenaze geldiği haberi geldi.

Az sonra kapı açıldı ve görevliler üstü beyaz bir bezle örtülü ölüyü bırakıp çıktılar.

Güler Hanım'ın rahatlığından mıdır nedir bilmiyordu Latife ama korkmadığını fark etti. Yüzü açılırsa korkar mıyım, diye düşünürken Güler Hanım cesedin üstündeki örtüyü kaldırdı. On sekiz, yirmi yaşlarında güzel mi güzel bir genç kız göründü. Gözleri donmuş açık kalmıştı. Sanki geride bıraktığı hayatın ardından bakakalmıştı. Kendi kızı aklına geldi, birden içi titredi.

Latife korkuyu falan unutmuştu. İki kadın dualarla ve anne şefkatiyle yıkadılar, kefenlediler genç kızı. O gün başka ölü gelmedi. Latife çalışmaya başladığının ilk gecesinde korktuğu gibi uykusuz kalmadı. Gece rahat bir uyku uyudu, korkunç bir rüya da görmedi.

İkinci gün seksen yaşında bir kadını yıkadılar. O da çok güzel bir ölüydü, yüzü pırıl pırıl parlıyordu. Latife, bu cildine nasıl bakmışta böyle güzel kalmış, diye merak etti. Dışarıda bekleyen yakınlarına sorsam, ayıp olur mu acaba, diye düşündü ama utandı soramadı. Latife artık korkuyu atmış ölüleri incelemeye başlamıştı. Zamanla ölünün yüzündeki güzelliğin yaşla, bakımla ilgili olmadığını fark etti. Seksen yaşındaki kadın uyuyormuş gibi güzel görünürken, elli yaşında bakımlı olduğu belli olan bir kadının cadı gibi çirkin göründüğünü fark etti.

Bazen gülermiş gibi bakan yüzlerle karşılaştı, bu diğer tarafa mutlu gidiyor diye, sevindi. Bazen korkunç, çirkinleşmiş yüz-

lerle karşılaştı, yazık etmiş hayatına, diye ölünün adına üzüldü. Ama hiç korkmadı.

Bazen tanıdığı insanları yıkadı. Onları yıkarken duygulandı. Evliyken oturduğu binada, yan komşusu ve arkadaşı olan Jülide'yi yıkadığı gün ise hayata bakışı değişti. Kimseleri beğenmeyen havalı ve güzel eski komşusuydu Jülide. Havasından geriye çirkinleşmiş bir yüzden başka hiçbir şey kalmamıştı. Üzüldü onun için, genç yaşta ölmüş gidiyordu işte.

Dışarıda kız kardeşiyle karşılaşmıştı. Bir yıl önce hastalanmış, tedavi olmak için yurt dışına gitmiş ama iyileşememişti. Latife, onunla en son evden ayrılırken görüşmüştü, o zaman hiçbir şeyi yoktu. Ayrıldıktan sonra birkaç telefon konuşması dışında görüşmemişlerdi. Latife, kırgındı ona, zor günlerinde yanında olacağını zannetmişti ama Jülide onunla hiç ilgilenmemişti. Onunla geçirdiği günler gözünün önüne geldi. Beş yıl boyunca neredeyse her gün görüşmüşlerdi.

Jülide'yi yıkamak için makasla üstündeki pijama takımını keserken, merak edip yakasını kıvırıp markasına baktı. Yanılmamıştı, pijaması, en pahalı markadandı. Kalitesiz hiçbir şey giymezdi. Kestiği pijamaları yere fırlatıp attı. Jülide kocasının parasını istediği gibi harcardı. Oysa kendi kocası, o marka pijamayı almasına asla izin vermemişti. Pijamayı hırsla yere fırlattığı için utandı. İşte yine kıskançlık damarı ortaya çıkmıştı. Zaten Jülide'yi hep kıskanmıştı. Jülide de onu kıskandırmaktan çok hoşlanırdı. "Ölünce bile beni buldu." diye söylendi.

Arkadaşının saçlarını yıkarken ellerinin altındaki cansız saçların önceki hali geldi gözlerinin önüne. Saçlarına çok iyi bakardı. İki günde bir mutlaka kuaföre giderdi. Oysa o öyle sık gidemezdi. Çünkü Feyiz "İsraf" derdi. Jülide sık sık alışverişe çıkar en pahalı, kaliteli giysilerden alır, eve gelir gelmez ona gösterirdi. Latife giysilere bakarken isteksizce gülümser, "Güzelmiş

sana da çok yakıştı" derken sözcükler ağzına yapışa yapışa zorla çıkardı. Sonra da eve gelir akşam Feyiz'le kavga ederdi. Onun o kadar alamayacağını bilirdi ama o beş tane alıyorsa ben de bir tane olsun alayım isterdi o zamanlar.

Sadece giysilerine değil, Jülide ev eşyasına da çok düşkündü. Evinde sürekli yenilikler yapar, perdesini değiştirir, eşyalarını yeniler ve çok güzel olduğunu duymak için Latife'yi çağırmayı ihmal etmezdi. O, yeni bir şey aldığında Latife'nin evinde bir kavga olurdu. Kendini Jülide'nin yanında ezik hissedince, evine gelir hırsını kocasından çıkarırdı.

Latife, Jülide'nin cansız bedenini yıkarken, o günleri düşünüyordu. Jülide, onun kocasıyla olan kavgalarının en büyük sebebiydi. Latife, kocasıyla olan kavgalarını, kıskançlıklarını hatırlayınca, ölüm karşısında, yaşadıkları öyle basit geldi ki gözüne, birden büyük bir pişmanlık duydu. İşte dünya, havalı Jülide'ye de kalmamıştı. Yıkama bittikten sonra beyaz ketenden kefen bezine dolaya dolaya sardı onu. Kulağına eğilip "Üzgünüm, bunlarda marka olmuyor." diye fısıldadı. Sonra da onun bir yana kaymış ağzını düzeltip, bezi çene altından geçirip tepesinden sıkıca bağladı.

Jülide'nin kefenlenme işi bittiğinde, görevliler, onu tabuta koyup götürdüler. Latife oturduğu sandalyede hâlâ geçmişi düşünüyordu. Feyiz, cimri değildi de kendini Jülide'yle kıyasladığı için mi hep para kavgası yapmışlardı? Feyiz, evinin mutfak masraflarında kısıtlama yapmazdı. Ne gerekliyse alırdı. Giysi ihtiyacı için de para verirdi ama Latife'nin istediği kadar çok olmazdı. Feyiz çocukken çok fakirlik çekmişti. "İsraf günah, nice aç insanlar var, bir giysiye o kadar para verilir mi?" derdi. Birkaç fakir öğrenciye burs veriyordu.

Latife, son iki yıldan beri çektiği zorlukları düşününce, Feyiz'in evinde aslında maddî olarak çok rahat yaşamış olduğunu

fark etti. İhtiyaç parası vermişti kocası ona, ama gösteriş parası vermemişti. O da onu, cimri, diye yaftalamıştı. Boşanırken Feyiz çok üzülmüş, ayrılmak istememişti. Biliyordu ki hâlâ barışmak istiyordu. Latife birkaç gün boyunca bu konuyu düşündü. Sonunda Feyiz arayıp görüşmek istediğini söyledi. Ona olanları olduğu gibi anlattı.

Feyiz onu hayretle dinledi. Pişman olduğunu anladı, hemen evlenme teklif etti. "Bir şartla kabul ederim." dedi Latife. "İşime devam etmek istiyorum. Çünkü hayatın değerini ölülerden öğrendim." Feyiz şartını kabul etti. Bir hafta içinde evlendiler. Jülide yaşarken onların ayrılmalarına sebep olmuş, ölümüyle de kavuşmalarına sebep olmuştu.

Kocamla pek çok ortak noktamız var; ben onu seviyorum,
o da kendisini.

S.Winters

Bu

- Aloo!

"Aloymuş. Görürsün bundan sonra bana, aloo, demeyi."

- Aloo, seni çağırıyorum duymuyor musun?

- Beni mi çağırıyorsun? Aloo, deyince ben telefonla konuşuyorsun zannettim.

- Şakanın hiç zamanı değil, bal gibi de seni çağırdığımı anladın. Marketin girişinde, sepetteki indirimli ürünleri gösterecektim. Bir bak, gerekli olanlar varsa oradan al.

Hiç sesimi çıkarmadım. Kocam Şefik'in haberi yok ama bu sabahtan itibaren yeni bir karar aldım. Bundan sonra bana ismimle hitap edene kadar, kendi kendine uydurduğu, abuk subuk hitapları, duymayacağım.

Off, bu marketleri ne kadar büyük yapıyorlar. Dolaşacak halim yok. Bütün gece sinirden uyuyamadım zaten. Dün akşam misafir vardı. Hiç üşenmeden saydım, sevgili kocacığım Şefik, benden bahsederken tam yirmi yedi kez "bu" dedi.

Beni zamirle anlatması canımı sıkıyor. Oysa kadınlar zamirleri değil, sıfatları severler. Nişanlıyken bana "Güzel Gözlüm" "Gülüm" "Karanfilim" derdi ve beni telefonuna öyle kaydetmişti. Evlilik öncesi sıfatlar yok artık. Sıfat falan da beklemiyo-

rum artık, sadece ismimi söylesin yeter. Yok, ısrarla adımı söylemiyor. Zor bir ismim olsa ona hak vereceğim. Seda diyecek. Bu kadar basit, kolay. Handecan gibi uzun bir ismim falan olsa anlayacağım. O'ndan "Canım, aşkım, gülüm" gibi tatlı hitaplar da beklemiyorum. Söylese çok iyi olur ama ismimi söylese de mutlu olacağım. İsmimi unutmuş gibi davranıyor. Niye söylemiyor anlamıyorum ki!

Eve aylık alışveriş yapacak günü buldu beyefendi! Verseydi bana bir kredi kartı, ben ihtiyaç oldukça alışverişimi yapardım. Biliyorum, o da benimle alışverişe gelmeye bayılmıyor ama her gün parça parça bir şey almamak için katlanıyor. Zaten yanımda da dolaşmaz. Gelmişken işe yaramalı ya. Marketteki indirimli ürünleri araştırır, sonra da beni o ürünlere yönlendirir. Allah için hakkını yemeyeyim, kalitesiz ürünü o da sevmez, kaliteli ama indirimlisini almak içindir marketteki bütün gayreti.

Ben biliyorum, niye bu gün alışverişe çıkalım dediğini. Sabahtan beri keyifsiz olduğumu fark etti. Zahmet edip de "Ne oldu, niye canın sıkkın" diye sormadı. Aylık alışveriş zamanı gelmişken beni alışverişe çıkarırsa neşem yerine gelir zannetti. Biz kadınları, erkekler alışveriş manyağı zannettikleri için, çarşıyı görünce, derdimizi unuturuz zannediyorlar. Dert unutulur mu, sadece ertelenir. Çarşıda ona buna bakarken, sıkıntılar bir süreliğine çeker gider.

Ayrıca markette niye keyifleneyim? Kendime mi bir şey alıyorum ki? Evin daimi ihtiyaçları aldıklarım. Yiyecek, içecek, sonra da pisliği temizleyecek şeyler işte.

- Bak hele, burada deterjan bölümünde indirim var.

Şefik, bugün kesin beni çıldırtacak, "bak heleymiş" dönüp bakar mıyım ben sana?! Yok, onun suçu yok. Bugüne kadar bu uyduruk hitaplarına dönüp baktığım için, suç benim. Gerçi bu hitaplardan hoşlanmadığımı, ismimi söylemesini defalarca söy-

ledim ama "bu" benmişim gibi üstüme aldım, "bak hele" deyince dönüp baktım. Kazın ayağı bundan böyle öyle değil beyefendi. Bakalım sen benim adımı öğrenebilecek misin "bak helenin kocası" sana bakmayım da bir gör.

En iyisi ben şu salçalar bölümüne gideyim. Domates salçası bitmişti, salça alayım. O da marketteki indirimli ürünleri bulup, peşimden koşsun.

Hangisinden alsam, çeşit çeşit salça var. Ne de güzel isim koymuşlar. Şu ezilmiş domatesin bile bir adı var. Salça deyip çıkmamışlar. Benim kocamın yanında şu domates kadar hatırım yok demek ki bir ismim olduğunun farkında değil. Of anam of. Neyse birinden alıvereyim de şu ezik domatesler karşısında daha fazla ezilmeyeyim.

- Bugün sana ne oldu anlamadım? Ya kulakların duymuyor ya da beni takmıyorsun. Az önce yanımdan geçtin, sana seslendim, deterjan alacaksan kullandığın markada indirim var, diyecektim, hiç dönüp bakmadın.

- Ben bana seslendiğini duymadım. Bana seslenseydin adımı söylerdin. Ben ahlaklı bir kadınım, öyle her "bak hele" diyene dönüp bakamam.

- La havle ya! Ters tarafından kalktın galiba. Durduk yere saçma sapan şeylerden huzursuzluk çıkarmaya uğraşıyorsun.

Hayır, ona cevap vermeyeceğim. Tabi canım, durduk yere huzursuzluk çıkarıyorum, sorun basit çünkü. Alt tarafı adımı söylemiyor, ne olacak! Tövbe Yarabbi. En iyisi cevap vermeyip, kendi başıma alışverişime devam etmek.

Bisküvi reyonunun önüne gelmişken, çocuklara biraz bisküvi alayım. Ne çok çeşit var böyle. İşte geldik aynı noktaya. şu bisküvilerin isimlerinin güzelliğine bak. Kıytırık bisküvilerin bile adı var. Bu markette her şey bana bunu hatırlatıyor bugün. En iyisi buradan hemen uzaklaşmak.

Gerçi hakkını yemeyeyim kocacığımın! O da bana çeşit çeşit ad taktı. "Bu, alooo, bakar mısın, bak hele, evde anneniz, annemlerde kızınız, kayınvalidemlerde gelininiz, yabancılara karşı eşim, karım ya da bizim hanım." Ama bunların içinden biri de benim ismim değil. İsmimi duymak istiyorum, ismimi özledim.

Yanlış bilgi vermeyeyim. Hiç söylemiyor değil. En son üç ay önce söylemişti. Yolda iş yerinden arkadaşı ve karısıyla karşılaşmıştık da beni tanıştırırken adımı söylemişti. "Bu da eşim Seda" demişti. "Bu" yu söylemeden olmuyor zaten. Sanki ön adım "bu"

Cep telefonuna beni "Karım" diye kaydetmiş. Ben arayınca "Karım arıyor" yazıyor. Yine iyi. Bir ara "Hanım Ağa" diye kaydetmişti. Sonra yaz tatilinde memleketine gidip ailesinin elma toplamasına yardım ettiğim için, beni "İyi biri" diye kaydetmişti. Bana sinirlendiği bir gün sildi onu. Bana olan kızgınlığını cep telefonuna beni farklı kaydederek çıkarıyor sanki. Uzun süredir de "Karım" yazıyor. Hangi duygular içinde anlayamıyorum.

Sıra geldi tuvalet kâğıdı bölümüne. Yok, bu sefer onların adına bakıp sinirlenmeyeceğim. Olacak tabi isimleri, önemli iş yapıyorlar. Kendimi tuvalet kâğıdıyla da kıyaslayacak değilim ya. Neyse daha fazla sinirlerim bozulmasın, bir an önce alışverişi tamamlayıp çıkalım. Tabi sevgili kocacığım, benim alışveriş yaptığım halde, neden hâlâ sinirli olduğumu çözemedi. Sorsa ya sormaz. Arabada aklıma bir fikir geldi.

- Şefik, sana bir vasiyetim olacak. Şaşırdı, böyle birden bire vasiyette bulunmama.

- Ben ölünce, mezar taşıma, adımı soyadımı yazdırma. Sadece kocaman "Bu" yazdır.

- Ne demek istiyorsun şimdi, anlamadım?

- Hani sen bana hep "Bu" diyorsun ya. Mezar taşıma adım yazılırsa, sen benim mezar taşımı bulmakta zorlanabilirsin.

Onun için "Bu" yazdır ki ziyarete geldiğin zaman, beni bulmakta zorlanmayasın. Akşam saydım, benden bahsederken, yirmi yedi kez "Bu" dedin. Bunun için vasiyet ediyorum. Ayrıca bana fatiha okuduğun zaman, sevabını bağışlayacağın zaman, adımı hatırlamayıp "bu" deme ihtimalin çok yüksek. Ben de ona göre orda kendimi bileyim.

- Şakan hiç komik değil.

- Şaka yapmıyorum, cidden vasiyet ediyorum. Mezar taşıma "Bu" yazdır. Bak vasiyetimi yerine getirmezsen, vebal altında olursun ona göre.

Sesini çıkarmadı. Derin derin düşünüyor. Benim ne kadar kırıldığımı bu kez anladı mı acaba? Anlamadıysa mezar taşıma gerçekten "Bu" yazdırsın.

Eve kadar hiç konuşmadı. Akşam bir ara cep telefonuna bir şeyler yazdığını gördüm. Benim numaramın kayıt adını değiştiriyor olma ihtimali yüksek. Acaba ne yazdı? Umarım beni "Rahmetli" diye kaydetmemiştir.

Şefik görmeden telefonuna benim numaramı nasıl kaydetmiş diye kontrol ettim. Tahmin ettiğim gibi, kayıt ettiği ismi değiştirmiş. İnanmıyorum, adımı yazmış! Her gün beş on kez çaldırayım bari de adımı ezberlesin. Vasiyetin bu kadar işe yarayacağını bilsem daha önce yapardım.

- Seda!

Aaa beni çağırıyor, inanmıyorum. Allah'ım, ne olur, bu bir rüya olmasın. O kadar uzun zaman oldu ki, kocamın ağzından adımı duymayalı.

- Geliyorum canım.

Hemen koşmalıyım, geç kalmayayım ki, o arada adımı unutmasın.

Aşkın eksikliği değil, arkadaşlığın eksikliği bir evliliği mutsuz yapar.

Nietzche

Yüzde Seksen

Adil kapıdan çıkarken Nalan'a seslendi.

- En geç on ikide evdeyim, geç kalmam.

Adil, dışarı çıktığında, arkadaşı onu almak için gelmiş, bekliyordu. Arabaya binerken camdan ona bakan kızına el salladı. Karısı ise kızının yanında ona ters ters bakıyordu. Adil ona da el salladı. Karısını ve çocuklarını çok seviyordu ama evde sıkılıyor, gezmeyi, dışarıda arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi çok seviyordu. Bu konuda önceleri Nalan'la pek bir sorun yaşamıyorlardı fakat Adil son zamanlarda neredeyse her akşam dışarı çıkamaya başlayınca, evde iki çocukla kalan Nalan bunalmaya başlamış ve isyan etmişti. Ciddi bir tartışmanın arkasından, haftada kaç gün çıkacağı ve çok geç dönmeyeceğini konusunda anlaşmışlardı.

Nalan, yemek yer yemez giden kocasının ardından, önce mutfağı topladı. Sonra kızının okul ödevlerine yardım etti. Ödevler bittikten sonra, küçük oğluyla oyun oynadı. Çocuklar yattıktan sonra arkadaşı Derya'yı aradı, biraz muhabbet ettiler. Sonra televizyonu açıp kanallar arasında gezinip durdu. Seyretmeye değer doğru düzgün bir şey bulamadı. Sonra biraz kitap okudu. Uykusu gelmişti, saate baktı, on bir olmuştu. şimdi

uyusam Adil gelince uykum kaçar bir saat daha oyalanayım, diye düşündü. Bu arada Adil'e telefon açtı. "On ikiyi geçirme, uyumak için seni bekliyorum." dedi. Adil "Tamam, az sonra geliyorum" dedi.

Saat on ikiye kadar kitap okudu. Artık iyice uykusu gelmişti ama Adil ortalarda yoktu. Mutfağa gitti biraz meyve yedi. On beş dakikada mutfakta oyalandı. Yavaş yavaş sinirlenmeye başlıyordu. "Ben ona bu kadar toleranslı davranıyorum, o neden verdiği sözde bile durmuyor, geçen gün yine böyle yaptı, bana neden böyle davranıyor?" diyerek sinirle evin içinde dolanmaya başladı. Bir on beş dakika da öyle geçti. Söz verdiği saati tam yarım saat geçirmişti. Birden karar verdi. Gitti dış kapıyı kilitledi, kapının üstündeki demir kilidi kapattı. Ev telefonunun fişini çekti, cep telefonunu ve yatak odasının kapısını kapatıp yattı.

On dakika sonra Adil geldiğinde, ışıkların kapatılmış olduğunu görünce, anahtarıyla yavaşça kapıyı açmaya çalıştı ama açamadı. Zile bastı bekledi, yeniden bastı ama kapı açılmadı. Nalan'ın cep telefonunu aradı ama ulaşılamıyor yanıtı üzerine, ev telefonunu aradı, oradan da bir cevap gelmeyince ne yapacağını şaşardı. Nalan'ın çok sinirlendiğini anladı. Akşam arkadaşıyla gittiği için arabayı da almamıştı, arabanın anahtarı da içerdeydi, anahtar olsa arabada yatardım, diye düşündü. Kapıda kalakalmıştı.

Evine girememek, kapıda kalmak çok zoruna gitti. Saate baktı, evet, geç kaldım ama yine de bana bunu yapmamalıydı, diye söylendi. Dış kapıda dikilemeyeceğine göre, mecburen bir otele gitti. Fakat sinirinden sabaha kadar yatağın üstünde oturdu. Uyumaktan vazgeçmişti, uzanamıyordu bile. Ertesi gün Nalan'a söyleyeceği sözler bir bir içinden geçiyor, az sonra yeniden aynı sözler, sanki ilk defa geçiyormuş gibi, bir daha geçiyor, az sonra aynı sözler, birkaç kelime ekiyle, yine ilk defa geçiyor-

muş gibi, yeniden geçiyordu. Üstelik sözler içinden bağıra bağıra geçtiği için kafası patlamak üzereydi. Suçunu kabul ediyordu ama bu cezayı hak etmediğini düşünüyordu.

Fakat güneş doğmaya etraf aydınlanmaya başlayınca yavaş yavaş siniri dağılmaya başlamıştı. Şimdi biraz daha aklıselim düşünebiliyordu. Çocukların okul saati geldiğinde artık kalkmışlardır, diye evine gitti. Nalan kapıyı açtı. Hiçbir şey yokmuş gibi selam verip içeri girdi. Nalan onun sakinliğine şaşırmıştı. Kesin bir fırtına kopar diye bekliyordu, buna hazırlıklıydı. O da bütün gece doğru düzgün uyuyamamış, onun söyleyeceğini tahmin ettiği sözlerin karşısında, söyleyeceklerini hazırlamıştı.

Adil mutfağa geçti, kendine çay doldurup kahvaltı masasına oturup kahvaltısını yaptı. Nalan, tedirgin bir şekilde kopması gereken fırtınaya hazırlıklı olmaya çalışıyordu. Fırtına öncesi sakinlik dedikleri bu olsa gerek, diye düşünüyordu. Ve geçen her dakika iyice sinirini bozuyordu. Adil selam vermek dışında onunla konuşmamıştı ama sinirli de görünmüyordu.

Adil kahvaltıyı yaptıktan sonra salona geçti. Nalan artık daha fazla dayanamayacaktı.

- Adil, bana kızmadın mı?

- Kızdım, çok kızdım. Otele gittim ama sinirimden sabaha kadar yatağa bile uzanamadım, oturdum.

- Niye bağırmıyorsun o zaman?

- Sinirli değilim.

- Bana hak verdin değil mi? Haklıyım çünkü verdiğin sözde durman gerekiyordu. Çok geç kaldın.

- Hayır sana hak vermedim. Evet, hatalıydım ama beni kapıda koyman yanlıştı. Konuşmayabilirsin, küsebilirsin, gidip ayrı odada yatabilirsin ama beni kapıda koymamalıydın, çok zoruma gitti.

- O zaman neden kızmıyorsun?

Adil bağırsa o da bağırıp içindekileri döküp rahatlayacaktı.

- Gece çok sinirliydim ama sabah ortalık aydınlanmaya başlayınca rahatladım, seni düşündüm. Yüzde seksen iyi bir eşsin. Evet, hataların var ama benim de var. Benimkiler senin hatalarından fazla. Şimdi yüzde yirmilik hatan var diye, yüzde seksen iyi yanını yok sayamam. Eğer kızgınlıkla bağırıp çağırsaydım, yüzde sekseni yok sayıp, yüzde yirmiye odaklanacaktım. Bu da büyük bir haksızlık olurdu.

Nalan kocasının sözleri karşısında şaşırıp kaldı. Sevinsin mi üzülsün mü bilemedi. Kocasının onun iyi yanlarını görüp takdir etmesi hoşuna gitti. Kocasının çok kızdığı zaman bile onun iyi yönlerini düşünüp, onu kırmamaya çalıştığını görünce, onu kapıda bıraktığı için üzüldü.

- Özür dilerim, aşırı bir tepkiydi.

- Ben de özür dilerim, verdiğim söze dikkat etmediğim için.

Karı koca sarılıp barıştılar. Nalan,

- Teşekkür ederim, dedi. Kızgın olduğun zamanda iyi yönlerimi görebildiğin için. İnsanlar sevdiklerinin hatalarını çabuk görüyor ama o hataların kaç katı iyilikleri olsa o tarafı görmezden geliyorlar.

- Karıcığım, ne demiş Eflatun, "Evlenin, karınız iyi çıkarsa mutlu, kötü çıkarsa filozof olursunuz." Sayende filozof oldum.

- Şu anki durum senin filozof olmana yetmez kocacığım. İyi bir filozof olmak istiyorsan yüzde yirmi iyi, yüzde seksen kötü olmam gerekiyor, ne dersin?

- Mutlu bir koca olmayı, iyi bir felsefeci olmaya tercih ederim, dedi Adil gülerek.

Cennet Sevmeyi Bilenlerindir.

Sadi

Bana Sevmeyi Öğret

Kerem, Aslı'ya sürpriz yapmak için ne zaman döneceğini haber vermemişti. Fakat esas sürpriz onu bekliyordu. Aslı evde yoktu. Kerem anahtarını da bulamamış, kapıda kalmıştı. Normalde o saatte Aslı'nın evde olması gerekiyordu. Hemen telefon açtı ama "Aradığınız numaraya ulaşılamıyor" uyarısıyla başının çaresine bakması gerektiğini anladı.

Anahtarı olduğuna emindi ama bulamamıştı. Önce valizinin bütün bölümlerini açtı baktı, sonra evrak dolu el çantasını boşalttı kapının önüne. Tın sesiyle birlikte yere düşen anahtarını gördü. On saat yolculuk yapmıştı çok yorgundu. Bir duş alıp hemen uyumayı düşünüyordu.

Daha kapıdan içeri adım atar atmaz, evde bir terk edilmişlik havası hissetti. Yok canım, kendi kendime kuruntu ediyorum, diye düşündü. Elindeki çantaları koridora bırakıp başını kaldırdığında aynaya kırmızı rujla yazılmış "Hoş geldin. Seni karşılayamadığım için üzgünüm." yazısını gördü. "Bir gün geldiğinde beni evde bulamayacaksın, işte o zaman çok geç olacak." diyen Aslı'nın sesi çınladı kulaklarında. Dediğini yapmış mıydı yoksa?

Aslı gitmiş, düşüncesiyle birlikte kendini bir boşluktan aşağı yuvarlanıyormuş gibi hissetti. Gözleri yazıya takılı kaldı bir süre. Sonra boş gözlerle evi dolaştı. İçinden umutsuz cılız bir ses

"Belki de şaka yapıyor, şimdi bir yerden çıkacak." diyordu. Son olarak baktığı salondan çıkarken korktuğu şeyi seslendirmeye cesaret etmişti. "Gitmiş".

İçindeki o cılız ses yine "Belki de birkaç gün annesinde kalıp dönecektir." diyordu. şimdi anlarım diye düşünerek yatak odasına gidip elbise dolabını açtı. Aslı'nın giysilerinin olduğu bölümde sadece askılar vardı. Bütün giysilerini aldığına göre bu birkaç günlük bir gidiş değildi. Askının birinin üzerine bir kağıt yapıştırılmıştı. Aslı bir not bırakmıştı.

"Böyle olsun istemezdim ama beni sevmeyen biriyle yaşamak bana artık acı vermeye başlamıştı."

Kerem yazıyı dönüp dönüp birkaç kez okudu. " Onu sevmediğimi nasıl düşünüyor inanamıyorum." dedi yüksek sesle. Yatağın üzerine oturdu. Seviyordu karısını hem de çok. Dört yıl önce evlenmişlerdi. Öncesinde de beş ay flört etmişlerdi. Evlilik sevgisinden bir şey alıp götürmemişti, Aslı'yı ilk günlerdeki kadar çok seviyordu. Fakat nasıl oluyordu da Aslı sevilmediğini düşünüyordu buna inanamıyordu.

Annesi onu ilk gördüğünde çok beğenmemişti. "Daha güzelini bulabilirdin oğlum, biraz burnu büyük, bir de bacakları çarpık gibi." demişti. Annesinin kusur diye saydıklarını, dikkate almamış, hiç umursamamıştı. Ona ay gibi parlak ve güzel görünüyordu. Hele karısının çocuksu bir gülüşü vardı ona bayılıyordu.

Nerden çıkmıştı bu ayrılık. On gün önce giderken araları iyiydi. Aslı eşyalarını hazırlamış, kapıdan yolcu etmişti onu. "Bursa'dan gelirken bana kestane şekeri getir." demişti. Birden kestane şekeri almadığını hatırladı. Ne gerek var Bursa'dan kestane şekeri getirmeye, İstanbul'da neredeyse bütün pastanelerde kestane şekeri bulunuyor, diye düşündü. Çok isterse gider bir pastaneden alırdı. O Aslı'ya güzel bir parfüm almıştı.

Parfüm aklına gelince çantalarını hatırladı. Koridordan alıp yatak odasına getirdi. Parfümü çıkardı. Aslı'nın parfümlerini koyduğu komodinin en üst çekmecesini açtı. Boş bir çekmeceyle karşılaşacağını beklerken çekmecenin parfüm şişeleriyle dolu olduğunu görünce şaşırdı. Parfümlerini götürmemişti.

Çekmecede de bir not vardı. "Bu kaçıncı parfüm hediye getirmen, kolay hediye değil mi? Gir bir süpermarkete al çık. Ben senden kestane şekeri istemiştim. Almak için uğraşsaydın belki azıcık yorulurdun ama beni önemsendiğini bana hissettirirdin. Eğer beni gerçekten sevseydin benim isteklerimi önemserdin."

Kerem kendini, sırlar dünyası ile ilgili çekilen bir dizide başrol oyuncusu gibi hissetti. Aslı kestane şekeri değil de parfüm getireceğimi nasıl bilmiş de yazmış, erdi mi acaba diye düşünürken kendi kendine güldü. Bunu bilmek için ermiş olmaya gerek yok ki neredeyse her iş gezisi dönüşü parfüm getirmişim, biraz daha dayansaymış bir parfümeri dükkanı açarmış, diye kendi kendine kızarak çekmeceyi kapattı.

Bu aptallığımın üstüne bir soğuk su içeyim, birkaç lokma bir şey atıştırayım açlıktan öleceğim, diye söylenerek mutfağa doğru gidiyordu ki ev telefonu çalmaya başladı. Aslı arıyor olabilir mi diye heyecanla salona doğru koşarken düştü. Düşmesiyle kalkması ve telefonu kapması bir oldu. "Ayşe Teyzeyi verir misin?" diyordu karşıdaki ses. "Ayşe Teyze yok, Ahmet amca versem olur mu?!" diye bağırarak kapattı telefonu.

Ne diyorum ben ya. Belli ki yanlış numara çevirmiş, ayıp ettim, diye düşünüp söylediğine pişman oldu. Yorgunum, açım ve karım tarafından terk edildim, ben ne yaptığımı biliyor muyum, diye kendi kendini teselli etti. Bu arada telefonun altındaki kağıt dikkatini çekti. Aslı bir not da buraya bırakmıştı.

"Tam beş gün oldu senden bir telefon gelmeyeli. Aramandan vazgeçtim bir mesaj bile atmadın. Sana bunu defalarca söy-

ledim, beni habersiz bırakma, bir kez de sen düşün, beni ara diye. Ben aramasam senden hiç ses çıkmıyor. Kaç gündür arayamaz mıydın, nasılsın canım diyemez miydin? Beni sevmiyorsun işte, sevseydin merak ederdin.

Beş gün olmuş muydu Aslı'yı aramayalı. Yok canım o kadar da olmamıştır daha yeni konuşmuştuk, diye düşünürken bir yandan da kaç gün önce konuştuklarını hesaplamaya çalışıyordu. Aslı hesapları doğru yapmıştı. Gerçekten de en son beş gün önce konuşmuşlardı onda da karısı aramıştı.

İyi de bu onu sevmediğini göstermiyordu ki. Karısı hep aklındaydı, illa telefonla araması gerekiyor muydu? Of ya, bu kadınlar ne kadar detaycı, diye söylendi. Sonra da kendi kendine kızdı. İnsan beş gün karısını aramaz mı ya insaf! Nasılsın, bir şeye ihtiyacın var mı, seni özledim demez mi? Ben terk edilmeyi hak etmişim, dedi kendi kendine.

Aslı, başka not bıraktı mı acaba, diye dikkatli gözlerle evde araştırmaya yapmaya başladı. Salonda sehpanın üzerindeki televizyon kumandasının altından bir kağıt görünüyordu. Yanılmamıştı, kumandayı kaldırınca bir not da oradan çıktı.

"Yokluğumda beni arayacağını pek zannetmiyorum. Televizyonun, kumandan ve bilgisayarın yani sevgililerin var nasıl olsa."

Karısının haksızlık ettiğine inanmak istiyordu ama onun haklı olduğunu gayet iyi biliyordu. Gerçek sevgili yanında dururken, o yalancı sevgililerle zaman geçirmişti. Televizyon ve bilgisayara baktı, gözüne düşman gibi göründü. Onlar karısının yerini tutabilir miydi? Demek ki gerçek sevgili olmayınca yalancı sevgililerin tadı olmuyormuş, diye düşündü.

Kerem hem not kağıtları arıyor hem de bir not daha bulmaktan korkuyordu. Çünkü bulduğu notlar içini acıtıyordu.

Bir not kağıdı da pencerenin kenarındaki saksının altından görünüyordu. Kağıdı alıp kendini koltuğun üzerine bıraktı.

"Bana 'Çiçeğim, dilberim, güzelim, kadınım, karanfilim, yarim, minik fettan köftem' derdin. Ne çok özledim o sözleri. Duymayalı ne çok zaman oldu. O tatlı sözler çiçeğinin suyu, havası, sevgisiydi. Eğer çiçeğini hâlâ sevseydin beslerdin, ilgilenirdin onunla."

Ben çiçeğimi seviyorum, diye inledi. Ona güzel sözler söylemeyi niye bırakmıştı, bilmiyordu. Uzandığı koltukta uzun uzun düşündü. Ara ara çıkan tartışmalardan, kavgalardan sonra bir süre birbirlerine kırgın kaldıkları için, o aralarda bilinçsizce bırakmış olabileceğine hükmetti.

Bütün evi dolaştı, başka bulamadı. Bir duş alıp dinlenmek için banyoya girdi. Duşa kabinin kapaklarını açınca karşısına duvara yapıştırılmış bir not çıktı.

"Biliyorum ben de mükemmel bir kadın değilim. Hatalarım var, düzeltmek için de gayret gösteriyorum. Çünkü seni seviyorum, keşke sen de beni sevseydin."

Kerem uzun süre duşun altından çıkmadı. Kendini cezalandırmak ister gibi dayanabildiği en yüksek ısıda yıkandı. Eve geldiğinde yorgundu, şimdi ise bütün gücü tükenmişti. Pelte gibi kendini yatağın üstüne bıraktı, artık düşünemez olmuştu. Orda uyudu kaldı.

İki saat sonra uyandığında üşümüştü. Yorganın ucunu kaldırıp yatağın içine girince kağıt gibi bir şeyin üstüne yattığını fark edince ışığı açtı. Yatağın içinde de Aslı tarafından bırakılmış bir not olduğunu gördü.

"Çok isterdim, yaşlılıktan derimiz buruştuğunda bile seninle uyumayı ve seninle uyanmayı. Olabilseydi biliyorum ki kalbim ve bedenim seni sevmekten asla yorulmayacaktı. Ama olmadı, kısmet buraya kadarmış."

Kerem Aslı'nın yastığına sarılıp kokladı. Karısının kokusu vardı üzerinde, bu kokuyu da sahibini de kaybetmek istemiyordu. Uykusu kaçmıştı. Midesi kazınıyordu ama kadın olmayan bir evin dolabında ne olabilirdi ki? Dolapta olsa olsa soğuk su olur, diye düşündü. Belki su açlığımı bastırır, diyerek açtı buzdolabının kapağını.

Boş bir dolapla karşılaşacağını beklerken, dolabın dolu görünce çok şaşırdı. Meyve sebze ve iki tencere de yemek vardı. Birinde pilav, birinde yeşil fasulye vardı. Yeşil fasulyeyi çok severdi. Tencereyi eline alınca tencerenin altından not yazılı bir kağıt çıktı. Tencereyi masanın üzerine koyup notu okudu.

"Fasulye ve pilav pişirdim, gelince aç kalma diye. Biliyorum çok seversin, afiyet olsun."

Kerem çok duygulanmıştı. Fasulyeyi yerken gözlerinden akan yaşlara hakim olamadı. Giderken bile beni düşünmüş, diye ağladı. Sevdiğini düşünmek çok zor bir şey değildi işte. Sevgi emek isterdi, karısının elinden gelen emeği gösterdiğini biliyordu.

Kendini çiğ fasulye gibi hissetti. Fasulyenin lezzetini bulması için ayıklanması pişirilmesi yani emek verilmesi gerekiyordu. Oysa o emek vermeden lezzetli yemekler yemeği beklemişti.

Bir mobilya fabrikasında ürün geliştirme bölümünde çalışıyordu. Kendi kendine çok kızıyordu şimdi. Ağaca, demire, nasıl şekil veririm, geliştiririm diye düşündüğünün yüzde biri kadar bile evliliği üzerine kafa yormadığı için. Sevdiği kadına sevilmediğini hissettirdiği için. Sevdiğini kaybetmeden onu anlamadığı için.

Karısını sadece kendi keyfine göre sevdiği için. Aslı kaç kez ona, nasıl sevilmek istediğiyle ilgili yol göstermişti, fakat bu güne kadar hiç ciddiye almamıştı. Kaybetmeden anlamadığı için kendine çok kızıyordu. Hayatındaki en önemli varlığa, en az değeri vermişti.

Şimdi o yokken, işinin de paranın da bir anlamı görünmüyordu gözüne. Aslı'dan özür dilese geri döner miydi? Hatalarını düzeltme imkânı verir miydi ona? Ne yapmalı, onun gönlünü tekrar nasıl kazanmalıydı? Uzun uzun düşündü. Karısının ne istediğini düşündü. Sevildiğini duymak, görmek ve hissetmek istiyordu. Hatalarını anladığını Aslı'ya nasıl anlatabilirdi? Onu sevdiğini ama nasıl sevmesi gerektiğini bilemediğini nasıl anlatabilirdi? Bütün sorun sevmeyi bilememesindeydi.

Göstermediği sevgi, sevinç vermez olmuştu. Sevginin sesi, tadı, kokusu olmayınca varlığı yetmemişti. Sevindirmeyen sevgisi, yok olmaya doğru yolculuğa mahkum olmuştu.

Ona onun ne istediğini anladığını ve yapmaya gayret göstereceğini anlatan bir mesaj yazmaya karar verdi. Mesajı yazdı ve aynı mesajı Aslı'nın bıraktığı not sayısı kadar dokuz kez gönderdi. Artık her şey Aslı'nın vereceği cevaba kalmıştı. Kerem mesaja şöyle yazmıştı:

"Ne olur gel, bana sevmeyi öğret."

sema maraşlı
Eşim Aşkım Olsun
2
Hayat

sema maraşlı
Eşimin Eşi Yok
19
Hayat

sema maraşlı
Kulak Aşık Olurmuş Gözden Evvel
8
Hayat

sema
maraşlı
Tatlıya
Bağlayalım
3
Hayat

sema
maraşlı
Yuvanız İçin Mutluluk Reçetesi
Sevmek
Bu Kadar
Güzelken
2
Hayat

sema
maraşlı
Evlendiktan Sonra da.
Muhabbet
Olsun
10
Hayat

© 2011, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir, izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-5365-10-3
Sertifika No: 12451

Hayat Yayınları : 342
Aile Dizisi : 2
Kitabın Adı : Eşimin Eşi Yok
Yazarı : Sema Maraşlı
Yayın Editörü : Esranur Bozdemir
Düzelti : Yakup Şimşek - Özlem Başboğa
İç Tasarım : Erol Şahnacı
Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2014
Baskı & Cilt : Alioğlu Matbaacılık
Orta Mahallesi Fatin Rüştü Sokak
No: 1-3/A Bayrampaşa / İSTANBUL
Tel: (0212) 612 95 59 Fax: (0212) 613 09 83
Sertifika No: 11946

Hayat Yayın Grubu
Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1
34050 Eyüp - İstanbul
Tel:0212 613 11 00 GSM:0530 2909978 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayingrubu.com - hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayingrubu - facebook.com/hayatyayingrubu